

Flacăra

Magazin ilustrat fondat în 1911

● nr. 10/2001 ● 84 pagini ● 19.800 lei

Cele mai șocante imagini
ale tragediei americane

Mărturii în exclusivitate

Dolarul nu se predă

RĂZBOIUL LUMILOR

Cine este Usama bin Laden

107T

 LightFrame™

- Size (inch/cm) 17"/ 41 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 71 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 108 MHz
- Max. resolution 1280 x 1024
- Recom. resolution 1024 x 768
- MPR-II Low Emission
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- Real Flat
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

PHILIPS

LightFrame™ 109B

- Size (inch/cm) 19"/ 46 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 97 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 234 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- Real Flat
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

107B

 LightFrame™

- Size (inch/cm) 17"/ 41 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 92 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 234 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

LightFrame™ 109P

- Size (inch/cm) 19"/ 46 cm
- Grille pitch 0.24 mm uni-pitch
- Tube type Aperture grille, Real Flat, High
- Horizontal scanning 30 - 111 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 261 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- Auto Calibrate
- USB Hub option type: PCUH411

LightFrame™

Șos. Ștefan cel Mare 50 București
Tel.: 210.68.28 / 210.68.29 Fax: 211.69.68
E-mail: sales@blueridge.ro www.blueridge.ro

Str. Hristo Botev 10 București
Tel.: 315.11.19
E-mail: sales@blueridge.ro www.blueridge.ro

INTRAROM

**Societate românească
producătoare de echipamente
electronice de telecomunicații**

Str. FABRICA DE GLUCOZĂ 17,
BUCUREȘTI, sector 2, ROMANIA
Tel.: (401) 204.09.00
Fax: (401) 204.09.02
E-mail: office@intrarom.ro

RĂZBOIUL

Primul an al secolului XXI înregistrează una dintre cele mai infame pagini d

Au construit, numai în câteva secole, o societate care a atins culmile civilizației. Au devenit, într-un timp record, un simbol al democrației, al prosperității și libertății pe această planetă, în vreme ce popoare cu existență milenară se zbat zadarnic să-și găsească un rost în lume. Au devenit un reper. Spre ei s-au îndreptat neconținut priviri admirative sau pline de invidie, prietenoase sau încărcate de ură. În repetate rânduri au oferit sprijin altora, mergând până la implicarea în războaie care nu-i priveau în mod direct. Numai din dorința de a face să triumfe aceleași principii care i-au ajutat să cunoască succesul. Fără emfază, nesocotindu-se perfecți, dar aspirând la perfecțiune în toate domeniile. Doar cu mândria de a fi americani. Adică fii ai celei mai puternice națiuni.

Dar cea mai puternică națiune s-a dovedit a fi de o vulnerabilitate înspăimântătoare. Desigur, americanii știau demult că nu sunt iubiți pe întreg globul. Evident, erau avertizați că oricând se poate încerca o lovitură împotriva lor. Și totuși, nu se așteptau la un atac atât de mârșav, pus la cale de minți bolnave. De-abia din acea zi realizează dimensiunea Răului care i-a pândit de multă vreme. Și tot de-abia de-atunci își dau seama ce singuri sunt în apărarea valorilor în care au crezut. Pentru că întreaga omenire a privit ca la un spectacol nenorocirea abătută asupra lor, unii bucurân-

du-se pe față – din păcate, astfel de tembeli sunt și în România –, alții nerealizând proporțiile viitoare ale dezastrului și vărsând doar o lacrimă de circumstanță. Neînțelegând că, de fapt, sunt puse în pericol toate cuceririle umane și cât de necesară este – pentru a le apăra – solidaritatea tuturor celor care le-au creat. Nepricepând că în acest moment nu mai e vorba de o confruntare între S.U.A. și un inamic laș, greu de dibuit, acționând mișelește. Începând din acest septembrie negru și-au făcut apariția reprezentanții celor care doresc în mod demential ca planeta să devină un spațiu al terorii, al dictaturii, al intoleranței, care râvnesc supremația asupra oamenilor, transformați într-o turmă ignorantă, fanatică, ușor de manevrat. Incapabili să construiască, lovesc în cei înzestrați cu acest minunat dar de a lăsa ceva în urma lor. Trăind în mizerie, vor ca și alții să fie săraci. Neavând nici un orizont, vor ca și ceilalți să rămână niște mărginiți. Fiind leneși în gândire și în faptă, vor ca toți să fie ai domnului lor. Din nefericire, o mare parte a planetei e locuită de astfel de indivizi rămași în preistorie. Victoria lor ar însemna că Omul e un proiect eșuat. Eșecul lor – o chestiune de lungă durată. Bucuria începutului de mileniu s-a stins. Vin vremuri sumbre...

Serge Brion

LUMILOR

istoria umanității: atacul terorist asupra S.U.A. din ziua de 11 septembrie

SALA DE
LECTURĂ

Toate fotografiile provin din surse EPA-ROMPRES și AP-ROMPRES

Zidul Plângerii

Familiile celor aproape 6.000 de dispăruți au afișat fotografiile celor dragi în speranța că există cineva care l-a văzut. Din nefericire, identificarea tuturor celor uciși la World Trade Center ar putea dura chiar și un an.

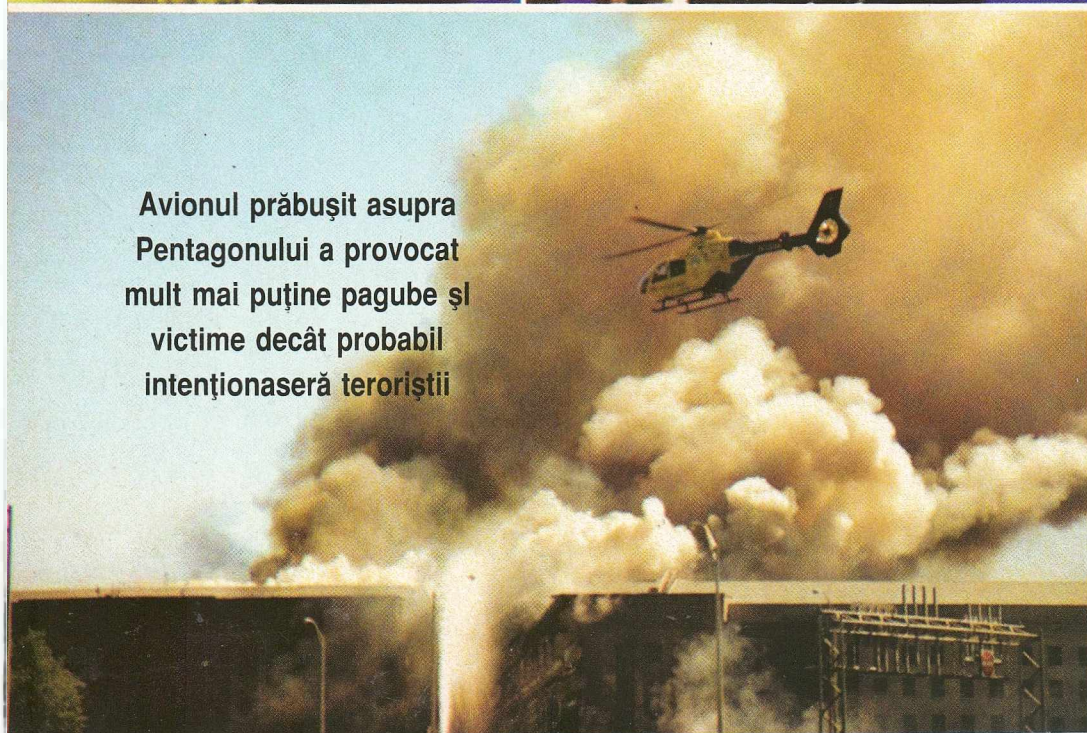
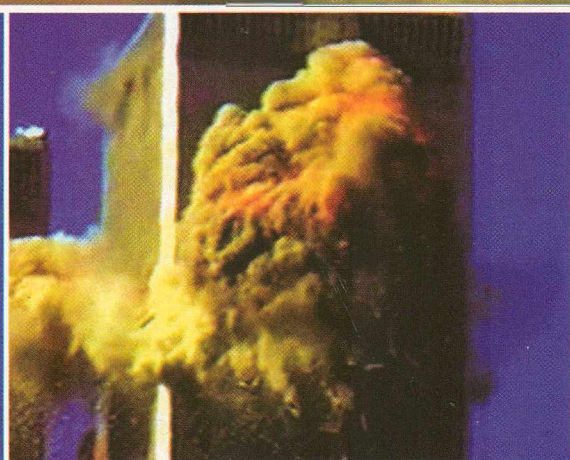
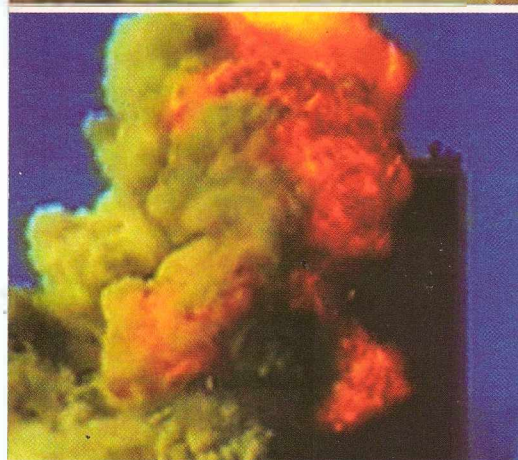
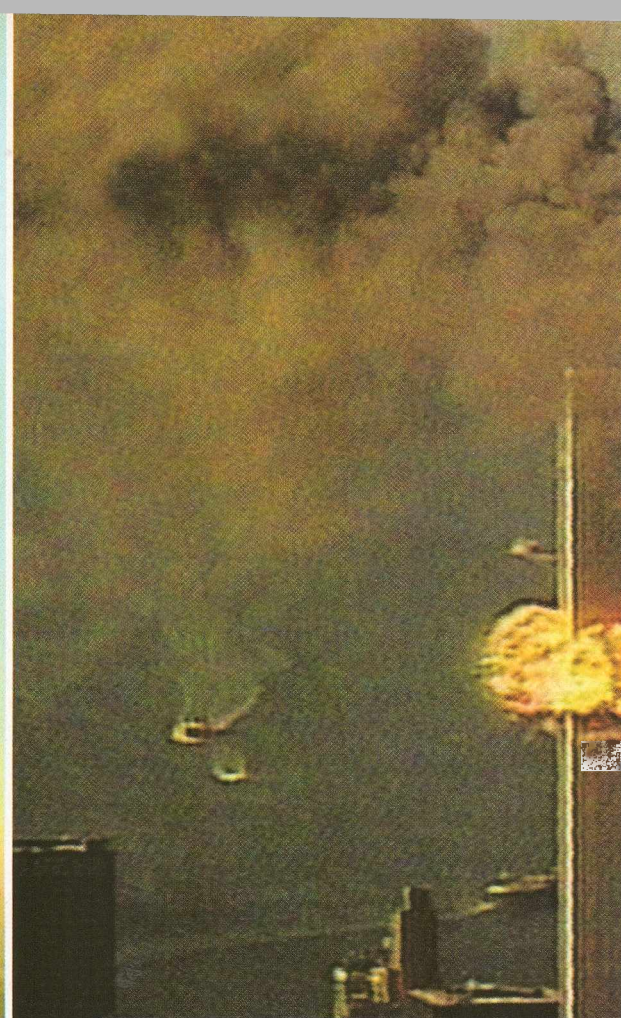

Mulți trecători au fost surprinși
în apropierea turnurilor gemene
scăpând ca prin minune.

La 18 minute după primul atac, al doilea avion a lovit turnul de sud în vreme ce primul începuse deja să fie evacuat

Avionul prăbușit asupra Pentagonului a provocat mult mai puține pagube și victime decât probabil intenționaseră teroriștii

Mărturii de la fața locului

Ion Niță – om de afaceri: În primele momente nu am crezut că este un atac terorist, nu puteam să-mi imaginez așa ceva... Nu credeam că este posibil ca guvernul american să ajungă vreodată într-o asemenea situație.

Sunt impresionat de ceea ce au făcut cei din avionul prăbușit în Pennsylvania. Îi socotesc niște eroi, care au decis că, dacă tot vor muri, cel puțin criminalii să nu-și împlinească scopul. Și s-au bătut cu ei în avion până când acesta s-a prăbușit, într-o zonă nelocuită.

Anda Onesa - Artistă: Este un eveniment care ne-a șocat. În zona dezastrului sunt mii și mii de tone de moloz și structuri metalice și salvatorii nu vor să bage buldozerele pentru că dacă mai este ceva în viață, atunci ar putea fi omorât. De aceea, au format lanțuri cu sute de voluntari, care iau cu mâna fiecare bucată și o dau mai departe. În felul acesta au reșit să scoată câțiva supraviețuitori. Ei se așteptau să găsească mii de oameni, dar... Ceea ce este de admirat la acest popor este că au sărit imediat în ajutorul celorlalți. Sunt oameni care au așteptat o zi și jumătate să ajute. Eu am vrut să donez sânge, dar mi s-a spus să vin zilele următoare, pentru că erau cozi de sute de persoane la centrele de recoltare a sângelui.

Acum, toți americanii vor să se urce în avioane și să bombardeze pe cineva, să bombardeze ceva. Se pronunță numele lui Ussama ben Laden, cunoscutul terorist, dar eu cred că ben Laden este doar vârful icebergului. Se pare că teroriștii au avut acces la surse guvernamentale, la multe lucruri pe care în mod normal o persoană

Nemaiputând să suporte temperatura de peste 1.600C provocată de explozia rezervoarelor de kerosen ale avioanelor și lipsiți de orice speranță de supraviețuire câțiva oameni aflați în World Trade Center au ales să se arunce în gol.

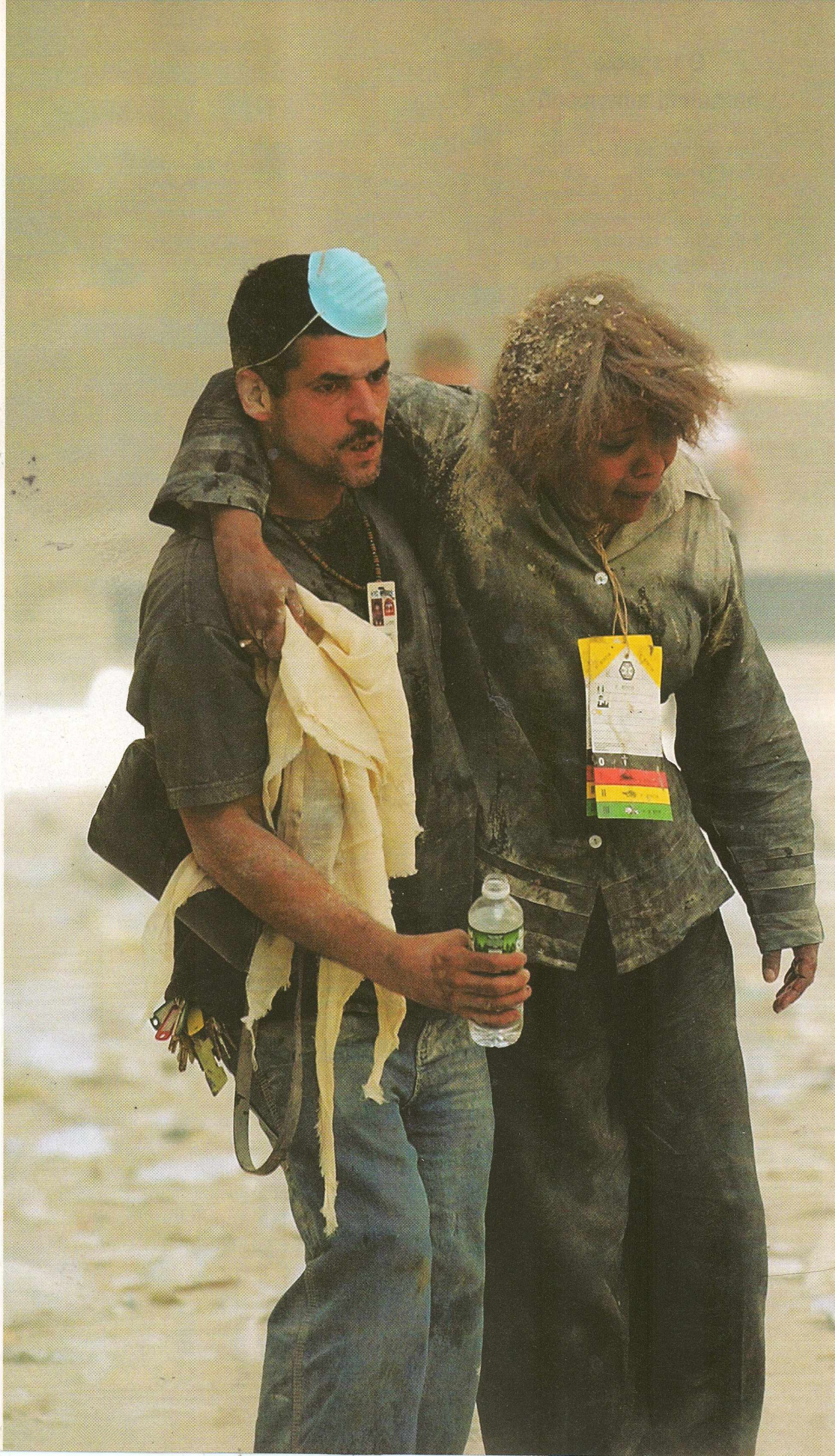

care trăiește în Afganistan nu le are. Nu contează bani. Se pare că direcțiile și informațiile la care a avut acces depășesc statutul de milionar.

Șerban Lupu - violonist : Am privit uluit și șocat. Ceea ce se petrecea părea de necrezut. Tragedia a continuat și continuă să se dezvăluie în fața ochilor noștri în toată oroarea. Proportțiile sunt apocaliptice... Oră după oră, în fiecare zi, apar oameni care povestesc tragedia celor pierduți, acte de eroism sau, pur și simplu, scene de groază petrecute în momentul tragediei. Ca să vă dați seama de schimbarea totală și șocantă care a survenit, vă pot spune că televiziunea americană nu a mai difuzat reclame timp de o săptămână, nu a mai avut show-uri, nu a mai prezentat nici un eveniment sportiv și totul se petrecea ca într-un fel de procesiune funerară de mari proporții, de narări tragice și repetări ale momentelor de groază.

Venind către România, am ajuns pe aeroportul din Chicago, este unul dintre cele mai zgomotoase și mai pline de oameni din întreaga lume; era un loc pustiu, un fel de oraș bântuit de stafii. Oamenii priveau cu teamă în jur, se uitau cu frică unii la alții și se putea observa o anxietate generală între puținii pasageri care așteptau să zboare.

Sunt convins că viitorul Americii nu va mai fi niciodată la fel. Poporul american s-a trezit din marele somn al naivității, față în față cu adevăratul chip al lumii înconjurătoare. Reclamele, spoturile, veselie continuă și fără profunzime a show-urilor de televiziune, într-un fel adormiseră și narcotizaseră națiunea. Cred că a fost nevoie de un șoc de astfel de proporții biblice ca să trezească acest popor la realitatea înconjurătoare.

O tragedie nu numai americană

Ziua de 11 septembrie 2001 are mari șanse să intre în istoria umanității ca dată de început a ceea ce teoreticienii militari și analiștii serviciilor secrete au intuit deja de mai mulți ani ca fiind pericolul major al noului mileniu: terorismul internațional, acel tip de război perfid în fața căruia nici măcar sofisticatul scut antibalistic avut în vedere de președintele George W. Bush nu oferă protecție, din moment ce poate transforma, iată, în arme-nimicitoare chiar și avioanele civile! Cum au afirmat deja numeroși analiști, nimic nu va mai fi cum a fost. Statele Unite și aliații lor vor trebui, probabil, să-și reconsidere întreaga politică externă, de apărare și securitate, adaptând-o exigențelor erei terorismului internațional – sau a luptei înverșunate pentru stârpirea acestuia, este același lucru – eră în care, din păcate, se pare că am pășit.

În locul scutului antirachetă, sau alături de acesta, va trebui găsit un antidot eficace împotriva acțiunilor infernale de genul celor imaginate și puse în practică de Ussama ben Laden, Hamas, Jihadul Islamic, Armata Roșie Japoneză, fronturile palestiniene de eliberare sau oricine va fi fost autorul atentatelor din 11 septembrie. Este de sperat și este de așteptat ca această probabilă reevaluare *de profundis* a politicii americane să nu pună sub semnul întrebării valorile lumii occidentale – drepturile omului, democrația, statul de drept, economia de piață. Cum în această privință nu există motive de îndoială, rămâne să așteptăm cu maxim interes și, firește, cu oarecare încordare rezultatul acestei reevaluări. Care, fiind vorba de unica superputere mondială a prezentului, ne privește pe toți.

Bazil Ștefan

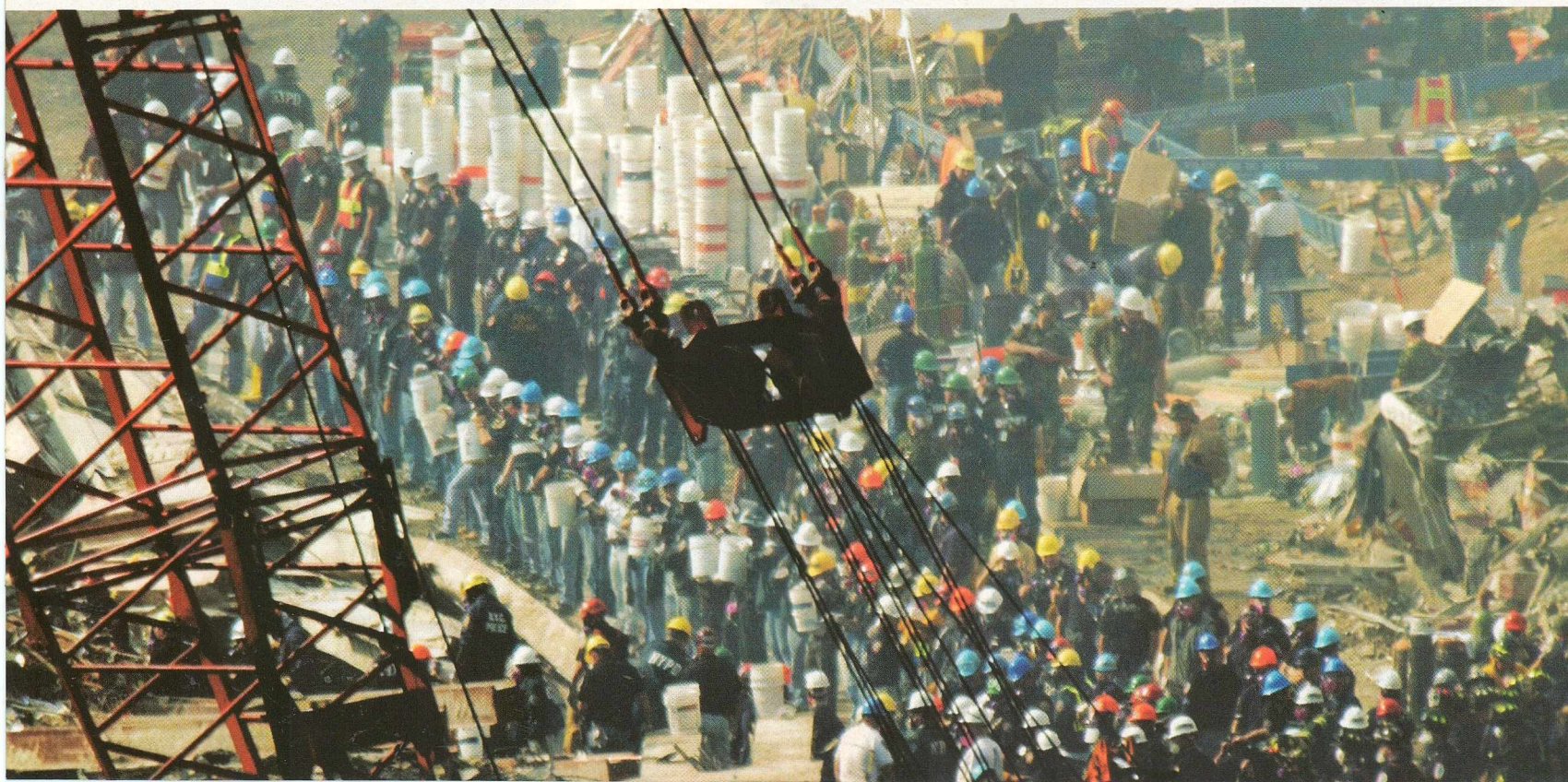
**Fumul și molozul au
acoperit trecătorii,
mulți dintre ei fiind pe
punctul de a
se sufoca**

**New York-ezii părăsesc îngroziți
zona dezastrului**

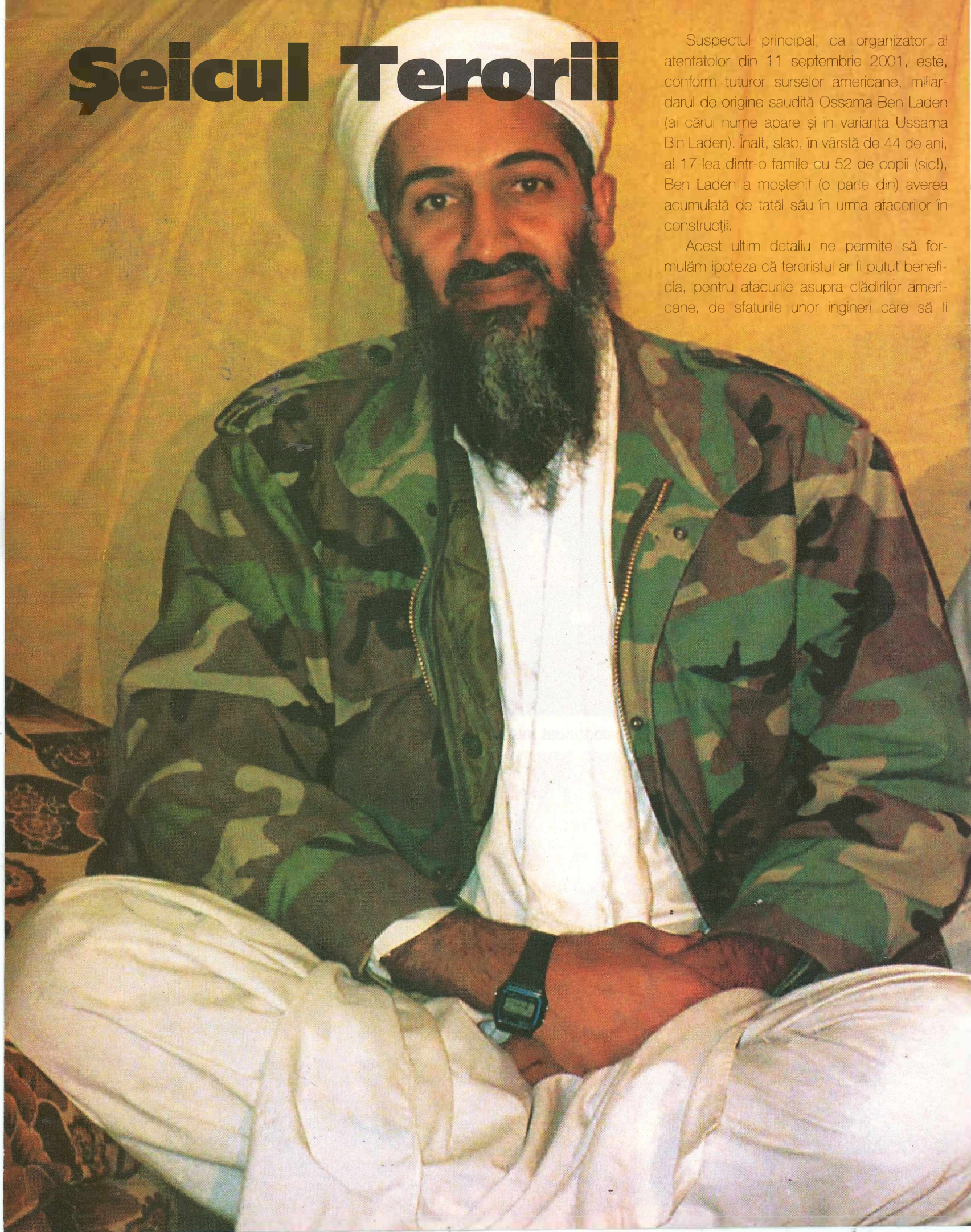
Căutarea supraviețuitorilor a continuat mult timp după ce, de fapt, nu mai era nici o speranță

Şeicul Terorii

Suspectul principal, ca organizator al atentatelor din 11 septembrie 2001, este, conform tuturor surselor americane, miliardarul de origine saudită Ossama Ben Laden (al cărui nume apare şi în varianta Ussama Bin Laden). Înalt, slab, în vârstă de 44 de ani, al 17-lea dintr-o familie cu 52 de copii (sic!), Ben Laden a moştenit (o parte din) averea acumulată de tatăl său în urma afacerilor în construcţii.

Acest ultim detaliu ne permite să formulăm ipoteza că teroristul ar fi putut beneficia, pentru atacurile asupra clădirilor americane, de sfaturile unor ingineri care să fi

stabilit punctele slabe ale acestora, modul în care se vor comporta după impact.

La rândul lui, Ben Laden, care a urmat cursuri de economie, s-a lansat încă de tânăr pe piața afacerilor, cea mai recentă fiind legată, se pare, chiar de atentatele din 11 septembrie: oamenii lui Laden ar fi împrumutat de la brokeri acțiuni ale companiilor de aviație și asigurări, pe care le-au vândut la prețurile existente, apoi, după ce catastrofa a dus la prăbușirea societăților respective la bursă, au recumpărat ieftin acțiunile, le-au înapoiat brokerilor și au rămas cu semnificativa diferență. Dacă manevra este reală, ea aruncă o imagine specială asupra lui Ben Laden: departe de-a fi doar un fanatic religios, el beneficiază din plin de valorile și sistemele financiare ale lumii pe care o contestă și încearcă să o distrugă...

La 22 de ani, Ben Laden a părăsit Arabia Saudită, a cărei conducere o consideră coruptă și vândută americanilor, care, după opinia lui, nu au ce căuta pe pământul sfânt care adăpostește Mecca. După mai multe peregrinări, Ossama Ben Laden a ajuns în Afganistan, unde, în timpul războiului acestui stat cu URSS, a avut parte de sprijinul... americanilor, informație contestată de CIA, dar susținută de surse credibile. În paralel, Ben Laden și-a dezvoltat o rețea teroristă internațională care are nuclee și centre de pregătire în câteva zeci de state, printre care el însuși a menționat, într-un interviu din urmă cu câțiva ani, România. Această rețea, conform americanilor, s-ar fi aflat în spatele mai multor atentate din ultimul deceniu, îndreptate în special împotriva SUA, al căror dușman declarat este. Serviciile secrete ale SUA au încercat de mult să-l

captureze pe Ben Laden, dar acest lucru s-a dovedit a fi imposibil în condițiile în care el își schimbă tabăra de două ori pe săptămână.

Ossama Ben Laden a negat, printr-un fel de comunicat de presă, implicarea sa în atentatele din 11 septembrie, dar și-a reiterat hotărârea de a lupta prin toate mijloacele împotriva americanilor. El încearcă să se identifice cu islamismul, are planuri pan-arabe și pare convins că musulmanii vor conduce lumea. În realitate, destule națiuni cu majoritate musulmană s-au declarat ferm împotriva sa și, în general, împotriva terorismului, ținând cont că, în Coran, războiul sfânt (jihad) este doar o opțiune extremă și vizează lupta de apărare.

Pe de altă parte, sunt ridicole argumentele cu care talibanii, care îl adăpostesc pe Ben Laden în Afganistan și probabil chiar se folosesc de el, le-au adus împotriva ipotezelor americane: teroristul n-ar fi putut organiza atentatele pentru că n-are acces la calculator și la satelit...

Considerat erou de către unii dintre musulmani și terorist de către întreaga lume civilizată, Ben Laden este, oricum, un om a cărui putere nu trebuie subestimată. Trebuie să ne pună pe gânduri puterea sa de influență asupra unor oameni pe care i-a trimis la sinucidere, mai ales că aceștia au făcut școală în America (or, instrucția presupune îndepărtarea de obscurantism și fanatism) și au apucat să cunoască atmosfera lumii civilizate, la mii de kilometri depărtare de cel la ale cărui ordine s-au supus, totuși.

În plus, este de văzut în ce măsură eventuala anihilare a lui Ben Laden și a rețelei sale va duce la eradicarea terorismului.

(T.C.Z.)

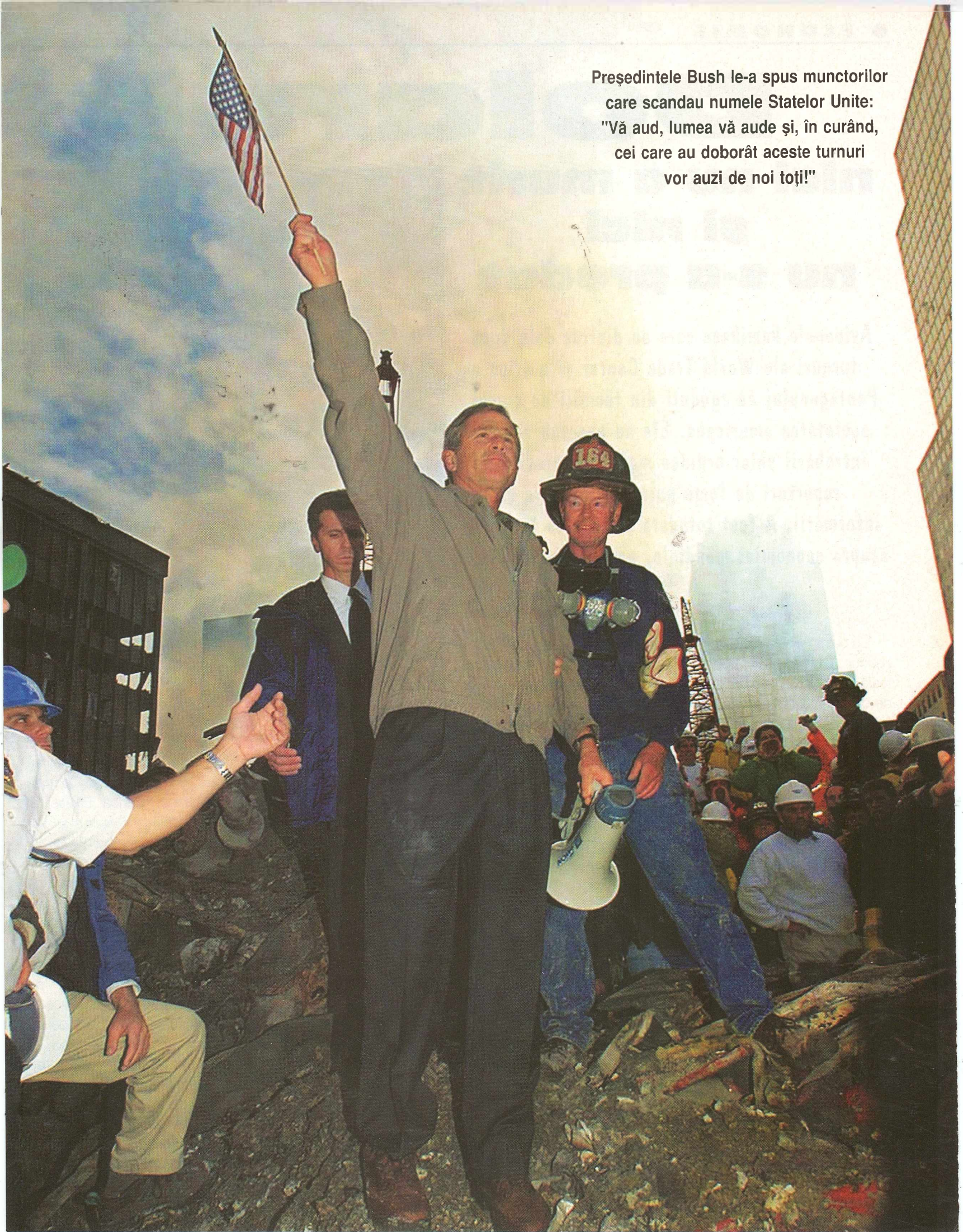

Dezastrul văzut din Cosmos

Cele două turnuri americane gemene, având fiecare câte 110 etaje, au dominat timp de 24 de ani, cerul Manhattan-ului. Construit în decursul a zece ani, din 1966 până în 1977, complexul WTC se constituie din șase clădiri de birouri și un hotel (Marriot) legate între ele printr-o rețea subterană, unde se află linii de metrou, lămpi de restaurante și magazine. WTC reprezenta simbolul economiei și al civilizației americane și găzduia 450 de companii din toată lumea și peste 50.000 lucrători. Liftul expres ajungea la etajul 107 în numai 58 secunde, iar la Turnul 1, cu aceeași viteză uimitoare, liftul urca în celebra "fereastră către lume", la cele mai luxuriante restaurante și baruri. Când priveai dinspre un turn spre altul, nu puteai să nu te gândești că, pe 7 august 1974, francezul Philippe Petit șoca America, balansându-se timp de o oră pe un cablu pentru a traversa distanța dintre cei doi gemeni.

Președintele Bush le-a spus muncitorilor
care scandau numele Statelor Unite:
"Vă aud, lumea vă aude și, în curând,
cei care au doborât aceste turnuri
vor auzi de noi toți!"

Dolarul

**nici nu a murit
și nici
nu s-a predat**

Avioanele kamikaze care au distrus cele două turnuri ale World Trade Center și o aripă a Pentagonului au zguduit din temelii nu numai societatea americană. Ele au pus sub semnul întrebării chiar ordinea mondială, tradusă în raporturi de forțe politice, militare și de informații. A fost totodată și un atac terorist asupra economiei mondiale, primul din istorie.

Text: GABRIEL KLIMOWICZ ■

Foto: AP-ROMPRES ■

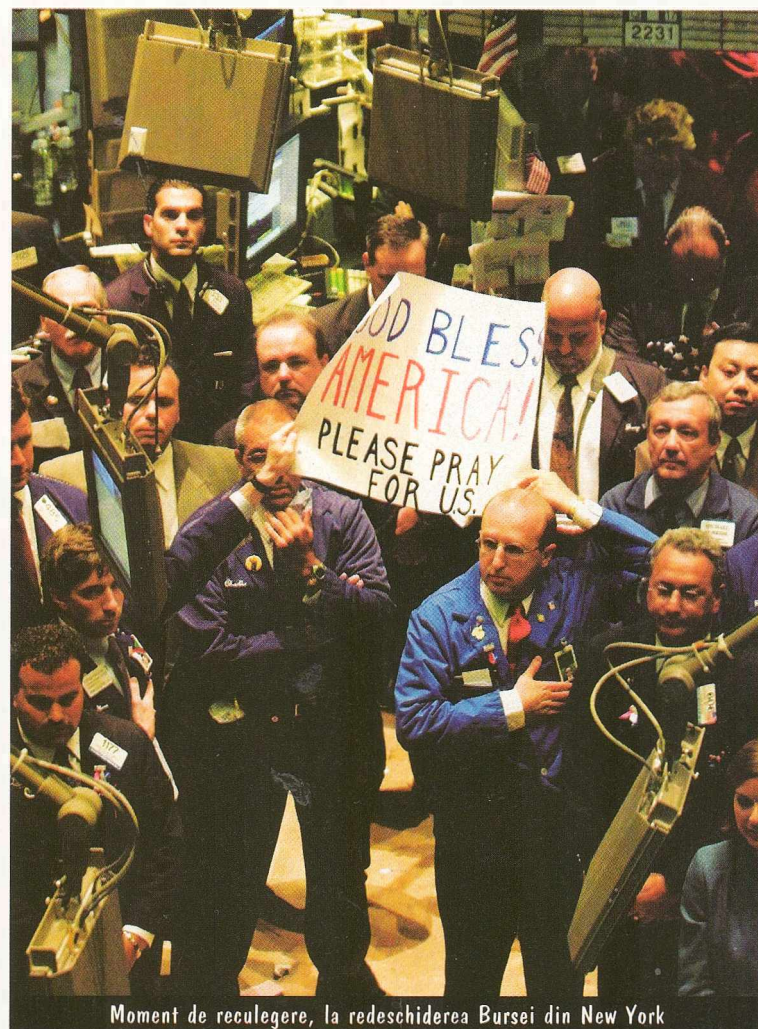
Un cutremur fără precedent a zguduit piețele financiare din toată lumea în primele ore și zile de după lanțul de atentate teroriste. Dolarul a început să piardă vertiginos teren în fața monedei unice europene și a yenului japonez. Operațiunile de la bursele americane s-au oprit, măbind degringolada din mediile de afaceri. După buimăceală însă s-a văzut că nu este în interesul aproape al nimănui ca dolarul să se prăbușească. Lumea nu a găsit nici o alternativă, nici un substitut viabil, pentru a umple golul imens pe care l-ar fi lăsat prăbușirea dolarului și a reacționat prompt pentru susținerea monedei americane.

EURO SARE ÎN AJUTORUL DOLARULUI

Atacul de la WTC s-a făcut pe fondul unei ușoare încetiniri a economiei mondiale. Uniunea Europeană anunța creșteri eco-

nomice mai mici decât cele prognozate, de circa 1,5%, față de aproape 3% cât se anunțase la începutul anului și aștepta efectele benefice ale infuzării cu euro la începutul anului viitor. Imediat după atac prognozele au devenit dintr-odată sumbre. Analistii erau de părere că impactul asupra economiei europene va fi extrem de serios. Indicatorii economici vor suferi o „încetinire pronunțată”, spunea economistul Nicolas Sobczak, de la Goldman Sachs, prevăzând totodată o cădere pronunțată atât a exporturilor cât și a importurilor.

„Absența oricărui semn imediat de redresare a situației în Statele Unite a subminat încrederea industriașilor care și-au refăcut rapid planurile de investiții”, anunța economistul Murat Toprak de la Banca Société Générale. Murat se așteaptă la o scădere șocantă a

Moment de reculegere, la redeschiderea Bursei din New York

consumului privat atât în Statele Unite cât și în Europa.

În această atmosferă fără precedent Banca Centrală Europeană (BCE) a încheiat un acord cu Rezerva Federală Americană de schimb dolar/euro la nivelul de 50 de miliarde de dolari destinat să alimenteze băncile europene cu valută S.U.A. Acest acord este destinat să faciliteze funcționarea piețelor financiare și să furnizeze lichidități în dolari. Măsura era evident una de susținere a dolarului. Nu a fost singura. Băncile centrale au injectat masiv dolari lichizi pe piețele financiare. 38 miliarde de dolari au fost aruncate imediat pe piață de către Rezerva Federală pentru sistemul bancar ameri-

can, iar 80 miliarde de dolari au venit de la Banca Centrală Europeană, Banca Elveției și Banca Japoniei. Piețele s-au calmate în urma acestor infuzii, iar bursele europene s-au redresat rapid. În plus, BCE a injectat încă 40,5 miliarde de euro (36,7 miliarde de dolari) pe piața monetară. Dolarul s-a redresat după mai puțin de 24 de ore. După ce în prima zi depășise pragul de 1 dolar la 1 euro, cursul a scăzut în a doua zi la 0,9059 \$ pentru 1 euro. Euro, care de-abia se lansase pe piață înainte de 1 septembrie ca o monedă agresivă, aflată în competiție cu dolarul, a bătut în retragere pentru a da monedei americane timp să se redreseze.

TIMPUL E VIAȚĂ.
ASIGURAREA DE VIAȚĂ
DE CARE AVETI NEVOIE.

AS **ASIBAN SA**
ASIGURARE-REASIGURARE

Administratia centrala

Strada Mihai Eminescu nr.45, sector 1, Bucuresti, ROMANIA

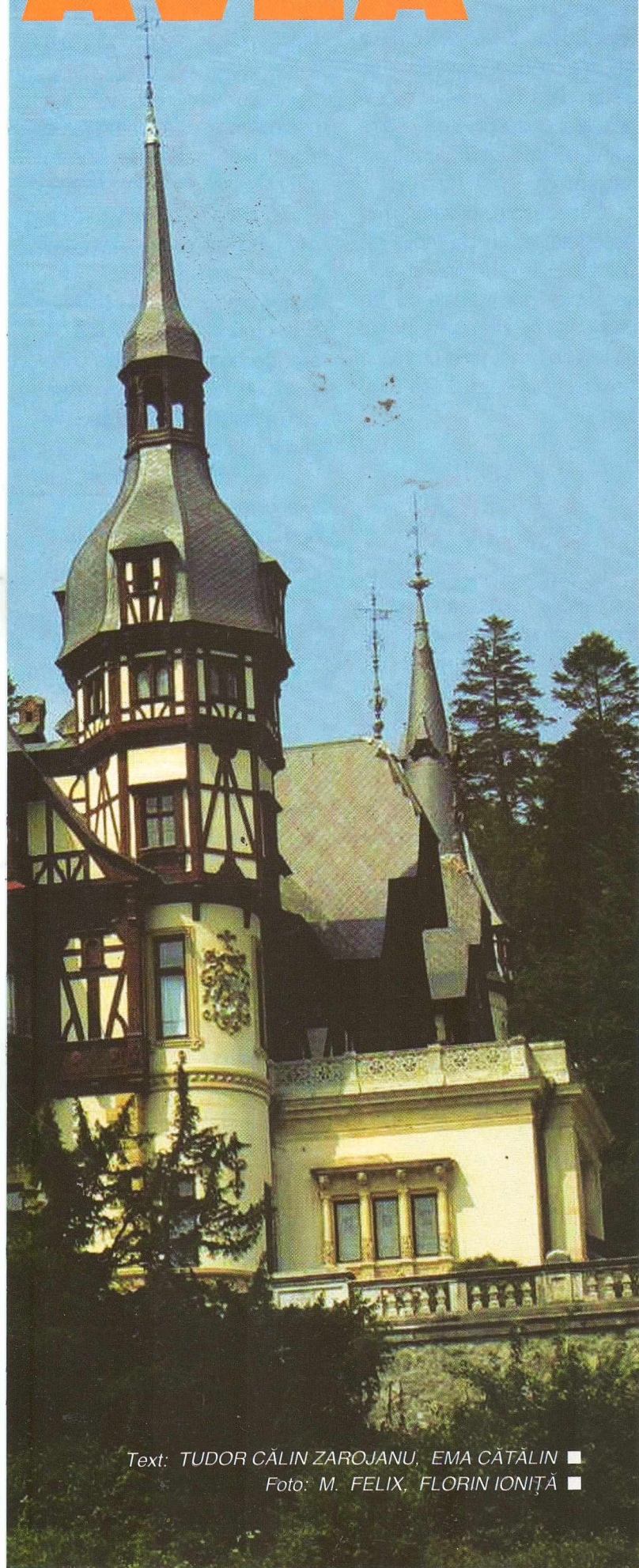
Tel: +40-1-210 13 07; +40-1-210 18 60; +40-1-210 24 02; Fax: +40-1-210 21 59; +40-1-210 29 86; e-mail: ASIBAN.SA@algoritma.ro

DREPTUL DE A

În ciuda aparențelor, românii se bucură a fi un popor muncitor și bogat. Dacă jumătatea de secol de comunism i-a azvârlit în sărăcie și, în același timp, a egalizat valorile, aducându-i la același nivel pe toți (cu excepția nomenclaturii), indiferent de calitățile și eforturile lor, a venit în sfârșit vremea ca lucrurile să revină în normal.

Aceasta și nu alta este interpretarea corectă a valului de revendicări provocat de Legea 10/2001.

Text: TUDOR CĂLIN ZAROJANU, EMA CĂTĂLIN ■
Foto: M. FELIX, FLORIN IONIȚĂ ■

Documentele economice ale erei comuniste începeau cu fraza „Baza societății socialiste o constituie proprietatea socialistă”. Era o afirmație cât se poate de corectă. Or, după decembrie 1989, dacă ar fi existat cu adevărat voința (și inteligența) politică pentru demontarea sistemului social-politic anterior, primul lucru care trebuia făcut era schimbarea formei de proprietate. Numeroase sunt reglementările care ar fi evitat seismele sociale, confuziile și dificultățile de ordin practic: termene largi în care deținătorii (în particular chiriașii) să-și găsească alte clădiri, plafonarea chiriilor, un barem de timp istoric de la care se iau în considerare dovezile de proprietate, păstrarea profilului de activitate pentru clădirile de interes public, eșalonarea compensațiilor bănești etc.

Împotriva restituirii dreptului la proprietate s-a adus un argument care nu stă în picioare: „Să nu reparăm o nedreptate prin altă nedreptate”. Să presupunem că vă fură cineva mașina, apoi o face cadou sau o vinde altcuiva. Ce faceți când o găsiți? În ce măsură demersul de recuperare vă este stopat de faptul că actualul deținător al mașinii dv. nu știa că e furată și/sau e un om sărac, care – dacă vă recuperați autoturismul – n-are bani să-și ia altul?

Sigur că, obligat să fie grăjulu față de toți cetățenii săi, statul trebuie să găsească soluții pentru ca omul care înapoiază un lucru ce n-a fost furat de el să nu ajungă într-o situație disperată. Deși, așa, în treacăt, ar putea fi întrebat: „Nu te-ai gândit nici o clipă, atunci, de unde provine ceea ce ai primit?”

Dincolo, însă, de considerațiile legislative, morale și administrative, agitația stârnită de Legea 10/2001 a pus în lumină

o altă realitate, până acum trecută cu vederea ori prost interpretată. Faptul că există mulți români care au de recuperat proprietăți – unele de mari dimensiuni – este dovada că, atunci când în România funcționa o democrație reală și o adevărată economie capitalistă, oamenii de valoare și cu putere de muncă puteau acumula valorile pe care le meritau. *Cetățeanului de rând, mai ales celui care n-a trăit în perioada interbelică, știrea că cineva are de revendicat o fabrică nu trebuie să-i stârneasce fiori de spaimă, ci de bucurie: peste ani, ar putea fi și el proprietarul unei fabrici. Dacă e tare, dacă muncește din răspuțeri și dacă statul român revine la mentalitatea adevăratei concurențe, a adevăratei recunoașteri a valorilor.*

UNDE-I REGE NU E LEGE

Primul care a stârnit vii comentarii a fost Regele Mihai. După ce recuperase deja castelul de la Săvârșin și un imobil în Capitală, după ce primise drept reședință Palatul Elisabeta și după ce acceptase ideea reconcilierii cu președintele Iliescu, cel care-l fugărea în urmă cu ani pe autostrada București-Pitești, Majestatea Sa, prin avocații casei regale, a anunțat că solicită retrocedarea complexului Peleş. Stupoarea guvernanților (și a unei părți din populație) a fost totală: „După câte concesi i-am făcut!” Căci, în mintea pesediștilor, era vorba de concesi, nu de drepturi firești. Mai mult, unii comentatori au susținut – cu un rictus nervos – că Regele, „dacă tot e uns al lui Dumnezeu” (altă concesi!), nu poate avea aceleași drepturi ca un cetățean de rând. Mă rog, de ce? Oare proprietățile respective au fost acumulate „prin munca întregu-

lui popor", ori mai degrabă prin eforturile individuale ale membrilor familiei regale și în conformitate cu legile vremii? În particular, Peleşul a fost ridicat cu bani veniți din Germania, de la familia Hohenzollern, și de către constructori germani — lucru care poate fi citit în orice ghid al castelului.

De altfel, vecinii noștri, ca de obicei, s-au dovedit mai cu capul pe umeri. Regele Simeon al Bulgariei (devenit între timp premier) a primit cele două palate, cinci vile, spațiile de vânatoare și celelate proprietăți care i se cuveneau. În Iugoslavia, prințul Alexandru a început de-

mersurile de retrocedare, încurajat de declarațiile premierului Zoran Djindjic, care a afirmat că acest lucru trebuia să se întâmple de mult, și de promisiunile ferme ale președintelui Koštunița.

Mai mult, lucrurile au fost rezolvate în spiritul inviolabilității proprietății chiar și acolo unde abolirea monarhiei a fost decisă prin referendum: Konstantin, fostul rege al Greciei, și-a obținut drepturile în justiție, după o decizie a Curții de la Strasbourg. În România, Octav Cozmâncă a aruncat pe piață două idei aiuritoare. Prima: o lege specială pentru rege. Pe

când acte normative particulare pentru persoanele cu descendență nobiliară ori pentru burghezo-moșieri? A doua: un referendum. Excelent — cu o singură condiție: în prealabil să se probeze că preluarea proprietăților respective de către stat s-a făcut tot în urma unui referendum.

Cât despre dezamăgirea pesedistă legată de faptul că solicitările Regelui Mihai au survenit întâlnirilor amicale cu Ion Iliescu, să ne înțelegem: primul i-a făcut o concesie și un imens serviciu celui de-al doilea — nu invers.

să fie al urmașilor celor care au muncit pentru acea proprietate ori au cumpărat-o cinstit;

— nu e vina proprietarului de drept dacă, în perioada în care a fost ilegal văduvit de posesiune, pe terenul respectiv s-a construit o școală, de pildă; de altfel, s-ar putea ca aceste situații să nu fie întâmplătoare, ci intenționate; *mutatis mutandis*, e același tip de șmecherie pe care a făcut-o Stalin dislocând mase mari de populație dintr-o republică sovietică în alta, pentru a face dificilă orice eventuală încercare de revendicare a teritoriului în numele unei etnii majoritare;

— evident, acolo unde, pe terenul respectiv sau în clădire, deținătorul temporar (și abuziv) — fie el statul, o persoană fizică ori una juridică — a făcut investiții de-a lungul timpului, acestea se iau în calcul la restituire.

DREPTUL LA PROPRIETATE NU SE PRESCRIE

În ochii opiniei publice, în majoritatea ei victimă a îndoctrinării comuniste, multe dintre revendicări sună aberant. „la uite ce pretinde asta!”, exclamă siderat cetățeanul de rând. El neglijează, însă, câteva aspecte esențiale:

— dreptul la proprietate nu se prescrie; așa cum un biet apartament la bloc va rămâne copiilor tăi, copiilor și nepoților acestora, fără nici o limită de timp, tot astfel un teren agricol, o pădure sau un imobil trebuie

UN ALT FEL DE LISTĂ A LUI SCHINDLER

După ce primarul Traian Băsescu a declanșat operațiunea, în Capitală s-au înregistrat peste 16.000 de cereri. Sunt revendicate majoritatea clădirilor din centru, dar și terenul pe care există sediul Ministerului Tineretului și Sportului.

Ciulei și Teatrul Nottara

Clădirea Teatrului Nottara din București este revendicată de familia regizorului Liviu Ciulei. Mai exact, este vorba despre Sala „Horia Lovinescu” din bd. Magheru nr.20.

La începutul anilor '40, această sală a găzduit cinematograful Ritz. Mai târziu, Studioul de la subsol asigura funcționarea Teatrului Odeon, deschis în noiembrie 1946, cu spectacolul „Visul unei nopți de vară”. Naționalizarea venită doi ani mai târziu pune capăt, însă, activității culturale desfășurate aici, iar trupa de actori va găsi protecție la teatrul doamnei Bulandra. În 1949, sala din Magheru devine, în schimb, sediul central al Teatrului Armatei — strămoșul Nottara-ului de astăzi. Cererea de retrocedare înaintată de familia Ciulei a făcut gurile rele să suspecteze că regizorul îi lasă pe actori fără teatru. Dacă se află vreun sâmbure de adevăr în insinuările rău-voitorilor am aflat de la directorul amintitei instituții de cultură, Mircea Diaconu. „Se știe că întreaga clădire, nu doar sala teatrului, aparține de drept familiei Ciulei, care a construit-o.

Liviu Ciulei nu vrea teatrul, vrea despăgubiri

Așadar, clădirea are un proprietar cert. Liviu nu dorește să o recupereze, ci vrea despăgubiri. Este o problemă pe care o discută cu Primăria Capitalei.

În acest moment, sala „Horia Lovinescu” din bd. Magheru nr. 20 este administrată de Consiliul General al Municipiului București, sub autoritatea căruia se află, de altfel, și Teatrul Nottara.

Pentru Regele Mihai, PSD ar fi vrut o lege specială

Bucureștenilor li s-a creat posibilitatea ca, în site-ul Primăriei (www.pmb.ro), să poată verifica dacă actuala lor locuință este cumva revendicată de cineva. Cei care nu au acces la Internet, trebuie să stea la coada formată în fața deja celebrei camere 33, unde se fac... liste pentru a vedea listele.

La sfârșitul lunii august, Băsescu a semnat prima dintre cele mai spectaculoase puneri în posesie, prin care șapte hectare de teren din sectorul 2 au reintrat în posesia familiei Bragadiru. Cu acest prilej, primarul general a făcut o precizare care merită subliniată: „Urmează să restituim proprietățile familiilor Mociornița, Capșa și cele care mai sunt revendicate de Bragadiru, **pentru că nu statul a construit cartierele frumoase ale Bucureștiului, ci aceste familii vechi. Statul a construit cartierele-dormitor**”.

În Brașov s-au formulat peste o mie de cereri de restituire, în natură sau în compensații bănești. Sunt revendicate, între altele, porțiuni de terenuri aflate azi în posesia, Uzinelor Roman, a Hotelului „Alpin” și a postului de poliție din Poiana Brașov, Sanatoriul de Nevroze din Predeal, contravaloarea acțiunilor deținute la fabrica

„Frații Scheil” (azi Hidromecanica SA), o fabrică de cărmidă din Făgăraș, fabrica de bere Aurora (privatizată între timp prin MEBO), sediul Direcției de Sănătate Publică, o parte din Centrul Civic, una dintre clădirile Primăriei Brașov, curtea Spitalului Județean, sediul Parchetului, terenul pe care a fost construit Parchetul Militar, parcuri, spații verzi, terenuri de joacă și... Grădina Zoologică din cartierul Noua (binecunoscut prin alt tip de faună...). În plus, un grup de descendenți ai Prințesei Ileana au revendicat Castelul Bran, precizând că se mulțumesc cu o despăgubire de 25 de milioane de dolari. De precizat că municipalitatea Brașovului a dăruit castelul (construit în secolul XIV) Reginei Maria, care l-a amenajat și l-a lăsat moștenire fiicei ei, sora Regelui Carol al II-lea.

În județul Hunedôara, Veronica Sanda Popescu-Corvină solicită castelul Huniazilor, în numele tatălui ei, care se consideră descendent al Corvineștilor și care a declarat că, după restituire, va dona castelul, în cea mai mare parte, statului român. În județul Bacău a fost revendicat castelul Dărmănești (de către descendenții familiei Știrbey), dar și

O primărie rămasă pe drumuri

Primăria sectorului 2 din Capitală va rămâne fără adăpost. Deși acest sector se află, ca mai toate primăriile din țară, sub umbrela protectoare a PSD. Că democrația funcționează, la fel ca și separația puterilor în stat, o demonstrează, veți vedea, cazul de față.

POVESTE CU CÂNTEC...

Istoria revendicării acestui imobil începe în 1993 – dată ce coincide cu investirea în funcție a dlui Toma Șutu, secretarul Primăriei sectorului 2. Și iată povestea...

În baza unui înscris sub semnătură privată (testament olograf), Elena Dițescu, fosta proprietară, lasă moștenire imobilul unui anume domn Popescu. Între cei doi, nici o legătură de rudenie. Singurul lucru comun – domiciliul. Ca să-și poată revendica proprietatea, Nicolae Popescu obține, de la Notariatul de Stat Local din Câmpulung, un certificat de moștenitor, în baza căruia inițiază acțiunea judecătorească.

Or, în acest caz, termenul era depășit cu câteva zeci de ani. Surprinzător, dar procesul civil care a avut loc nu a implicat primăria – actualul administrator al clădirii revendicate. În instanță a fost chemat, în

schimb, în calitate de administrator, fostul ICRAL Foișor, care a... omis să-l informeze pe judecător că sediul Primăriei sectorului 2 este găzduit tocmai de clădirea litigioasă. Toma Șutu, secretarul acestei primării, este de părere că „în măsura în care instanța ar fi știut acest lucru, poate că soluția ar fi fost alta.”

DEFINITIV ȘI IREVOCABIL

Prin ce mâini a trecut clădirea nu este greu de bănuir. În strada General Ipătescu nr. 3 și-au avut sediul fostele organizații de tineret ale Partidului Comunist.

După 1990, imobilul a fost preluat de Primăria Capitalei, care, printr-o decizie oficială, l-a dat în administrare Primăriei sectorului 2.

Surprinzător este faptul că, imediat ce i s-a recunoscut dreptul de proprietate, Nicolae Popescu s-a grăbit să scape de noua sa posesiune, clădirea fiind cumpărată de familia unei nepoate, Adela Petrinia Neagoe. Cu ei discută acum primarul Nicolae Onțanu, care, din fotoliul de edil-șef al sectorului 2, le-a cerut păsuire încă o lună de zile, până amenajează un sediu provizoriu, pus la dispoziție de Primăria Capitalei.

Traian Băsescu a declanșat febra revendicărilor în Capitală

Castelul Bran poate deveni domeniu privat, la fel ca suratele lui de pe Valea Loirei

terenul aeroportului băcăuan.

La Târgu Mureș deputata PD Mona Muscă a revendicat, în numele familiei, sediul Poliției Rutiere. Se mai cere Castelul din Brâncovenesti, iar cel din Criș (construit în secolul XIII) e revendicat de contesa Bethlen Aniko, descendentă a principelui Transilvaniei, Bethlen Gabriel. Contesa, care este din iunie 2001 cetățean de onoare al municipiului, în virtutea acțiunilor umanitare întreprinse de fundația pe care o conduce, mai solicită două conace, două case în Târgu Mureș, una în Cluj și alte șase clădiri în diferite localități. Tot în Târgu Mureș sunt revendicate sediile UDMR, PCDM, PNL și cel al Universității de Artă Teatrală, Spitalul Clinic, Clinica de Dermatologie, Direcția Județeană de Statistică, iar în județ – câteva primării.

În Cluj-Napoca este revendicat terenul pe care este amplasată statuia lui Matei Corvinul, cel al Adăpostului Antiatomic,

clădirile fabricii Clujană, Hotelul Continental, Muzeul de Artă – de fapt, majoritatea clădirilor din centru. Solicitanții sunt cetățeni români, maghiari, suedezi, australieni, canadieni sau norvegieni.

La Craiova sunt cerute clădirile Curții de Apel, Parchetului acesteia, Curții de Conturi, Oficiului de Cadastru.

La Iași – clădirea Institutului de Istorie „A.D.Xenopol”, Consiliul Județean, Hotelul Unirea, terenuri ale unor școli și licee.

La Ploiești – Spitalul Municipal, Teatrul „Toma Caragiu”, Liceul „Nichita Stănescu”, sediul regiei de transport, sediile mai multor partide.

În județul Teleorman – conacul Moară de la Crevenciu, primăria din Vedea.

În Timișoara – sediul administrativ Comtim, o secție de poliție, terenuri ale fabricilor Arta Textilă și Kandia.

La Suceava – sediul Corpului Gardienilor Publici, Ins-

pectoratului pentru cultură, cele ale unor fundații și firme.

La Reșița, urmașii marilor industriași Max Auschnitt și Nicolae Malaxa își solicită drepturile aferente pachetului majoritar de acțiuni de la „Uzinele de fier” (actualul Combinat siderurgic Reșița – aflat în plin proces de privatizare și în plin scandal), respectiv „Domeniile statului Reșița” (actuala SC Construcții Metalice Bocșa).

La Constanța s-au înregistrat cereri pentru sediul Primăriei, Hotelul „Albatros” din Mamaia, o parte din *malul Lacului Tăbăcăriei, complexul „Castel”, Restaurantul „Vatra”, Castelul Șuțu (în care funcționează Curtea de Apel), intersecția bulevardelor Tomis-Lăpușneanu, strada Malul Portului, Casa Căsătorilor, terenul Grădinii de vară Tomis, insula Ovidiu și 2,5 ha din lacul Siutghiol. Aici au depus cereri nu doar persoane fizice, ci și instituții ori asociații: Liga

Maștrilor de Marină pretinde Sala Sporturilor, Grădina Tomis și Casa Căsătorilor, iar UM 02150 (al cărei indicativ amintește de celebra „doi și-un sfert”) cere restaurantul „Vatra” și „Club Castel”.

La Roman este solicitată clădirea în care funcționează SC Casa Romașcană SA și se așteaptă eventuala solicitare a Fabricii de Zahăr de către moștenitoarea de drept, soția lui Manfred Wömer, fostul secretar general al NATO.

Gabriela Albin, fiica fostului deținut politic Gheorghe Albin, a revendicat terenul sediului SRI din Alba Iulia și castelul din Galda de Jos, în care funcționează un sanatoriu psihiatric.

Andrei Lorincz solicită fosta vilă de protocol din Deva a lui Nicolae Ceaușescu, clădire în subsolul căreia, pe vremea când aici era sediul Securității, a fost ucis fratele său. Lorincz intenționează să înființeze în imobil un muzeu al ororilor comunismului.

La Tîrgu Jiu s-au înregistrat cereri vizând mai multe licee, Biblioteca Județeană, Spitalul Județean, Casa de Cultură a Sindicatelor, Inspectoratul pentru Protecția Mediului,

Mona Muscă ar putea lăsa Poliția Rutieră mureșeană fără sediu

Policlinica Stomatologică, Centrul de Transfuzie, sediul PRM și MER, Teatrul „Elvira Godeanu”.

La Prefectura Bihor s-au adunat peste 500 de solicitări, la care se adaugă cele aproape 600 din Oradea. Sunt cerute Castelele Salonta și Lugașu de Jos, fabrica de blănuri Rovex, cea de textile Ortex, 7 mori și tot atâtea ferme, 4 spații comerciale, 6 sedii de firme. De subliniat că majoritatea cererilor vizează, totuși, case (478) și terenuri (465).

În municipiul Arad sunt revendicate sediul Direcției de Muncă, cel al Direcției Fiscale, Palatul Copiilor, sediile Băncii Transilvania, Direcției de Protecție a Copilului, fostei Bancorex și „Casa cu Iacăt” (monument istoric).

La Râmnicu Vâlcea a fost revendicat sediul Muzeului de Artă, cele ale Alianței Civice, PRM și UVR, la Govora Muzeul de Arheologie și Biblioteca orașenească, Casa de cultură, sediul Poliției și Trezoreria, iar casa memorială Nicolae Bălcescu din localitatea cu același nume este cerută de descendenți ai marelui revoluționar.

SĂ NE PĂSTRĂM CALMUL

Pe buzele tuturor plutește întrebarea: „Ce Dumnezeu se va întâmpla: rămâne statul fără bani și fără sedii de instituții, spitale, muzee, biblioteci?!”

Cu siguranță că nu. În primul rând, doar pentru o fracțiune din clădirile și terenurile revendicate se vor putea prezenta actele necesare. În al doilea rând, mulți dintre solicitanți vor fi în imposibilitatea de a plăti sumele (probabil umflate) aferente investițiilor și reparațiilor efectuate în timp de către actualii deținători. În al treilea rând, o bună parte dintre ei doresc în primul

rând o reparație morală. În al patrulea rând, chiar acolo unde actele sunt clare și proprietarii de drept sunt dispuși să plătească tot ceea ce este eventual de plătit, oficialitățile vor declanșa procese care vor dura ani de zile. În al cincilea rând, legea exceptează de la retrocedarea în natură clădirile de interes public care au fost preluate de către stat „cu titlu valabil”. În fine, compensații în bani se vor da doar în limitele extrem de reduse ale posibilităților bugetare.

O atenție aparte merită discuțiile în jurul banilor. Mai întâi, este vorba de banii pe care statul i-ar fi investit în între-

Statistici, evaluări, probleme

La nivel național, s-au înregistrat peste 50.000 de cereri, valoarea acestora totalizând aproximativ 2,5 miliarde de dolari, deși doar jumătate dintre clădiri pot fi retrocedate în natură. Este evident că bugetul statului nu va permite alocarea sumelor cuvenite decât printr-o eșalonare în câțiva ani.

Legea 10/2001 nu lămuiește dacă proprietarul unui teren poate să solicite chirie dacă acesta nu-i poate fi retrocedat în natură. De asemenea, nu precizează cum se stabilește autenticitatea actelor de proprietate, implicit cum se rezolvă revendicările „la concurență”. O problemă specială o reprezintă cererile vizând fostele acțiuni (active) la societățile anonime, acțiuni care au dispărut fizic, în vreme ce societatea a devenit una publică.

Probleme enorme vor ridi-

ca revendicările vizând bunuri, clădiri sau terenuri al căror statut juridic s-a schimbat (de mai multe ori) după preluarea lor de către stat, care au fost transformate, extinse sau restrânse, distruse, demolate, vândute (integral sau parțial) ori casate.

Ca și în cazul bunurilor Casei regale, și pentru restul solicitărilor există precedentele vecinilor. În Cehia și Slovacia s-a optat pentru restituirea în natură, iar acolo unde acest lucru nu era posibil s-au acordat despăgubiri în valoare maximă de 60.000 de coroane, din care jumătate sub formă de hârtii de valoare. Terenurile au fost restituite în limita a 150 ha pentru cele agricole și 250 ha pentru celelalte tipuri.

În Ungaria s-a ales varianta compensațiilor – integral până la 200.000 de forinți și parțial peste această limită,

valoarea maximă fiind aceea de 5 milioane de forinți. Pentru terenurile agricole s-au calculat prejudiciile aduse de cooperativizare, iar cei în drept primesc pământ în urma unor licitații la care participă folosind cupoanele cuvenite în urma calculului. Cupoanele, titluri la purtător, așadar transferabile, beneficiind de o dobândă de 75% din dobânda de bază a băncii naționale, pot fi folosite și pentru a cumpăra alte proprietăți (inclusiv apartamente), părți sociale sau acțiuni.

În Polonia nu s-a găsit o formulă acceptabilă de calcul al despăgubirilor, astfel încât nu există o lege de retrocedare a bunurilor mobile și imobile. Pentru terenurile agricole nu s-a pus problema, întrucât acestea n-au fost niciodată colectivizate.

ținerea, repararea și „îmbunătățirile” aduse clădirilor. Dincolo de devizele pe care autoritățile le vor furniza/inventa, realitatea este aceea pe care o poate vedea oricine cu ochiul liber: marea majoritate a clădirilor se află într-o stare jalnică: castelul Bethlen, conacele din Moldova, Muntenia și Oltenia, Palatul Apor din Alba Iulia, castelul Calimachi din Mănăști-Prahova, numeroase vile din Sinaia, conacul Veress din Bobâlna, conacul Bozianu, de la Sângeru-Prahova, castelul Mikes, din Alba, castelul Dărmănești – toate acestea și multe altele, trecute prin diverse avataruri (transformate în

depozite de CAP, degradate, devalizate) ar avea de câștigat de pe urma administrării private, întrucât statul, sărac, nu le poate gestiona ca lumea. De altfel, nici în această privință nu trebuie să reinventăm roata: în Franța, pe Valea Loirei, 150 de castele-reședințe private pot fi vizitate sau chiar închiriate.

Al doilea aspect financiar vizează raportul venituri-cheltuieli. Multe dintre terenurile și mai ales clădirile revendicate azi, poate majoritatea, mai mult înghit decât produc bani. Retrocedarea lor, așadar, este chiar o afacere pentru stat.

Umbra Reginei Maria la Balci

Regina Maria, Joe Boyle și Principesa Ileana

Balcicul a fost mereu învăluit într-o aură romantică, oarecum misterioasă. În perioada interbelică, la Balci se consumau marile drame amoroase ale mondenilor epocii, se proiectau jocuri politice de culise, se încheiau mari afaceri între potențatii din București veniți să trateze într-un loc departe de urechi indiscrete. Orașelul din Cadrilater era o stațiune în vogă, în primul rând datorită faptului că Regina Maria și-l alesese drept reședință de vară, și era vizitată acolo de politicieni europeni celebri sau de membri ai marii aristocrații. După ce România a cedat Cadrilaterul Bulgariei, în 1940, Balcicul a început încet-încet să decadă.

Text și foto: TOMA ROMAN jr. ■

IUBIRE, BOTANICĂ ȘI CROCODILI

De la Vama Veche am ajuns la Balcic cu un fel de rată care a făcut o groază de opriri prin fiecare sâțuc (multe sate precum Sabla sau Gorunul sunt populate și cu minoritari români), astfel că drumul de 63 de km între graniță și Balcic a fost parcurs cam în două ore. La Balcic am avut primul șoc: de fapt o surpriză plăcută. Am găsit cazare cu echivalentul a 2,5 dolari pe noapte, într-un hotel vechi și curat. Hotelul Esperanza e o clădire de la sfârșitul secolului al XIX-lea, bine întreținută, având drept proprietari membrii unei ciudate familii româno-bulgaro-cubaneze. Am încercat mai întâi să cer o cameră în engleză, apoi în franceză, după care m-am apucat să mă vait pe românește, văzând că nu mă înțeleg cu nimeni. Drept răspuns o doamnă în vîrstă mi-a zis: „A, mata ești român? Și noi, domnule!”

După un prânz incredibil de ieftin la o terasă (o porție de hamsii costă echivalentul a 11 mii de lei, iar o bere între 5 și 7 mii de lei), am ajuns pe faleză, unde se află fostul palat regal.

După ce, în 1913, în urma celui de-al II-lea război balcanic, românii au cucerit Cadrilaterul, prințesa moștenitoare Maria, soția viitorului rege Ferdinand al României s-a îndrăgostit, pur și simplu, de peisajul de la Balcic. Cu ajutorul unor prestigioși arhitecți francezi, germani și români, ea a început să-și construiască reședința și casele de oaspeți care o înconjoară.

După o lungă pauză, cauzată de primul război mondial, domeniul a fost bine pus la punct și, din 1924, Balcic a devenit locul unde își petrecea fiecare vară Regina Maria. Palatul propriu-zis, aflat chiar pe fa-

Palatul Reginei Maria e exploatat comercial. În interior poți găsi „suveniruri” fabricate în Taiwan, în exterior poți bea o bere la preț de cârciumă de lux

leză, este o construcție bizară, asemănătoare cu o moschee. Aici s-au consumat vestitele episoade de amor ale Reginei cu principele Barbu Știrbey sau cu frumosul colonel canadian, Joe Boyle. Dacă relația cu Știrbey a fost lungă și principele a fost nu doar iubit ci și principalul sfetnic al reginei, relația cu Boyle a fost scurtă și intensă. Canadianul se remarcase în 1918, scoțând din mâinile bolșevicilor mai mulți politicieni români arestați din ordinul lui Lenin la Odessa. După ce Știrbey, gelos, a tras niște sfori pentru ca Boyle să fie expulzat din România, Regina Maria a suferit îngrozitor și nu a ieșit din palatul de la Balcic vreme de mai multe luni.

Tot la Balcic, Regele Ferdinand a găsit spațiul propice pentru a-și împlini câteva hobby-uri. El era un pasionat botanist care putea să recunoască peste o mie de specii de plante și ținea minte câteva sute de denumiri latinești ale ierburilor pe care le studiasse. Pentru aranjarea domeniului Reginei de la Balcic, Ferdinand l-a adus în România pe Jean Jeanen, unul dintre cei mai vestiți grădinari din Europa, un francez solicitat în epocă de mari bogătași și capete încoronate.

Acum, fosta proprietate regală este jumătate bazar, jumătate grădină botanică. În palatul cu minaret se află o cârciumă și mai multe magazine cu suveniruri și alte marfaturi.

Un terarium plin cu crocodili, gușteri, cameleoni și alte reptile își așteaptă vizitatorii la un preț măricel. O grădină cu peste 200 de specii de cactuși este mândria locului. Oricum, ghizii care însoțesc grupuri de nemți sau olandezi voioși, dornici să se pozeze cu crocodilul sau cu cactusul gigant, zic ceva în treacăt și despre Regina Maria.

INIMA REGINEI

Trecută la ortodoxism, Regina Maria a dorit să aibă pe terenul ei și o bisericuță unde să se poată reculege. Așa a apărut capela Stella Maris, aflată, fiindcă regina era o fire ecumenică, în vecinătatea unui vechi cimitir islamic, situat și el în cuprinsul domeniului regal. În capela

Stella Maris a stat vreme de doi ani, între 1938-1940, inima Reginei Maria. Persecutată de propriul fiu, Regele Carol al II-lea, Regina Maria a murit, tristă și oarecum abandonată de prieteni, în 1938. Ultima sa dorință a fost ca inima să-i fie adusă la Balcic, locul pe care l-a iubit atât de tare. Caseta de argint cu inima Reginei Maria nu a putut să stea decât doi ani în liniște la Balcic. În 1940, în urma „înțelegerii” de la Craiova, Cadrilaterul a fost cedat Bulgariei. Mulți dintre românii stabiliți acolo s-au repatriat. Odată cu ei a fost adusă și caseta cu inima reginei și depusă la Castelul Bran.

Atât pe pereții capelei, cât și pe zidurile de incintă sau sub arcurile porților sunt picturi murale reprezentând scene biblice sau momente istorice. Toate personajele feminine se aseamănă izbitor cu Regina Maria. De asemenea, lângă palat se mai află basorelieful sau statui

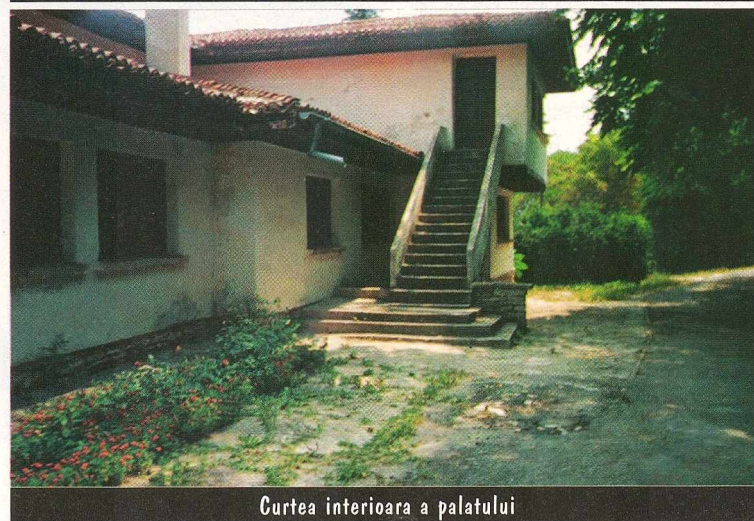
reprezentând regine din timpul Cruciadelor, fecioare medievale sau țărânci lucrând pământul. Și chipul acestora este foarte asemănător cu al fostei noastre suverane.

POMACII

În oraș, pe lângă Catedrala Catolică și cele două biserici ortodoxe sunt și două moschei, la una dintre ele limba de cult fiind bulgara. În amestecătura de bulgari, turci, tătari, români și greci care trăiesc în Balcic, pomacii formează o comunitate aparte. Ei se aseamănă cu albanezii din Kosovo sau cu bosniacii. Cu toate că sunt de naționalitate bulgară și au ca limbă maternă bulgara, în timpul stăpânirii otomane ei au fost turciți, trecuți la islam. Pe pomaci nici turcii nu-i consideră drept de-ai lor, nici bulgarii creștini nu-i privesc cu simpatie. Pe vremea regimului comunist al lui Todor Jivkov, au fost persecutați, amenințați ba

În această capelă „s-a odihnit” doi ani inima Reginei Maria. În 1940 inima a fost luată de aici și dusă la Castelul Bran.

Curtea interioară a palatului

Balcic, desen inedit de H.H. Catargi, 1959, colecția Dorin Mihalache

Bulgarii au îmbogățit colecția botanică a Regelui Ferdinand. Pe domeniul palatului de la Balcic există o grădină cu peste 200 de specii de cactusi.

cu expulzarea în Turcia, ba cu o bulgarizare completă, bineînțeles forțată. Acum nu mai sunt persecutați și sunt băgați în seamă la alegeri când sunt aprig disputați între Mișcarea pentru Drepturi și Libertăți, partidul minorității turce și diversele partide bulgărești. Cu toate că sunt islamici, pomacii au un comportament european din multe privințe, de exemplu mănâncă porc fără prea mari menajamente și beau mastică sau rachiu cu o reală voluptate.

Am încercat și eu o rețetă a pomacilor, mastică stinsă cu iaurt. În prima fază, combinația e chiar gustoasă. Peste câteva ore însă constăți, cu stupoare, că îți trebuie un stomac puternic pentru tratația asta.

LEONIDIS, LEONIDA, LEONIDOV

Majoritatea oamenilor bătrâni din Balcic, indiferent de naționalitate, vorbesc fluent românește. Ei au prins stăpânirea românească, au făcut școală în românește. În cârciumile vechi

din centrul orașului, poți vedea bătrânei cu pălării albe, bastoane cu măciulii de argint și mătăni, care conversează la o cafea, într-un ciudat melanj bulgaro-turco-român. Din păcate, însă, tinerii de origine română nu prea mai vorbesc românește. Neli, o femeie de vreo 30 de ani, proprietara unui magazin, recunoaște că este pe jumătate româncă și este mândră că poate să zică: „Ce mai faci? Bine? 1, 2, 3, eu sunt Neli”. La o cârciumă din centru, construită în prima jumătate a secolului XIX, l-am cunoscut pe bătrânul Hristo Leonidov, de 89 de ani. S-a bucurat că poate vorbi românește, are o minte care îi merge brici. Mi-a povestit cum și-a schimbat de-a lungul vieții identitatea de trei ori: „Stimate domnule, tatăl meu era avocat, grec venit din Epir, iar maică-mea româncă de aici. Când m-am născut, mă chema Hristos Leonidis. Prin anii '20, ca să-i meargă bine profesional, tata și-a schimbat numele în Leonida. Am făcut studii de

Neli e foarte mândră că e româncă, dar nu știe românește!

drept la București, m-am întors aici și m-am asociat cu tata. O perioadă ne-a mers chiar bine, se mișcau afacerile și eram bogați. După 1940, am ajuns într-o fază intermediară. Până atunci mă chema Cristian Leonida. Când s-au refăcut actele, m-am trezit că mă cheamă Hristo Leonida. Prin '45, când veniseră deja comuniștii, m-au chemat și mi-au sugerat că ar fi mai bine să mă cheme Leonidov, fiindcă altfel pot să am dificultăți la întocmirea actelor oficiale. Eu știam căăștia sunt răi, că dificultățile pot însemna chiar o arestare, așa că, de atunci sunt Hristo Leonidov”. Am mai pălăvrăgit

vreo oră cu actualul domn Leonidov, după care am plecat spre hotel.

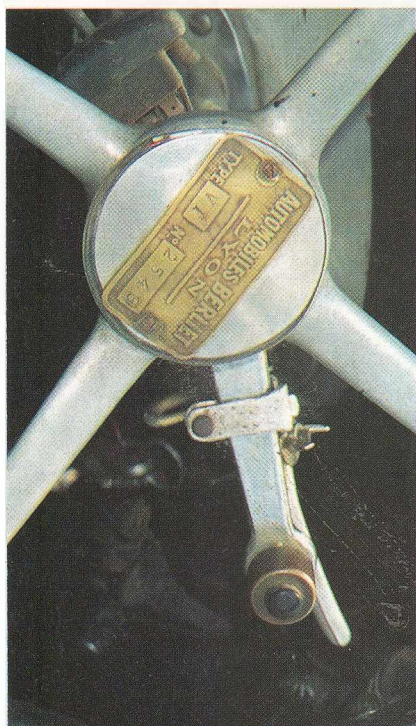
Am făcut un popas scurt pe la farmacie. Farmacistul particular Ghiorgi Dimitrov (fix același nume cu al unui vestit comunist) are 69 de ani și o „rupe” binișor pe românește. A făcut clasele primare în românește, s-a născut cetățean român. Mi-a zis: „Tu, român sensibil stomac. Voi băut numa' bere, nu bun. Noi bulgar, rezistenți. Luat triferment. Când fost tânăr eu fost străjer la Carol, regele. Colegi străjeri români avut mereu probleme stomac de la băutură și mâncare bălgarski.”

PROPRIETAR DE MAȘINĂ REGALĂ

Povestea lui Gheorghe Bularcă din Vălcani începe prin 1900. În acea perioadă francezul Marius Berliet și-a deschis un mic atelier unde fabrica automobile. Una dintre cele mai frumoase mașini ale lui Berliet a fost cumpărată de Regele Carol al-II-lea. Mașina a rezistat vremurilor și este condusă astăzi cu mândrie de nea Bularcă.

Așa arată volanul unei mașini vechi de un secol

Emblema Berliet-ului este plasată de fabricant cât mai vizibil, pe botul mașinii.

Nea Bularcă „dă” la pompa de gaz, ca să faciliteze pornirea la cheie

Francezul Berliet și-a dezvoltat afacerea și-n scurt timp a ajuns atât de renumit că în timpul primului război mondial a fost solicitat să-și concentreze întreaga producție pentru front. După 1918, când în Europa armele au încetat să mai tragă, Berliet s-a orientat către camioane. Marca a rezistat până în 1967, când a fost cumpărată de către Citroën. La începutul secolului al XX-lea, Berliet a scos o serie de automobile cu motor de 45 cai putere, viteza maximă 50 kilometri pe oră și cu un consum de 7-8 litri de petrol la suta de kilometri.

Când Carol al II-lea s-a decis să-și cumpere o mașină, așa, ca pentru un rege, a considerat că modelul cel mai nimerit ar fi un Berliet fabricat la Lyon, în 1909. Șoferul ales pentru automobilul regal a fost Aurel Bularcă, unchiul lui Gheorghe Bularcă. După ce Aurel a stat ani buni în slujba regelui, acesta din urmă a decis ca-n loc de o sumă de bani pe care i-o datora să-i lase șoferului său... obiectul muncii. Așa a ajuns Berliet-ul regal la Vălceni. Când comuniștii au pus stăpânire pe țară și au declanșat campania de naționalizare forțată, familia Bularcă a ascuns mașina în șură, sub o claie cu fân. Abia după ani și ani, când elanul confiscărilor s-a mai potolit și când începuseră să apară în România mașinile de fabricație est-europeană, Gheorghe Bularcă a considerat că Berliet-ul lui Carol va trece neobservat. Și a avut dreptate. Autovehiculul arăta ca o rablă care abia-și mai ducea zilele și a putut fi înmatriculat cu ușurință la Miliția Județeană Timiș. Cu timpul, când și comuniștii au început să aprecieze cât de cât mașinile de epocă (în ciuda faptului că nu erau de fabricație sovietică), Berliet-ul din Vălceni a scos

„capul în lume” cu fală, dar și cu reținere. Spunem cu fală, pentru că și-n clipa de față funcționează perfect. Pomește la cheie și aproape toate piesele sunt originale (excepție face doar manometrul de ulei, care între timp a fost schimbat, și câteva indicatoare de la bord). Până în 2000, bătrâna mașină avea revizia tehnică făcută la zi.

PURCEI ȘI CÂTEII CU „OCHELARI ȘI MUSTĂȚI”

Gheorghe Bularcă este un bătrânel mic de statură, rotofei, chel și dotat cu un „pui de mustață” grizonată. El stăpânește peste o curte care arată extrem de straniu. Când intri prima oară acolo ai senzația că te afli într-un loc amazonian și gândul îți zboară la vechile temple ale Americii Latine.

O grămadă de mașinării vechi zac printre buruienile din curte, în timp ce la o înălțime de nici doi metri deasupra solului se întinde un tavan de vie care promite o toamnă veselă... Câteva mașini vechi, vechi de când era bunică fată, motoare, mășaraie auto, o elice fixată pe un cărucior și o sumedenie de alte trăsnaie erau mai mult sau mai puțin îngropate de vegetație. Din peisaj mai fac parte doi câini; unul de talie mică, celălalt de talie medie, dar la fel de slabi amândoi.

Căteii au un aer comic din cauză că pe fața lor sunt pic-tate, cu vopșea neagră, câte o pereche de ochelari. Așa i-se înfățișează vizitatorului locul în care Bularcă își duce viața de zi cu zi și-n care-și consumă fan-teziile de colecționar.

Elicea din curte, montată pe „sașiul” din lemn, prevăzut cu roți de cărucior, nu este altceva decât un „avion” realizat cu ajutorul unui motor de VW Brosuță. La ultimele testări

Însă mașinăria a luat-o din loc și a stricat gardul vecinilor. Din acest motiv, baci Gheorghe a întors foaia, legând „agregatul” de un prun din fața porții și împiedicându-l astfel să-și mai ia zborul către curțile consătenilor. Aceștia însă nu se mai minunează de multă vreme de astfel de isprăvi, pentru că Bularcă a făcut-o „cel mai de oaie” când a fost invitat în America, de către frații săi. La întoarcere, tot satul îl aștepta, să vină cu vești, cu povești noi, dar cel mai mult se bucura propria-i nevastă.

Spre surprinderea celor de acasă, din gențile voluminoase și grele ale lui Gheorghe au început să „curgă” bormașini, discuri, truse cu scule de tot feluri, vopsele, prelate, schițe, da' mult așteptatele cadouri... ioc.

Bașca faptul că din banii dăruți de frații săi din State, căpătuți acolo de multă vreme, nu mai rămăsese nici un cent. Se pare însă că înclinația către preocupările mai puțin comune a fost moștenită de unul dintre nepoții săi, spre disperarea familiei: „Am un nepotel care mi-i tare drag. N-are decât cinci anișori, dar își bagă nasul peste tot. Ultima ispravă a făcut-o când vopseam eu ceva prin curte.

Am lăsat pensula în cutie și m-am dus să mănânc. Când să mă apuc din nou de lucru, îl văd pe câinele ăsta micu pictat. Îl chem și pe celălaltul, avea și el ochelari. Și atunci l-am întrebat pe nepot că ce-o făcut. Mi-a zis că o desenat ochelari, mustăți și barbă la căței, că-s mai frumoși așa și, când o văzut că le stă bine, o pictat și scroafa, tot la fel. Mă-sa mare îl ceartă, îi tot amenință cu câte una după ceafă, dar eu îi iau apărarea, că doar e un copil...”. Dar, să revenim la mașina regală.

LA UN PAS DE GLORIA CINEMATOGRAFICĂ

În urma numeroaselor premii câștigate la concursurile de profil, Berliet-ul lui Bularcă a atras atenția realizatorilor de filme cu subiecte legate de primul război mondial: „Între 1988-1989, Titi Popescu, Andrei Blaier și Sergiu Nicolaescu au făcut un film despre unirea Ardealului cu Țara Românească. Ei aveau nevoie de mașina mea, numai că le trebuia un șofer înalt, neamț, pentru că toți de-acolo erau ofițeri bine făcuți. Blaier tot trăgea de mine să las pe altcineva să conducă. Eu i-am spus însă că dacă nu șofez eu, nici nu dau mașina la altul. Până la urmă a intervenit Nicolaescu, s-a certat cu Blaier și m-a lăsat să apar eu în film. Mi-a dat comandă de niște

cizme speciale, cu toc înalt, și eu am condus mașina la toate filmările. Filmul s-a numit «Dreptatea» și a fost gata în 1989, dar nu s-a mai difuzat niciodată, pentru că a venit Revoluția. Vă dați seama câți bani aș fi câștigat numai dacă mă duceam prin țară cu filmul, îmbrăcat ca acolo, și-i lăsam pe oameni să se fotografieze cu mine și cu mașina. Zece lei le luam, de căciulă, nu mai mult. Dar și acum mai câștig un bănuț cu automobilul. Mă cheamă lumea pe la nunți, să vin să iau mirele sau mireasa. Se urcă amândoi apoi în spate, eu stau la volan îmbrăcat în șofer cu hainele din film, și restul alaiului se ține după noi. În fața noastră e o mașină care filmează și omul rămâne cu ceva deosebit. Tariful pentru treaba asta este de 200 de mărci și nu se negociază. Iau mărci pentru

că aproape toți cei care apelează la mine sunt nemți; ori bărbatul, ori femeia. Da' mulți au vrut să-mi cumpere mașina, oferindu-mi câte 50.000-70.000 de mărci. Dar eu n-am vrut s-o vând, pentru că banii vin și pleacă, dar de mașina asta mă leagă multe. Din câte am aflat de la ACR Timiș, în lume mai sunt acum încă două astfel de mașini. Una în Suedia, iar alta în Danemarca. Doamna Maria Pacia, directoarea ACR-ului, a declarat ziariștilor de aici că pe mașina mea s-ar putea lua și o sută de milioane de dolari. Bineînțeles că dumneaei a zis asta referindu-se mai mult la faptul că-i foarte valoroasă sentimental. Dar, în orice caz, sunt convins că un om de afaceri american, care vrea un lucru deosebit, ar cumpăra-o pe bani grei.

Animalele familiei Bularcă „pictate” de nepotelul de 5 anișori

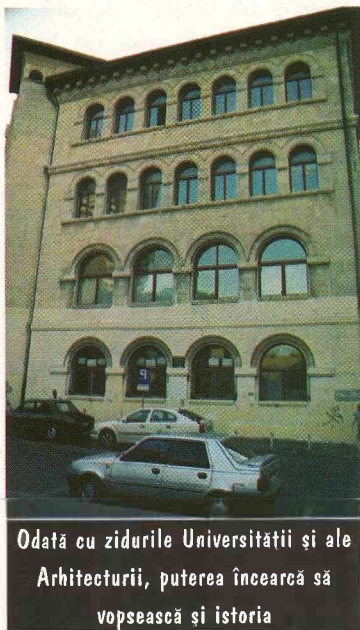

ȚARA LUI SEPTIMIU COMȘA

Text: TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■
Foto: M. FELIX și FLORIN IONIȚĂ ■

Lunga vară fierbinte a primului an din cel de-al treilea mileniu a fost dominată de evenimente internaționale care ne privesc direct sau indirect. Cu toate acestea, cred că, pentru noi, cel mai important moment a fost acela în care un procent semnificativ din populație a ținut să-și dea cu părerea despre un politician inexistent. La așa conduși, așa conducători!

Institutul de sondaje Metro Media Transilvania a avut ideea strălucită de a înscrie un nume fictiv, Septimiu Comșa, pe lista liderilor politici pentru care respondenții trebuiau să-și declare

Odată cu zidurile Universității și ale Arhitecturii, puterea încearcă să vopsească și istoria

(ne)încrederea. Ei, bine, 14 la sută dintre cei intervievați au avut de bifat aici altceva decât „Nu știu, nu am o părere, nu răspund”. Un român din șapte are ceva de spus despre Septimiu Comșa! Aproape ignorat de presă (după știrea mea, singurele excepții sunt Tia Șerbănescu și Radu Cosașu), faptul ne re(a)duce în „Lumea lui Gaiță”, în care cetățenii sunt sau nu de acord ca Hagi să joace pe post de libidou ori își exprimă indignarea că în decembrie '89 România a fost infiltrată cu agenți patogeni.

Față de această jenantă realitate, ce mai contează truismul (rezultat din același sondaj) că mai mult de jumătate dintre concetățeni ar vrea să trăiască pe alte meleaguri – deși tot în

majoritate ei se declară mândri că sunt români? Ce mai contează ruperea în două a rămășițelor pământești ale PNȚCD, bizazaria prin care Victor Ciorbea a devenit președintele unei formațiuni de care se desprinsese cu scandal și fără să fie (conform deciziei Tribunalului București) membru de drept al acesteia? Ce mai contează că 850.000 de firme ar trebui să-și obțină noul cod unic de înregistrare în termen de 11 luni (cam 1.600 pe zi lucrătoare)? Ce mai contează chiar blasfemia primarului Vasile Gherasim de a da cu bidineaua pe istoria revoluției (la care nu ne amintim să fi participat) și a Pieței Universității? Parcă oricum ne-am mai aduce aminte ceva din ce-a fost și din ce-am pățit!

O LUME ÎNTREAGĂ – MAI PUȚIN NOI

În vreme ce la București derizoriul este mai pregnant ca oricând, în celelalte cancelarii ale lumii se decide soarta tuturor, inclusiv a noastră. China a semnat, după 50 de ani, un tratat de prietenie și de cooperare cu Rusia – răspuns direct la relansarea, de către americani, a proiectului „Războiul Stelelor”. Într-o reacție simetrică, în pragul trecerii la moneda unică europeană, secretarul american al Apărării, Donald Rumsfeld, a lansat un atac fără precedent la adresa „bătrânului continent”, susținând că Europa este „o bucată de teren imobiliar”, cu care nu este prea ușor să tratezi, o sumă de „state-națiune de talie mică sau medie care,

RETRO

BEATRICE MOTAȘ ■

24.07. Se află în vizită la București premierul francez Lionel Jospin.
25.07. Yoghinii lui Bivolaru prevestesc un cutremur devastator în București ● Andrei Marga a fost exclus din PNȚCD.
26.07. Ion Diaconescu a fost audiat la IGP cu privire la niște fonduri de la Ci-Co S.A. ● La Chișinău se oficializează limba rusă.
27.07. Asasinat mafiot în cartierul Colentina din București.
28-29.07. A fost arestat din nou fostul director de la „Tepro” Iași.
30.07. Un militar în termen din Vințu de Jos s-a împușcat în cap ● Se pregătește o grațiere pentru 9.000 de borfași, tâlhari și scandalagii.
31.07. Se scumpește benzina.
01.08. Un cetățean din Iași face greva foamei cu cagula pe față ● În București acționează 200 de găști de cartier.
02.08. 60 la sută dintre tinerii români ar vrea să plece din țară.
03.08. Un roi de albine ucigașe îi atacă pe locuitorii din Răducăneni – Iași ● A apărut cartela erotică de 35.000 lei pentru 10 minute ● 16

imigranți ilegali din România au fost descoperiți sub trenul Eurostar.
04-05.08. S-a prăbușit un elicopter lângă Făget, județul Timiș ● La Feldioara, o fetiță a fost sfâșiată de un pitbull ● Michael Guest a fost confirmat în funcția de ambasador al Statelor Unite în România.
06.08. Andrei Pavel a câștigat turneul de la Montreal ● La Primăria Capitalei s-au afișat listele cu imobilele supuse retrocedării.
07.08. Explozie la mina Vulcan soldată cu 14 morți.
08.08. La comemorarea a 400 de ani de la moartea lui Mihai Viteazul președintele Ion Iliescu, Regele Mihai și Patriarhul Teoctist au fost văzuți pentru prima oară împreună, în public.
09.08. Regele Mihai revendică Peleşul, Pelișorul și Foișorul.
10.08. La Spitalul „Cuza Vodă” din Iași au murit șase bebeluși, din cauza mizeriei și a indolenței ● 42 de grade Celsius la București.
11-12.08. Un ieșean a încercat să se sinucidă de 22 de ori.
13.08. Un pod peste râul Siret a primit numele „Podul Hrebenciuc”.
14.08. A avut loc Congresul extraordinar al PNȚCD – aripa Ciorbea-Dudu Ionescu, cu Victor Ciorbea președinte ● Premierul Adrian Năstase

timp de decenii, nu au fost capabile să se înțeleagă cu adevărat pentru a forma o singură țară sau o entitate". Papa Ioan Paul al II-lea i-a reproșat lui George W. Bush situația țărilor care se simt excluse de la globalizare și a pledat împotriva pedepsei cu moartea – la ambele chestiuni președintele american rămânând pe poziția lui. Tribunalul Penal Internațional a creat un al doilea precedent (după încarcerarea unui fost șef de stat), pronunțând prima condamnare pentru genocid (46 de ani de închisoare pentru generalul sârb bosniac Radislav Krstici, acuzat de masacrarea a 7.000 de oameni în timpul campaniei din enclava Srebrenica).

Chiar și prin capitalele mai modeste se iau hotărâri la care asistăm ca simpli spectatori: Parlamentul de la Chișinău a votat Legea minorităților naționale, prin care „basarabeana” a devenit limba oficială, rusa – a doua limbă de stat, iar românii sunt considerați o minoritate. Replica Bucureștiului – prin vocea prim-ministrului – a fost ajutoare: „Nu cred că se poate modifica istoria prin vot!” Păi, atunci, de ce mai aruncăm banii pe alegeri?

În fine, guvernul de la Sofia (cu o medie de vârstă de 40 de

Adrian Năstase – un admirator fanatic al bancurilor cu Bulă

ani!) i-a dat cu flit premierului român apropo de ideea unui „tandem”, ceea ce l-a făcut pe Adrian Năstase să-și redescopere veleitățile umoristice, el comparând Bulgaria cu baba din banc, care este ajutată să treacă strada împotriva voinței ei. Ținând cont de tot ce s-a întâmplat până acum, e greu de spus care dintre cele două țări e biata bătrânică...

PISICI PE ACOPERIȘURI FIERBINȚI

Altfel, pe meleagurile mioritice, vara caniculară și-a urmat cursul firesc. Șeful Gărzii Financiare Arad, Dan Cancel, și alți cinci comisari, au fost bătuți în plină stradă la mijlocul lui iunie, iar mașinile, casele și familiile lor au fost agresate. O lună mai târziu, poliția a anunțat cu mândrie că are un suspect! Și cam asta a fost tot, până la ora la care scriu aceste rânduri. Impecabilă încurajare pentru cei care s-ar mai avânta să cerceze vreun mafiot.

În prezența premierului francez Lionel Jospin (care ne-a sfătuit părintește să ne mai căutăm și alți avocați pentru integrare) s-a semnat contractul prin care LNM ISPAT a preluat pachetul majoritar de acțiuni de la falimentarul combinat SIDEX Galați – o altă „privatizare a secolului”, firește, după cea din veacul trecut, de la Romtelecom, sau după cea de la Reșița, contestată acum în justiție.

Un cotidian central a publicat un document din care reiese că G.C.Păunescu i-ar fi sponsorizat pe Ion Iliescu și Adrian Năstase pentru deplasările lor în SUA din 2000. Replica persoanelor implicate a fost o discretă tăcere.

Anticipându-l cumva pe italianul Severino Antori, care a anunțat primele clone umane (găsind sprijin la... Moammer Ghaddafi!), prefectul de Hunedoara, Aurel Seraficeanu, a avut serafica idee de a clona „CoIoana fără sfârșit”. Încoremenit în acest proiect, prefectul n-a prea fost văzut ori auzit în zilele cumplite ale tragediei de la Vulcan, în care și-au găsit sfârșitul 14 mineri.

LĂSAȚI GUVERNUL SĂ NE LUCREZE!

A nu se înțelege totuși că executivul român – în pragul concediului, după acesta ori chiar în timpul lui – nu a avut în această vară și inițiative constructive. Bunăoară, aceea de a grația faptele „cu pericol social redus”. Vreo 9.000 de îngerași urmează să beneficieze de clemență, într-o țară în care, oricum, violatorii și bătaușii, uneori chiar criminalii, sunt cercețați în stare de libertate – tot pentru că nu prezintă un pericol social important.

Același guvern neobosit și întors cu fața spre cei nevoiași a demarat un program-pilot care va resuscita „economatele” (pe când și cartelele?), destinate unui număr de peste 6 milioane de pensionari care vor putea

l-a vizitat pe omologul său bulgar, regele Simeon.

15.08. Cozma i-a înaintat lui Ion Iliescu o nouă cerere de grațiere.

16.08. Un elicopter militar s-a prăbușit lângă Titu ● După doar patru zile de funcționare, oțelăria de la Reșița s-a oprit din nou.

17.08. Sunt revendicate Castelul Huniazilor și domeniile Corvineștilor.

18.-19.08. Un copil bogat rămas orfan la vârsta de 5 ani este „vânat” de 10 familii care solicită adopția ● A avut loc al doilea Congres al țărăniștilor, aripa Lupu, Marga și Chiriță.

20.08. S-a stins din viață gimnasta Alexandra Huci, în vârstă de numai 12 ani ● Descendenții principesei Ileana pretind 25 de milioane de dolari despăgubire pentru Castelul Bran ● La Timișoara, o fetiță de 14 ani a născut un copil hermafrodit.

21.08. Scandal iscat de lucrarea „Naționalistul” aparținând peremistului Hoge ● Radu Vasile a fost audiat la Direcția Cercetări Penale a IGP ● Moștenitorii familiei Sturdza revendică faleza constănțeană.

22.08. România se află în plină criză a algocalminului, serului fiziologic și a altor medicamente de primă necesitate.

23.08. O moartă dintr-un cimitir parizian a revendicat o vilă din centrul Bucureștiului ● Tribunalul a hotărât eliberarea lui Fane Spoitoru.

24.08. Doi copii din Arad au fost răpiți de o rețea internațională de trafic de organe.

25-26.08. România – codașă în cursa pentru NATO.

27.08. Tribunalul București nu a aprobat fuziunea ANCD-PNTCD; deci Victor Ciorbea nu e nici măcar membru PNTCD.

28.08. Siderurgiștii de la Reșița au ieșit din nou în stradă ● Vor fi desființate convențiile civile ● Copos se retrage din fotbal.

29.08. Adrian Năstase a declarat că ar dori reintroducerea pedepsei cu moartea pentru traficanții de droguri ● Vadim a vândut „România Mare” unui iranian.

30.08. Gigacaloria a crescut cu 63 la sută ● Ambasada SUA a fost închisă de teama atentatelor ● Dolarul a trecut de 30.000 de lei.

31.08. Președintele a respins cererea de grațiere a lui Miron Cozma ● Au fost descoperite două fabrici de droguri la Chiajna și Bragadiru.

01-02.09. La Iași a avut loc Congresul Vrajitoarelor.

Daniela Bartoș a aflat cu surprindere de la șeful ei că patronează un haos

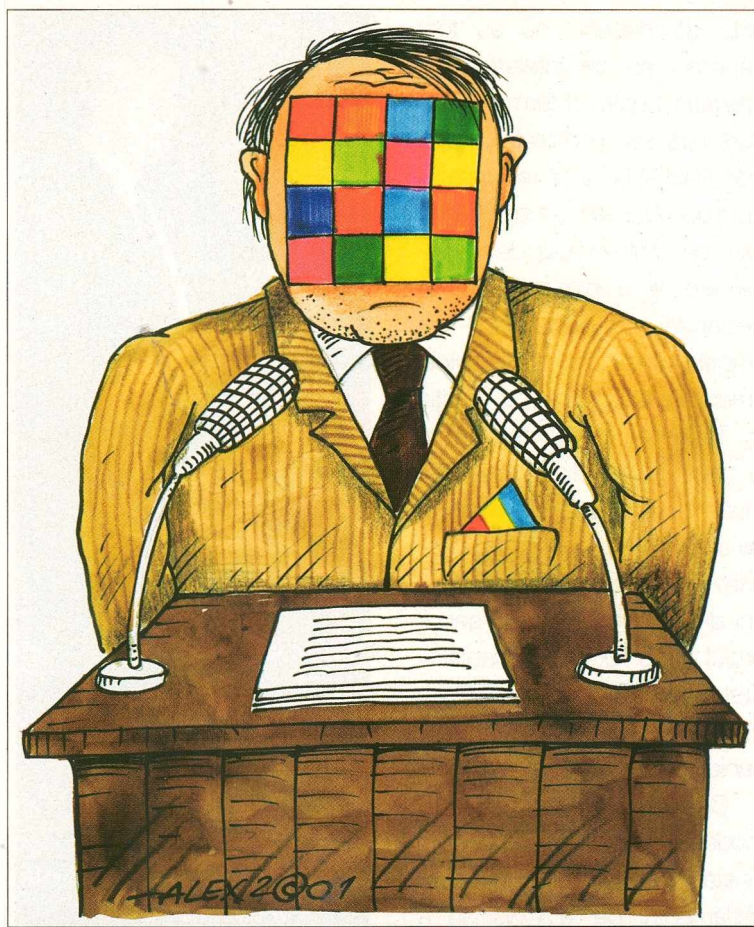
cumpăra astfel alimente cu preț redus. Poanta, în acest caz, este că programul va fi derulat de o firmă – Fabrica de ulei Muntenia – care a fost aleasă fără vreo licitație, concurs, ceva.

În același timp și în același mod, autoritățile române continuă să-și manifeste blândețea și spiritul concesiv pe cât mai multe planuri. Ion Coman (ex-secretar al CC, inculpat în pro-

cesul Timișoara) și Ioan Olteanu (ex-ministru ceaușist al Apărării, ex-primar comunist al Capitalei, ex-secretar CC) au fost invitați de onoare la festivitățile de absolvire ale unei noi promoții a Academiei de înalte studii militare. Deh! Ion la lo(a)n nu-și scoate ochii...

La rândul lui, procurorul general al României a declarat de mult anticipatul recurs în anulare pentru Mihai Chițac și V.A. Stănculescu, al căror proces urmează astfel să se rejudece – ghiciți cu ce rezultat –, iar pe masa lui Ion Iliescu au început să aterizeze cererile de grațiere pentru Miron Cozma.

Paradoxal, neîngăduitoare s-a arătat Puterea doar cu unii din demnitarii săi, Năstase declarând – după drama de la matemitatea ieșeană „Cuza Vodă”, unde au murit șase nou-născuți – că în Sănătate „e un haos” (ce noutate!) și că, având în vedere paralelismul dintre minister și Casa Națională de Asigurări de Sănătate, se pune problema dacă primul nu ar trebui desființat. Nu neapărat ca o reacție la această amenințare, MS a început distribuția gratuită de lapte praf pentru sugari. Oricum, dacă-i vorba de desființarea unor instituții inutile, am avea și noi câteva zeci de propuneri.

Septimiu Comșa, un lider adevărat al românilor

FANTEZIA FĂRĂ SFÂRȘIT

La doar o lună de la premiera mondială și înaintea multor capitale europene, pe ecranele Bucureștiului a rulat pelicula „Final Fantasy”, primul film cu „actori” generați pe calculator. Poate că nu este o întâmplare, căci scena politică românească gemenă de actori care par creați de o minte bolnăvicioasă. Atâta

doar că, dacă personajele din „Final Fantasy” lasă impresia că sunt reale, vii, cele dâmbovițene, prin acțiunile lor, arată artificial. De ce ne-am mira de ascensiunea lui Septimiu Comșa, când mulți dintre ceilalți politicieni sunt la fel de fictivi?

Mai rămâne de văzut dacă fantezia stranie în care trăim are sau nu un final.

03.09. Un călugăr a suportat un transplant de deget ca să-și poată face semnul crucii.

04.09. La Strassbourg, baroana Nicholson și comisarul Verheugen au scos în evidență eforturile României pentru integrarea în UE ● Spitalele au epuizat rezerva de sânge.

05.09. În apropiere de Alba Iulia s-a descoperit un cap de crocodil datat acum 65 de milioane de ani.

06.09. Senatul a aprobat scoaterea articolului 200 din Codul Penal ● Se va trece la numerele de telefon cu 10 cifre ● Economia subterană reprezintă o treime din PIB ● Șevarnadze în vizită la București ● Cercetătorii români experimentează transplantul de organe de la porc la om.

07.09. Inundații în județele din nordul țării.

08.-09.09. A început cea de-a XV-a ediție a Festivalului Internațional George Enescu ● Ion Iliescu, Regele Mihai și E. Constantinescu au fost prezenți la Târgoviște la comemorarea a 400 de ani de la moartea lui Mihai Viteazul ● Cinci oameni au murit intoxicați cu alcool contrafăcut.

10.09. Siderurghiștii de la Reșița au blocat din nou drumurile și au fost

la un pas de o confruntare cu jandarmii.

11.09. Opinia publică din România este zguduită de atacul terorist comis asupra SUA.

12.09. Țara noastră declară că va acționa ca un membru NATO în bătălia contra terorismului.

13.09. La Ocnele Mari, pământul se scufundă înghițind locuințe și periclitând viața locuitorilor.

14.09. Zi de doliu național în România în memoria victimelor din S.U.A.

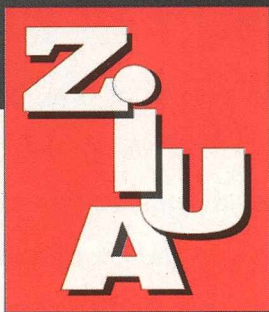
14.09. România pune la dispoziția NATO spațiul său aerian și terestru.

17.09. Peste 1.000 de reșițeni au protestat în fața Prefecturii; 152 de siderurghiști au intrat în greva foamei ● Parchetul s-a autosesizat în cazul afirmațiilor lui Vadim cu privire la teroriștii palestinieni pregătiți în țara noastră. ● Funar crede că SUA ar putea bombarda România ● A fost înmormântat un român decedat în tragedia de la World Trade Center.

18.09. Romtelecom anunță majorarea tarifelor cu 7 la sută.

<http://www.ziua.ro>

ASTA-I REALITATEA

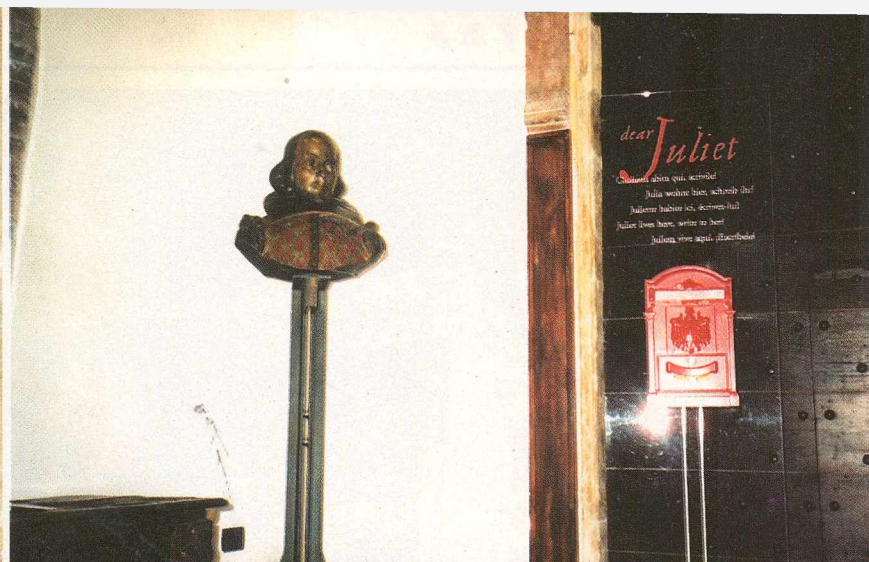
ROMEO ȘI JULIETA AU DEVENIT O INDUSTRIE

Fără să știu exact de ce și nevoind să aflu, ca să nu spulber vraja, întotdeauna m-a fascinat primul verset al Evangheliei după Ioan: „Întru început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Cuvântul Dumnezeu era”. La Verona chiar am văzut, pe bune, pentru prima oară în viață, cum poate cuvântul să fie Dumnezeu. Se-nțelege, cred, că vorbim de cuvântul lui Shakespeare.

Text și foto: LILIANA PETRUS ■

Mii de îndrăgostiți refac, zilnic, scena balconului

Din cutia poștală, corespondența Julietei intră pe calculator

În holul casei Capulet se află un magazin cu suveniruri

CÂND FICTIUNEA UMILEȘTE REALITATEA

Oricât de important ar fi adevărul istoric, în general, mi se pare cel puțin amuzantă oboseala celor care „au dovedit științific” cum că suferința îndrăgostiților din Verona nu s-a consumat, în realitate. Familiile Capulet și Montague au existat, ce-i drept, dar Romeo și Julieta, cu povara iubirii lor interzise, sunt în totalitate ficțiune, ne avertizează orice ghid al Italiei. Informația cu pricina, însă, chiar corectă fiind, nu interesează pe nimeni. În fața celei mai dramatice iubiri din lume – la care ne raportăm, într-un fel sau altul, fiecare – și în fața operei lui Shakespeare, chiar nu mai contează amănun-

tul că Romeo și Julieta, de fapt, n-or fi murit din dragoste. Și uite cum Cuvântul este Dumnezeu! El a creat o poveste mai reală decât realitatea însăși, pe care chiar o umilește, zi de zi, pentru că Verona este cunoscută în lume ca Orașul lui Romeo și Julieta. Drept dovadă, Casa Julietei este cel mai aglomerat obiectiv turistic din localitate. Chiar dacă Verona strălucește prin arhitectura feudală și gema de palate, porți antice, piețe sau biserici, valul turiștilor se sparge, inevitabil, sub balconul îndrăgostiților. Recunosc, cinstiți, și eu am făcut această nedreptate Veronei. Casa familiei Capulet se află pe Via

Cappello, la numărul 23. Este o clădire medievală din cărămidă roșie, roasă de vreme, construită, se spune, în secolul al XIII-lea. Curtea, parcă mult prea strâmtă ca să încapă o asemenea dramă – cu atât mai puțin puhoiul de vizitatori de-acum – se lasă dominată blând de o Julietă în bronz, modelată de sculptorul Costantini. Bineînțeles că toată lumea se holbează spre balcon, cu sfințenie sau curiozitate, doar. Ba se încearcă și calcule matematice, de distanță, ca și când Romeo ar trebui ajutat să-și încropească o nouă scară de mătase. Fiecare turist refac, după cât îl ține sufletul, parte din povestea îndrăgostiților din Verona. Unii bat în ușa masivă,

scrijelită cu declarații de dragoste în toate limbile lumii, doar-doar le-o deschide cineva, alții exersează câte una bucată serenadă, în fața ferestrelor cu gratii și, în fine, toate Julietele vor să fie fotografiate în balcon, în timp ce bărbații își trimit disperarea spre ele, din curte. Este, așa, un joc de imagini și stări, poate chiar o probă de sinceritate. Oriunde poți minți iubirea, la o adică, da' nu acasă la Julieta.

Intrarea în Casa Capulet costă 6.000 de lire, respectiv în jur de 3 dolari. La parter se află un fel de librărie a îndrăgostiților, ticsită cu reviste, cărți, ilustrate și tot felul de suveniruri pe această temă. Înainte de a urca scările, te împiedici, pur și

Zidurile casei Capulet sunt acoperite cu numele pelerinilor
într-ale iubirii care au trecut pe-aici

Turiștii sunt dezamăgiți că dormitorul Julietei se renovează

simplic, de o cutie poștală, încadrată într-un panou pe care scrie, în toate limbile de circulație internațională: „Julietta locuiește aici, scrieți-i!” Cutia este plină de scrisori, fapt care le obligă pe fetele de la calculator să muncească pe brânci. Corespondența Julietei aproape că a devenit o industrie. Întreb și eu, ca tot omul, cine trimite scrisori și ce i se scrie, de regulă,

Julietei? Răspunsul era previzibil: „Scriu îndrăgostiți din toată lumea, tineri care suferă din dragoste și au nevoie de un sfat, pentru a-și salva iubirea”. Bineînțeles, „Julietta” din răspunsurile la scrisori este foarte înțelegătoare și optimistă, nu sfătuiește pe nimeni să-i repete drama. Cea pe care am cunoscut-o eu, de pildă, a terminat psihologia, ceea ce înseamnă

MONTAGUE A PUS DE-O CRĂȘMĂ

că problemele îndrăgostiților sunt tratate, totuși, cu o anume seriozitate, chiar dacă este vorba de un joc.

Dormitorul Julietei este bătut de zugrăvi, cu bidinele și găleți de vopsea, pentru că se renovează interiorul. Așa că nici urmă de intimitate, de dantele ori de suspin în somn. Mobilierul este depozitat într-o altă încăpere, unde nu avem voie să intrăm. Ni se îngăduie doar balconul, repede-repede, că așteaptă atâția oameni la rând.

Cât despre Romeo, ce să mai vorbim, s-a privatizat, săracul! Casa familiei Montague, de pe Via Delle Arche Scaligeri, este un fel de cârciumă modestă, unde localnicii nu prea au loc de turiști. Nu-i de ici, de colo, să bei un pahar cu vin

acasă la Romeo, chiar dacă localul este lăsat în paragină.

Dacă tot se simte neglijată, în favoarea celor doi îndrăgostiți, Verona, la un moment dat, se și răzbună. Așa că primești „Romeo și Julieta” pe pâine! Zeci de magazine de îmbrăcăminte poartă numele Julietei, manechinele din vitrină îți zâmbesc cu chipul ei, barurile normale că se numesc *Romeo*, Piazza Erba e ticsită cu măști închipuindu-i pe cei doi. „Romeo & Julieta” vezi pe tricouri, pe brelocuri, pe reclama la detergent sau pe eticheta produselor de patiserie. Dacă vrei să scapi de acest blestem și alegi Teatro Romano, de pildă, despre care se spune că are o acustică excelentă, o să vezi că acolo se joacă... tot „Romeo și Julieta”.

CONCURS

Premiu:

**O ISTORIE A SOCIETĂȚII
ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE ÎN
INTERVIURI**

(2 vol.) și alte 4 cărți de GEORGE ARION

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de
trimiteră a scrisorilor dumneavoastră este **12 octombrie 2001**, data poștei

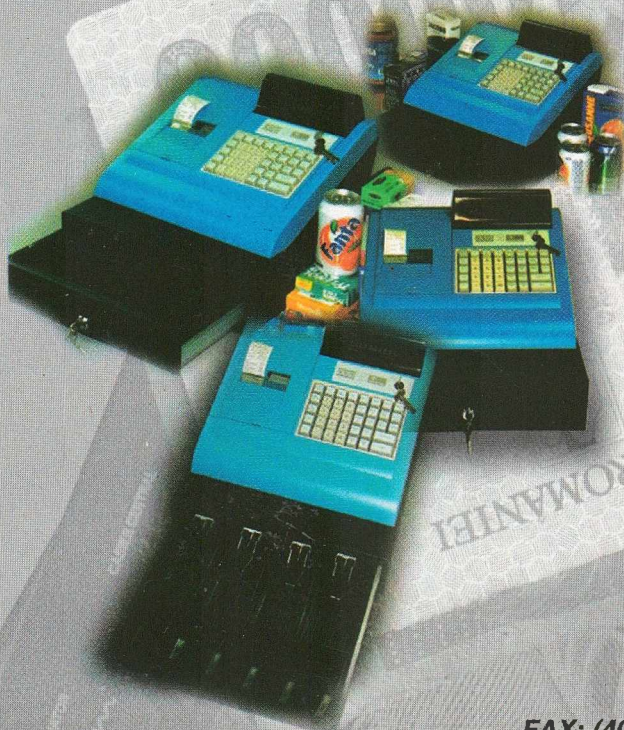
Concurs sponsorizat de Fundația „PREMIILE
FLACĂRA-ROMÂNIA”

Fundația „Premiile
Flacăra - România”

CR 703

MARCHEAZĂ
SUCCESUL

INTRAROM

Str. Fabrica de Glucoză Nr. 17, Sector 2,

Cod 72322, București, ROMÂNIA

TEL: (401) 20.40.100, (401) 20.40.101, (401) 20.40.102;

FAX: (401) 20.40.103, (401) 20.40.105; E-mail: office@intrarom.ro

DESTĂINUIRI

**„Azi este
să nu**

mai conformist te căsătorești"

Gianina Corondan ar vrea să aibă părul lung. Ideea în sine a „chinuit-o” de câteva ori, dar foarfeca stilistilor a avut mereu câștig de cauză.

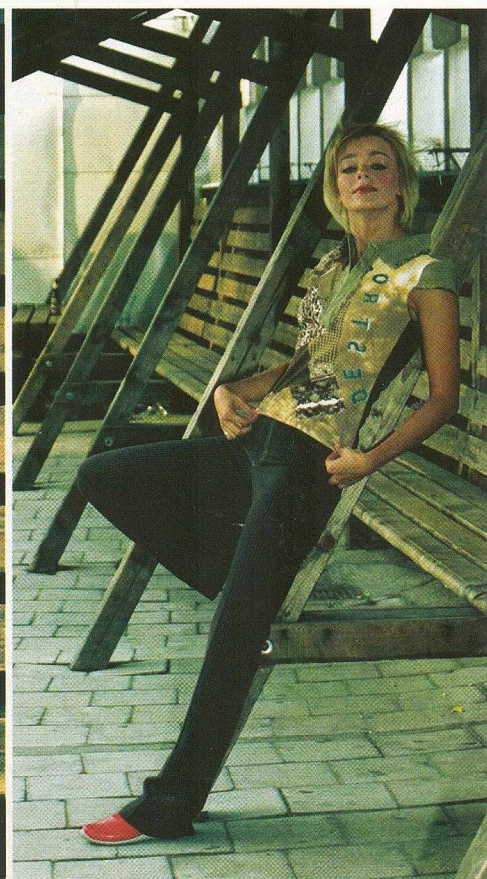
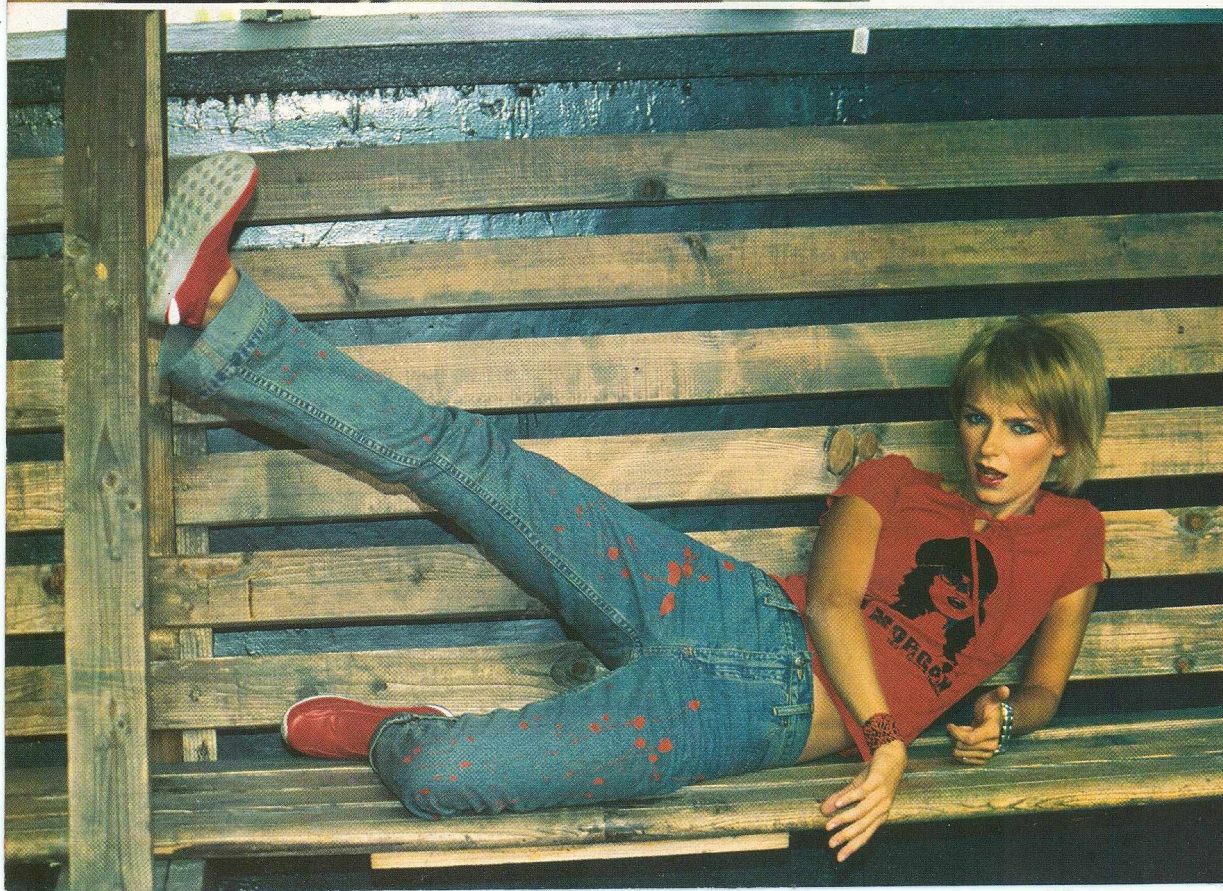
Ultima oară s-a tuns după ședința foto pentru *Flacăra*. Ceea ce a făcut-o să exclame, când a văzut pozele, că-i pare rău.

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

„ÎNTOTDEAUNA M-AM ÎNȚELES MAI BINE CU BĂIEȚII”

„Mă uit în urmă și revăd o persoană de care-mi amintesc din ce în ce mai confuz. Sunt tot eu. Îmi amintesc cum gândeam și cât de sigură eram pe preceptele mele de odinioară. Acum mi se par copilării, lucruri de care am scăpat de mult, de care m-am îndoit și pe care le-am negat.” De fapt, Gianina încearcă să-mi explice că trecerea timpului nu o sperie, nu o deranjează, nu îi displace. Dimpotrivă. Este curioasă să vadă ce trăire are în fiecare moment. La fiecare vârstă face cunoștință cu ea și mereu parcă este altă persoană. Cu trăsăturile esențiale care-i rămân. „Întotdeauna m-am înțeles mai bine cu băieții, care, așa, în joacă, mă considerau șefă de grup. În liceu, eram mai firavă, mai transparentă. Ei, ditamai oamenii, mușchiuloși și bine crescuți, să asculte de o piticanie, de un omuleț, care era fată: «Da, șefa». Bine, să asculte, e un fel de a spune. Ne amuzam.”

În perioada studenției s-a simțit furnicăta de o pornire artistică. Și-a spus: „la să realizăm ceva extrașcoală” și s-a dus la „Preoteasa” (n.r. – Casă de Cultură a Studenților). Acolo, după ce s-a rătăcit, a ajuns la avizier. Erau tot felul de afișe de genul „Căutăm studenți pentru actorie, pentru pictură, pentru fotomodele.” A ales teatrul experimental și artistic și a început să caute sală cu pricina. „Nimeni nu știa să mă îndrume. Mi se părea că toată lumea se uită la mine o-am venit la Preoteasa și nu știu încă, la vârsta aia, ce-i pe acolo.” N-a găsit ce căuta, în schimb a dat peste un afiș care anunța că Song-ul primește noi membri. Era chiar ziua cu examinarea, așa că s-a dus să vadă ce se întâmplă. „Erau toți adunați. Râsete, chicoteli, glumițe, în momentul în care am intrat. Mai erau vreo patru fete noi la vorbitor, subiect de haz, ca și mine.” A trecut testele cu brio și s-a înregimentat mediului artistic. Mai târziu, a ajuns și în trupa de teatru. A experimentat cât a experimentat, a jucat și a

acumulat ceva experiență. Din decembrie 1995 până în martie 2000 a urmat perioada PRO TV. „Așteptam să intru pe un nou proiect. Se prelungea perioada asta și, întrucât nu-mi place să stau foarte mult fără să fac ceva am luat în considerare și propunerile din alte zone. Mi-au venit destule sugestii, printre care și aceea a TVR. Titus Munteanu m-a solicitat, spunându-mi că trebuie să intre rapid o emisiune pe care s-o fac după bunul meu plac. Împreună cu Nicoleta Vasile, o prietenă de-a mea, ne-am gândit la mai multe variante de emisiune. Erau prea complexe, implicau mijloace sofisticate și cam multe și o echipă măricică. Așa că s-a mai tăiat, s-a mai ajustat și a devenit *Ora G*. Scurt, cuprinzător și la obiect. Am avut baftă de o echipă foarte flexibilă, modernă. La regie îl avem pe Dan Manoliu, un tip foarte priceput și la montaj. Ceea ce contează, pentru că ideile lui se adaugă la ideile mele, venite pe moment, și la cele ale redactorilor și se îmbină fericit. Producătoare este Elena Știrbescu. Are 25 de ani și o experiență cât alții au la 40. Mi se pare o îmbinare fericită: tinerețe, pricepere și din asta iese ce vedeți.”

„MĂ ENERVEAZĂ APARENȚELE ȘI CONVENIENȚELE”

Am auzit, nu știu unde, că ar fi supărată pe cei de la PRO TV, pentru că nu difuzează trupa în care cântă, *Quartz*. Îi spun acest lucru. „Nu, nu sunt supărată. Era o constatare. Cred că n-o să mai apar acolo în viața mea. Probabil pentru că nu sunt impresariată de Media Pro Music. Nu este numai cazul meu. Iar acest lucru nu se întâmplă neapărat pentru că am

lucrat acolo, ci pentru că sunt rațiuni de casă de producție.” O întreb ce o satisface în mai mare măsură: să facă televiziune sau să cânte. Mă face să înțeleg că este o combinație fericită. Cu băieții din trupă se înțelege foarte bine, pentru că sunt tonici. „Chiar dacă unii dintre ei sunt depresivi prin suma de experiențe negative pe care le au la activ, sau prin simplul fapt că sunt ei așa mai revoltați pe societate, pe turnura pe care o iau evenimentele la scară generală, se manifestă fără filtre și fără adaosuri și devin tonici pentru mine. Mă bucur să mă aflu în compania lor. E o întâlnire fericită. Îmi place ca oamenii să se comporte firesc, fără să pună atâta preț pe aparențe și pe conveniențe. Iar băieții mi-au plăcut, o dată pentru că sunt așa, și o dată pentru că se pricep la muzică și trăiesc din asta. Au o ardere permanentă numai pentru asta. Ceea ce este rarism.”

„SUNT ÎNTR-O VEȘNICĂ NEMULȚUMIRE”

Este sinceră, iar asta i se citește în ochi. O nemulțumesc aparențele care, fără să știe de unde, s-au conturat înspre ideea că ar fi aeriană, aiurită sau zăpăcită. Ea se privește cu mult realism și este de părere că ar fi putut face lucrurile mult mai bine. „Sunt atâtea lucruri pe care pot să mi le adaug în «bagaj», încât mă și sperii uneori cât de puțin știu. Mă enervează și mă deranjează că sunt luată de valul superficialității. Aș vrea să mă dedic mai mult lucrurilor de substanță, să aflu mai mult și despre oameni și despre tot ce ni se întâmplă nouă, să îmi dau explicații fără să apelez la specialiști. Mi-ar plăcea să știu tot, să cunosc toate limbile de pe pământ, să mă pot înțelege cu

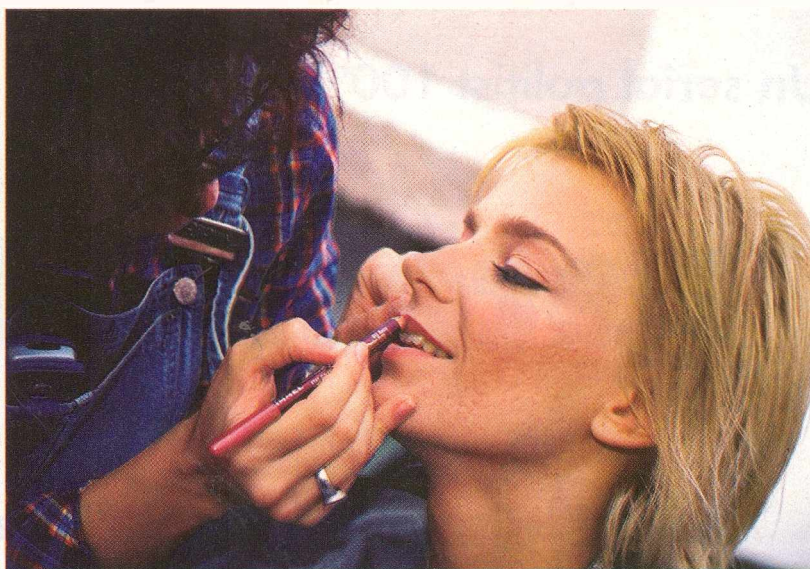

toată lumea, să călătoresc în lung și-n lat, să fiu cea mai bună sportivă de performanță, iar asta nu pentru recunoașterea publică, ci pentru a simți că am făcut cu mine tot ce aș fi putut face, că nu mi-a dat în zadar Dumnezeu trupul și capul, ci că le-am folosit la capacitatea lor reală. Sigur că eu acum exagerez. Nu sunt visătoare. Chiar, de multe ori mă enervez că nu am mai multă poezie în interior, că mă acaparează mai mult faptele, decât dublura lor metafizică. Deși, îmi pun probleme, mă las frământată de întrebările existențiale, care, rostite, par banale.

Odată, s-a aflat la un pas de a face bungeejumping. I s-a părut un act sinucigaș și, ca atare, nu a sărit. „În momentul în care am văzut hăul căscându-se sub mine, și nici un punct de sprijin, nici un element de care să mă leg, iar urmarea era aruncarea cu capul în jos, fără să știu dacă elasticul o să țină, am zis că-mi trebuie mai mult decât curaj. Trebuie să ai un declic, să treci de un prag. Eu n-am trecut și nici nu-mi propun. Nu vreau să exagerez cu demonstrațiile.

Încearcă, atât cât poate, să scape de ridicol și să fugă de penibil. De fapt, lecția asta a învățat-o tot în Pod (trupa de teatru de la „Preoteasa”): dacă te simți penibil, ești, dacă nu te simți, nu ești. A făcut totul încercând să nu agreseze pe nimeni. Și-a dorit, încă de la început, ca părinții ei să fie mulțumiți de ea. „Așa a început: totul era o demonstrație pentru ai mei.” A mai făcut și prostii. De pildă, a mințit că se duce într-o tabără, iar ea era în turneu cu teatrul. „Ai mei nu erau de acord cu schimbarea asta de macaz de la economie la actorie” (n.r. – Gianina a terminat A.S.E.). Și, când au aflat, ce-au

zis? „N-au aflat, acum aflu. Prostii din-astea am mai făcut: am umflat cu pompa notele, trebuia să mă duc la meditații, nu mă duceam, și de fapt îmi furam singură pălăria. Acum, ei îmi zic că trebuie să fiu în banca mea, să nu afectez prin mișcările mele liniștea cuiva, că nu e cazul să mă orbească strălucirea unei reușite, să mai stau și cu ei. Aici mă prind, că plec dimineața și vin seara, nu prea avem timp să ne vedem. Îmi zic să duc papagalul la doctor, că i-au căzut penele, cred că s-a intoxicat, dar uite că nu am timp.” Să te măriți nu zic? „Nu zic. Lasă la libera mea alegere. Au încredere în opțiunile mele. Știu că dacă voi face vreun gest, va fi cumpătat și, cumpănit.” Si tu ce zici, nu te măriți? „Cât de zăpăcită aș fi eu, dacă m-ar prinde în această instituție cineva? N-aș mai fi considerată atipică, originală și, de fapt, acum este mai conformist să nu te căsătorești. Este o aventură să te căsătorești. În momentul de față am o

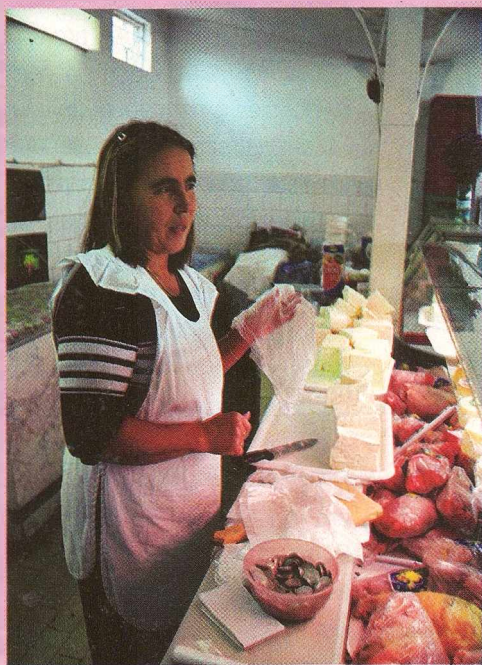
relație foarte frumoasă, care sper să dureze, că nu fac nimic doar așa, ca să-mi fac de lucru.” Nu-ți dorești să fii mireasă? „Nu. Îmi doresc doar, dacă va fi să fie o alegere de-o viață, să ne unească Dumnezeu, în biserică. Nu vreau alai, nu vreau fotografii, chiar dacă, de multe ori, mi se zice: «De aia te-ai făcut vedetă, acceptă consecințele.» Eu nu m-am făcut vedetă. Nici vorbă. Am vrut să întruchipez niște per-

sonaje, să exprim niște lucruri pe care le am adâncite undeva, să spun lucrurilor pe nume, atâta tot.” Te văd o mireasă supermodernă, eventual chiar în pantaloni. Te-ai duce astfel în biserică? „Dumnezeu spune că femeia trebuie să fie îmbrăcată în fustă și parcă i-aș face pe plac atunci. S-ar putea să fie una scurtă, modernă. Nu trenă. Sunt obiceiuri care nu trebuie să fie obligatoriu respectate. Dar dacă mama mi-ar spune să mă

îmbrac într-un fel, aș putea să o ascult. De multe ori, îi pun mai presus pe cei din jur.” Ai putea să faci copii fără să fii căsătorită? „E delicată problema, căci m-aș gândi prea des la faptul că micuțul ar suferi. Nu-mi place să fac pe cineva să sufere, cu atât mai mult cu cât ar fi din sângele meu. E bine să-i aibă pavăză pe amândoi.”

Vestimentație: magazinul Morgan, București-Mall. Machiaj: Mirela Vescan. Coafură: Dana Gottschling. Locație: terasa „La Motor” (Lăptăria lui Enache).

Mi-am pus o poză a Gianinei pe perete

„De ce eu?” sau „Cum de mi se întâmplă mie toate astea?” sunt întrebări care o frământă de ceva vreme pe Constanța Grigore, vânzătoare în hala de brânză a pieței Domenii. La 48 de ani, a avut șansa de a ieși din anonimat și de a intra, preț de câteva ore, în pielea unei vedete TV, grație Gianinei Corondan și emisiunii ei. Ca să înțelegeți despre ce este vorba, o lăsăm pe doamna Grigore să ne spună o poveste care a transformat-o în cea mai fericită persoană de pe pământ. „Într-o luni a venit la mine o fată, pe nume Elena, redactor la TVR. A încercat să mă convingă să apar în emisiunea *Ora G*, în cadrul rubricii *Manechin pentru o zi*. Un sfert de oră mi-a trebuit să-mi dau seama ce vrea, pentru că nu puteam să-mi imaginez că așa ceva mi se întâmplă mie. Eu am patru copii, de care sunt foarte mândră. Am refuzat-o, dar vă spun sincer că n-am putut să dorm toată noaptea ce a urmat, pentru că orgoliul feminin îmi dădea de furcă.

Sufletul meu dorea cu toată puterea să apar în această emisiune. Cele două fete m-au bătut la cap, convingându-mă să revin asupra deciziei. Nerevenindu-mi încă din starea de «șoc», a doua zi pe la 10.00, m-am pomenit cu toată echipa pe cap.

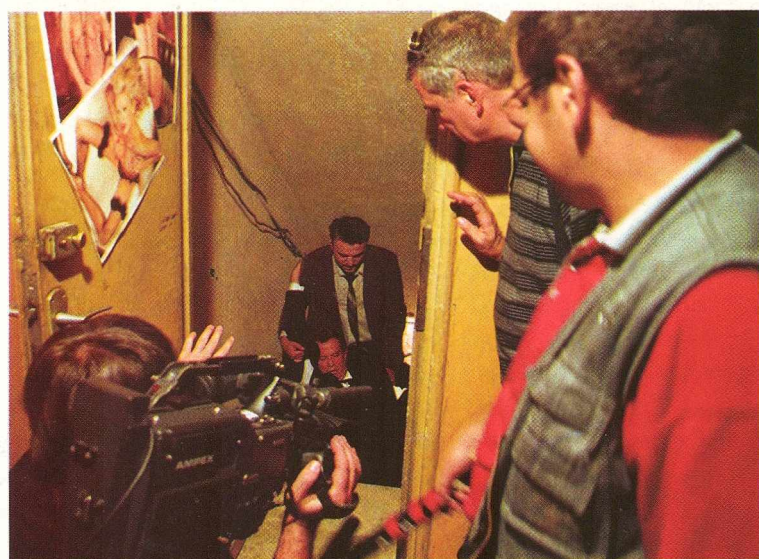
Când am văzut-o pe Gianina am crezut că visez. Toată lumea se uita la ea. A venit la mine cu dezinvoltura ce o caracterizează. Eu, m-am gândit să o tratez ca pe un copil al meu. M-au luat cu mare pompă din piață. M-au ținut până după-amiază, aranjându-mă. Au vrut să scoată în evidență faptul că un om simplu poate arăta bine dacă are grijă de aspectul său exterior. Vă spun sincer, mi-am pus pe perete o poză de-a Gianinei, pentru că îmi este foarte dragă. Sunt atâtea femei necăjite pe care le-a scos din obscuritate! Iar mai important este modul ei de a se comporta, extrem de popular și de prietenos. Este un om de toată isprava.”

Un serial polițist 100% la TVR

Detectiv fără voie

Andrei Mladin, ziaristul revistei *Flacăra*, este în mijlocul unei anchete. Complexitatea, imprevizibilul și dramatismul situațiilor în care este implicat ajung chiar să îi pună viața în primejdie. Corupție, trafic de stupefiante, oameni periculoși certați cu legea... Nici o amenințare nu îl determină să renunțe la cercetări.

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Instantanee de pe platoul de filmare

Andrei Mladin nu există în realitate. Or, dacă există, în nici un caz nu lucrează la revista *Flacăra*. În planul ficțiunii, însă, el este eroul principal al mai multor romane polițiste scrise de George Arion și grupate de editura ALLFA într-un volum ce poartă un titlu sugestiv: *Detectiv fără voie*. De puțină vreme, mai exact pe 17 septembrie a.c., Televiziunea Română a început filmările la un serial de televiziune care va transpune „pe sticlă” acțiunile pline de suspans și de imprevizibil ale ziaristului Andrei Mladin, în încercările sale de a-și face mai mult decât bine meseria.

Primul episod îl vom vedea la mijlocul lunii noiembrie pe România 1. În noua grilă de program, el își va găsi locul miercuri, începând cu orele 20.30, timp de opt săptămâni.

TOTUL A PORNIT CU UN PARIU

Povestea serialului nu ar fi completă dacă nu i-am căuta originile. De ce romane polițiste? „Scriu romane polițiste pentru că mi-au plăcut dintotdeauna. La un moment dat, am avut șansa să-i descopăr pe marii romancieri americani ai genului. Mi-am dat seama că poveștile polițiste pot fi nu numai o acțiune bazată pe mister, pe enigmă, ci poate să dezvăluie foarte multe despre starea unei societăți. Nu intru în amănunte, dar totul a pornit de la un pariu pe care l-am făcut cu un coleg de-al meu, regretatul Adrian Dohotaru. În urma aceluia pariu am scris *Atac în bibliotecă*.” După cărțile lui George Arion s-au făcut deja două filme, dar... „Îmi doream foarte mult un serial polițist. L-am propus

Regizorul Silviu Jicman, protagonistul Mircea Rusu și scenaristul George Arion

„Detectivul” în acțiune

de mulți ani mai multor posturi de televiziune. În sfârșit, am bucuria ca Televiziunea Română să accepte acest proiect și să și pornească la lucru.” *Echipa?* „Ioana Prodan, un nume bine cunoscut tuturor iubitorilor de teatru de televiziune, s-a zbatut pentru ca proiectul meu să ajungă în faza de finalizare. Regizor este Silviu Jicman, un remarcabil om de televiziune, care, în afară de o experiență, pe care și alți colegi ai săi o au, este structural apropiat de mine. O vorbă și despre protagonist, Mircea Rusu, un actor care mai are experiența unui serial, *Căsătorie imposibilă*, după scenariul lui Alex Ștefănescu. Se apropie foarte mult de ceea ce mi-am dorit să fie personajul respectiv, ziaristul implicat în diverse anchete.”

REÎNVĂȚĂM SĂ FACEM SERIALE

Silviu Jicman ne spune că echipa ce lucrează la *Detectiv fără voie* a fost constituită cu două săptămâni înainte de începerea filmărilor. „Sunt oameni cu care am mai colaborat, dar sunt și dintre aceia cu care

nu am mai lucrat. Vreau să-i amintesc pe directorul de imagine, Ovidiu Guzu, pe scenograful Ion Olaru și Nicoleta Petrovici. În afară de Mircea Rusu, personajul principal, vor fi mulți actori: Alexandru Bindea, Mircea Albulescu, Vladimir Găitan, Florin Zamfirescu, Cătălina Mustăță ș.a.”. *Ce aduce nou acest serial în peisajul actual?* „În primul rând, tema: ziaristul care se găsește în mijlocul diferitelor situații ce înseamnă chiar viața noastră din momentul acesta. Apoi, este unul dintre puținele seriale de televiziune care se fac acum și care s-au făcut în ultimii zece ani. Motivul este bine știut: costul ridicat. Ar trebui să învățăm să fim din nou puși în situația de a face filme și seriale, pentru că aproape nu mai știm acest lucru. Iar publicul le dorește, dovadă fiind că se uită cu mare plăcere și nostalgie la serialele și filmele de acum 10-20 de ani.”

CEL MAI OFERTANT ROL

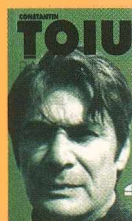
Mircea Rusu, actorul care îl întrușchipează pe ziaristul Andrei Mladin, ne-a mărturisit că este puțin speriat de amploarea rolului pe care îl interpretează.

„Este cel mai ofertant rol pe care l-am avut până acum pe film. Atât de lung metraj, cât și de televiziune. N-am mai avut până acum o răspundere atât de mare în cadrul unui film. Îndrăznesc să cred că voi «atinge» acest personaj în multe momente. În alte momente, când n-o să o pot face, va fi lângă mine domnul regizor, care mă va ajuta, așa cum a făcut-o la sumedenia de piese pe care le-am făcut împreună.”

Detectiv fără voie se încadrează undeva la granița dintre teatru de televiziune și film de televiziune. Este mai apropiat de teatru, întrucât mijlocul său principal de expresie este cuvântul, și nu imaginea.

Cum am mai spus, este o producție a Studioului de Teatru a TVR, care, în paralel, înregistrează într-o locuință din București, *D'ale carnavalului*, în regia lui Dominic Dembinschi. De altfel, stagiunea de toamnă a Teatrului Național de Televiziune este deosebit de ofertantă. Ea va fi inaugurată cu o binecunoscută comedie, *Escu*, semnată Tudor Mușatescu, într-o versiune modernă. O serie de mari spectacole va fi difuzată pe canalul 2 al TVR, luna, începând cu orele 22.30: Ultimelor două mari spectacole ale lui Vlad Mugur li se alătură *Hamlet*-ul semnat Liviu Ciulei și o integrală a pieselor lui Shakespeare, într-o producție SUA.

C O N C U R S

Premiu:
Cărți în valoare de
500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **12 octombrie 2001**, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA ALLFA

ALLFA

Întâlniri, reîntâlniri și revelații

Text: ȘTEFAN POSTELNICU ■
Foto: ROMPRES ■

Ediția a XV-a a Festivalului George Enescu (8-28 septembrie) a făcut din București capitala mondială a muzicii pentru trei săptămâni. Atât participanții invitați să concerteze, cât și amploarea și complexitatea manifestărilor au determinat ca această ediție să fie una cu adevărat strălucitoare. Pentru organizatori, ambițiile au fost legate în primul rând de capacitatea de a se continua într-o formă convingătoare tradiția celorlalte ediții care însumează aproape cinci decenii de existență a acestei manifestări dedicate celui mai important muzician al României.

„Acest festival este unul de anvergură internațională și urmează modelul celor mai mari festivaluri”, a declarat Cristian Mandeal, directorul artistic al acestei ediții.

Pe parcursul celor trei săptămâni de desfășurare au fost audiate un număr de 51 de concerte (cel puțin două pe zi), publicul având privilegiul de a cunoaște 12 orchestre simfonice de prestigiu, 10 orchestre de cameră, 21 de dirijori de talie mondială și 71 de soliști ai scenei muzicale internaționale și românești. Pornind doar de la aceste cifre se poate spune că, pentru viața culturală românească, *Festivalul George Enescu* a constituit evenimentul numărul unu al acestui an, ca importanță și anvergură. Acest lucru a generat și o excelentă expunere mediatică internațională, un capital de imagine pentru România, în contextul în care principala problemă a politicienilor noștri este tocmai felul în care suntem noi văzuți din afară. Așa se explică și implicarea energică a instituțiilor statului (președinție, guvern etc.) în desfășurarea acestui eveniment și atragerea unui număr important de sponsori „cu greutate”. Totuși, legat de aceste aspecte organizatorice, a izbucnit un mic scandal. Pentru prima dată, în istoria festivalului, Uniunea Compozitorilor nu a fost consultată în alcătuirea programului, ceea ce a dus la prezența extrem de scăzută a muzicii contemporane românești. În compensație, sub genericul *Zilele muzicii românești* s-a încercat suplinirea acestui gol printr-o serie de concerte la care publicul are intrare liberă.

Organizatorilor anunțau încă de la debutul festivalului că biletele fuseseră vândute în proporție de 50% pentru Sala Palatului, iar pentru Ateneu în jur de 75%. Încă din primele seri, se puteau vedea deranjant de multe locuri goale în sălile de concert. Explicația este simplă și ține, firește, de prețul bi-

letelor. Puțini sunt melomanii care să-și permită să audieze din sală și nu de acasă, din fața televizorului, un număr mare de concerte atunci când prețul biletelor a fost cotaț între 90.000 și 500.000 de lei, un abonament între 40 și 225 de dolari, iar biletele categoria VIP (!) – 3 milioane de lei. „Așteptările legate de public sunt nuanțate: pe de o parte există interesul, pe de altă parte ne raportăm la posibilități. Sunt foarte mulți oameni care vor să vină, dar posibilitățile lor sunt mai restrânse. Există un baraj al valorii bilețului care nu poate fi depășit de oricine. Aceasta e o realitate ce nu ține de artă, ci de condițiile actuale”, au afirmat organizatorii.

Cum era de așteptat, primele concerte susținute pe scenele Sălii Palatului și la Ateneu au fost și evenimente mondene. Lucrul acesta s-a reflectat în bună măsură și în atitudinea publicului care nu a fost alcătuit preponderent din inițiați în muzica clasică, ceea ce a dus la aplauze prelungite și entuziaște ... în pauzele dintre părțile pieselor muzicale.

Această ediție a Festivalului constă în întâlniri, reîntâlniri și revelații. „Cred că evenimentul major va fi prezența pentru prima oară în această formă a orchestrei, corului și soliștilor Scalei di Milano, sub bagheta lui Ricardo Muti. Nu am mai avut așa ceva, toți îi așteptăm cu emoție”, îmi mărturisea în primele zile ale festivalului criticul muzical Grigore Constantinescu, coordonatorul Centrului de presă. În privința marilor ansambluri trebuie menționate Orchestra din Paris, Filarmonica din Londra, Orchestra Capella din Rusia, Filarmonica din Birmingham. Punctul culminant este considerată a fi noua versiune a operei *Oedipe*, spectacol

realizat în coproducție (Deutsche Oper Berlin – Staatsoper Viena), în regia lui Gotz Friedrich. Noua montare a operei se bazează pe o distribuție internațională valoroasă (Esa Ruuttunen – Oedipe, Marjana Lipovsek – Iocasta), această versiune dorindu-se a fi o imagine diferită, nouă a acestei capodopere lirice a secolului al XX-lea. „Cu această nouă distribuție, numărul de montări enesciene pentru *Oedipe* cred că depășește zece versiuni”, spune criticul Grigore Constantinescu. Importanța acestui moment în desfășurarea întregului festival s-a văzut și din reacția publicului: chiar dinaintea începerii festivalului biletele pentru *Oedipe* erau aproape epuizate.

Pentru a completa imaginea festivalului menționăm faptul că pe lângă concertele de pe scenele Ateneului, Sălii Palatului și Sălii Radio există manifestări

„Enescu la vioară”, desen inedit
de H.H. Catargi, 1913

muzicale ale studenților, o expoziție documentară Enescu, un seminar de impresariat artistic, concerte în alte orașe din țară, toate acestea secundate de concursul de interpretare ce a adunat aproape 100 de concurenți.

„Se poate spune că, în septembrie, după o regulă pe care n-o să o respecte nimeni, n-ar trebui să facem altceva decât muzică timp de o lună”, preciza unul dintre organizatori.

MAȘINA DE SCRIS

TEXTE sub

de

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

IULIAN-MIRCEA GEORGESCU, București. Aveți o grafie foarte greu descifrabilă. Mai bine era însă cu totul indescifrabilă, ca să nu reușesc să citesc versurile pe care mi le-ați trimis. Mi-aș fi putut păstra iluzia că sunteți un poet. Din nefericire, nu sunteți. O filosofare ieftină se asociază în poeziile dv. cu o exprimare nesigură:

„Cu suspin și-o lacrimă pe obraz/ Ai soarta nebănuită/ Cine știe oare ce-ți oferă viața/ Bunătate sau o inimă subită?”

Ce înseamnă „o inimă subită”? Căutați în dicționar cuvântul „subit” și, în general, consultați cât mai multe cărți, de gramatică, de critică literară, înainte de a încerca să deveniți scriitor.

PAVEL RĂTUDEANU-FERGHETE, Ciubăncuța, Cluj. Este frumos din partea dv. că vă asumați condiția de poet popular și nu pretindeți că sunteți mai mult de atât:

„Sunt ceea ce sunt și nu pot pretinde că sunt ceea ce nu sunt/ la izvor de dor și cânt prin cuvânt/ cuvânt ce-mi vine de unde-mi vine/ drag să mă lege cu acest pământ/ prin el să mă zidesc în templul sfânt/ să mă aline ca să alin, să mă lumine ca să lumin”.

Versurile au ceva curat și luminos, izbutind, în simplitatea lor, să emoționeze:

„E noapte și ora astrală e lângă mine/ prin ce ni se cuvine, prin bine/ prin ce alin în taină și lumină/ prin simțirea de furnică și albină/ prin soarele ce dă arome și culoare în grădină/ prin pacea și liniștea divină din stupină/ prin tot ce împăunează și încunună/ când raiul propriu-i aur la învingători/ pe frunte vrea să le pun/ deși e noapte totuși e ziua încă/ pentru că există muncă și/ prin muncă pace și liniște/ cugetare adâncă/ și îndemnul: iubește, pentru că a iubi e sfântă poruncă.”

IONEL SIMA, Ștefăști, Prahova. Felicitări pentru succesele literare pe care le enumerați în scrisoarea dv., dar... nu le meritați. Versurile sunt scrise stângaci și conțin numeroase ineptii, de genul:

„Abi-am prins, draga mea/ Strâns acum gurița/ în buzele mele/ Să-ți pătrund ființa/ Coatele-mi se-aprind/ Pe a tale piepturi/ Măinile-mi se duc/ Să-ți între prin solduri.”

Nu ați precizat dacă, înainte ca mâinile să vi se duc, v-ați luat rămas bun de la ele.

CRISTIAN ILIOIU, Ploiești. Scrisoarea dv., spiritual, merită mai multă atenție decât versurile solemne și lipsite de fior liric pe care mi le-ați trimis. Reproduc finalul scrisorii:

„...închei aceste rânduri; nu înainte însă de a vă dori răbdare și înțelegere, precum și tradiționala urare SĂ MĂ PUBLICAȚI!”

VALENTIN I. ZĂRNESCU, Călărași. Ideile politice din poemul *File postdecembriste* sunt nobile, dar versificarea, naivă, poticnită, face textul nepublicabil:

„Au infiltrat, în mulțimea-neinsă/ Agitatori cu vechi ștate-n armată/ Și pe îndată a fost prins/ În colimator partea democrată!.../ Dacă forțele stângiste teren pierdeau/ Erau aduși, din Vale, licuricii; Cu băte, cu cio-cane, ei loveau/ Ce purta barbă, inclusiv bunicii!” etc.

MARIAN LUPU, Brașov. Mulțumiri pentru aprecierile la adresa revistei *Flacăra*. Din păcate, nu pot să vă întorc complimentul. Poeziile dv., scrise într-o manieră care amintește de secolul nouăsprezece, sunt retorice și simpliste, lipsite de valoare literară:

„Azi lumea este plină de actori de mân-a treia/ ce își învață rolul, robotic – și de-aceea/ Viața e o scenă, plasată-n plină stradă/ Parșivii-sus, în loje, iar proștii stau grămadă.”etc.

ANDREEA TUDOR, București. Ținând seama de faptul că aveți numai șaisprezece ani, privesc cu înțelegere și chiar cu simpatie ceea ce este pueril în povestirea *O vacanță de neuitat*, care seamănă de fapt mai mult cu o poveste. N-ar fi exclus să ne faceți cândva o surpriză frumoasă. Deocamdată puteți fi mândră de fantezia dv. delicată și de siguranța cu care folosiți limba română.

IRINA BARTOLOMEU, București. Versurile dv. sunt pline de trisime:

„O viață avem, amară, oricum ar fi/ E bine totuși să încercăm a o trăi/ Deși n-avem cer sus și jos nici pe pământ/ Există totuși în noi... ceva ce este sfânt.”

Ar fi bine să încercați să gândiți pe cont propriu.

SURĂȘ SAFIRIS (VASILE MUREȘAN), Baia-Sprie. Iată poemul care mi-a plăcut:

„de ochii nopții mele însingurați de dorul atâtor lacrimări ce încă n-au prins cheag primi-vor ai tăi zori de-ademenit tot zborul secunde depărtării bătând în ritm pribeag spre-un asfințit ce sta să și se-mpartă-n două de amprenta unei cumperi trădându-ți lin fântâna s-alerg prin basme mai murdar de rouă după trăsura ierbii mai spulberând țărâna prin taine de mătăsurii în vis c-un crâng de duzi doar o să-mi trag un sfânt mai cumișel de barbă în dar la a ta plecare de-o să-ți pui condurii uzi respinși la licația de alergat prin iarbă.”

Aștept și alte texte de la dv., însoțite de un curriculum vitae și de o fotografie.

VEȘTI DESPRE CORESPONDENȚII NOȘTRI

O NOUĂ CARTE

Alexandru Cazacu, din București, a publicat recent o nouă carte de versuri, *Tâlhari sau profeti*. Subintitulată „poezii de dragoste”, cartea se deschide cu o prefață semnată de Traian T. Coșovei, care face, printre altele, următoarea remarcă:

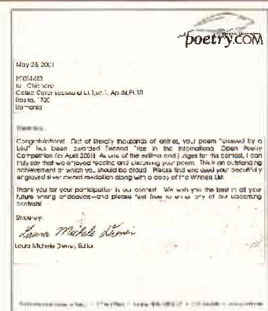
„Chiar dacă – în versurile sale – îndrăgostiții pot dormi, conștiința poetică a lui

Alexandru Cazacu rămâne trează, racordată la tehnicile lirice ale începutului de mileniu.”

PREMIU INTERNAȚIONAL

Un poet din Caransebeș, pe care am mizat întotdeauna și mizăm în continuare, Ion Chichere, a obținut de curând premiul II și medalia de argint la un concurs internațional de poezie organizat în Statele Unite. „Sunt invitat la Washington D.C. – ne scrie Ion Chichere. Dar nu am posibilitatea financiară să

îmi plătesc călătoria.” Să sperăm că statul român, prin instituțiile sale, va găsi posibilitatea să-i plătească bilețul de avion lui Ion Chichere, ca să nu ne facem (încă o dată) de râs prin nepăsarea față de oamenii noștri de valoare.

Pentru toți corespondenții

Adresa mea este în continuare: Alex. Ștefănescu, la redacția revistei *Flacăra*, Piața Presei nr. 1, sector 1, 71341 București. Mă interesează orice gen literar: poezie, proză, eseu, teatru, critică etc. Nu trebuie să-mi trimiteți manuscrise voluminoase. Sunt suficiente câteva pagini ca să-mi fac o idee despre scrisul dv. Toate textele valoroase se publică. Toate textele publicate candidează automat la **Premiul Mașina de scris**, care se acordă la sfârșitul fiecărui an (și constă într-o importantă sumă de bani, în continuă creștere, de la un an la altul).

Autorul se prezintă

M-am născut pe 2 decembrie 1977 în București. Adolescența mi-am petrecut-o în Orient: 1993-94 Kuwait, 1994-97 Baghdad, cu vizite și călătorii în Siria, Iordania, Liban, Arabia Saudită și Turcia. Îmi plac istoria și mitologia, de aceea consider că am avut un noroc foarte mare deoarece am văzut o multime de locuri despre care ne vorbesc ambele – legendara Troie, Babilonul, cu sala tronului unde a murit Alexandru cel Mare, biblicul Uruk, Ninive, locul unde se spune că a fost Grădina Edenului, Marea Moartă.

După câte un an de studii la universități din Baghdad – mai întâi la Facultatea de Engleză din cadrul Universității Baghdad, apoi la un Institut de Predare a Limbii Arabe din cadrul universității Al Mustasiriya – am revenit în țară, unde am urmat cursurile Facultății de Științe Politice și Administrative din cadrul Universității din București, secția Științe Politice în Engleză. Am absolvit facultatea în 2001, având o lucrare de diplomă intitulată *The Political Islam: History and Ideology*. Consider că una dintre cele mai mari reușite ale mele este un curs de parașutism pe care l-am făcut în 1999, curs care s-a încheiat cu 5 salturi din avion, de la înălțimea de 1.000 de metri.

Autorii care m-au influențat cel mai mult sunt Marquez, Borges și Kafka, ceea ce nu înseamnă decât că ei sunt printre primii pe lunga listă a scriitorilor mei favoriți: Dostoievski, Camus, Saramago, Malraux, Thomas Malory, Cervantes, Homer, Henry Miller, Hemingway, Preda, Nichita Stănescu, William Golding, Kipling și mulți alții. Dacă ar fi să faci o enumerare a personajelor istorice, literare sau mitologice care mă fascinează, cred că aș începe cu Ghilgameș, Alexandru cel Mare, Cezar, Don Quijote și prințul

Mișkin.

Orașul

Rătăcește pe cele mai întortocheate străzi ale Orașului. Din loc în loc se oprește pentru a se uita în câte o vitrină. Nu durează decât câteva secunde, după care pornește din nou pe o cale știută nu mai de hazard. Se mai întâmplă și să fixeze insistent câte un om, parcă într-o cerere mută de a-i comunica ceva foarte important, însă nimeni nu se obosește să îi arunce măcar o privire; sunt prea grăbiți, prea toropiți de căldură și de praf, prea preocupați de propriile probleme ca să îl întrebe măcar ce-i cu el acolo, parcă ar fi trebuit să se găsească undeva pe-o cruce. Astfel încât El continuă să rătăcească trist și singur pe acele străzi întortocheate și fără nume ale Orașului.

Ecou

Am văzut castelul părăsit, aruncat la marginea lumii. Am cutreierat coridoarele nesfârșite, am scotocit ungherele camerelor și am escaladat zidul înalt pentru a privi infinitul deșertului în compania unui șoim ce se rotea deasupra mea căutând zadarnic o pradă.

O adiere venită de cine știe unde a însuflețit pentru o clipă pustiul. Mi s-a părut că totul a prins viață, o muzică leneșă plutea dinspre sala tronului, glasurile cadănelor mă chemau în Harem, larma unei cumplite bătălii îmi bătea în temple...

Totul a încetat brusc, și mi-am dat seama că nu auzisem decât ecoul propriilor mele gânduri, trimis înapoi la mine de piastra moartă ce mă înconjura.

Apus

Mă plimb pe strada pustie, încercând să ghicesc ce se ascunde în spatele obloanelor număratorilor case albe. Fete frumoase, copii jucăuși, bătrâni nostalgici, tineri aprigi care țin intrigi politice în încăperi tainice, bărbați ce fumează leneș din narghilele, urmărind jocul voluptuoaselor dansatoare.

Iau loc la una din mesele singurei cafenele din oraș. Proprietarul, un bărbat înalt, bine făcut,

PROZĂ (FOARTE) SCURTĂ

de Cătălin Gomboș

vine să îmi ia comanda. Are și el o casă albă, cu obloane. Poate că este conducătorul unui complot și, odată ce se află la adăpost de priviri indiscrete, renunță la aerul servil și pregătește împreună cu oamenii săi luarea puterii...

Îmi sorb cafeaua fără a îndrăzni să șoptesc vreun cuvânt. Cred că dacă aș putea să îmi opresc bătăile inimii aș auzi soarele apunând.

Basm

Îmbătat de povești și basme cu zâne și Feți-Frumoși, tânărul își luă buzduganul și plecă în căutarea lumii de dincolo, care se găsea la capătul Pământului. O luă spre Răsărit. După nouă ani se întoarse dinspre Apus cu vestea că Pământul e rotund.

Păianjenul și lumea

Asemeni unui Minotaur al insectelor, Păianjenul aștepta o victimă în labirintul pânzei sale. Știa că mai devreme sau mai târziu va devora prada care se va zbate neputincioasă, fără nici o șansă de scăpare, căci în acea lume nu existau Icari.

Într-o zi, sătul de rolul său de perfect asasin, Păianjenul se hotărî să cerceteze lumea de dincolo de pânză. Nu se temea de nimic, pentru că nu cunoscuse nici o ființă înfricoșătoare până atunci, mai mult, nu cunoscuse frica. De-aceia, singurul sentiment pe care l-a avut când moartea i-a sosit sub forma unui călcâi de copil a fost o uriașă uimire.

Munții

Trag adânc în piept aerul rece

al dimineții, în timp ce privesc munții pe care îi voi trece la noapte, munți cu crestele acoperite de zăpadă și cu vârfurile încoronate de nori albi. Da, toți acei ani în care am cutreierat deșertul n-au fost în zadar. Victoriile pe care le-am obținut luptându-mă cu disperarea adusă de fiecare dună de nisip n-au fost inutile. Nu contează că părul și barba mi-au albit, că mușchii mei nu mai au vigoarea și flexibilitatea începutului. Sunt convins că voi găsi puterea de a străbate norii călcând pe străvechile stânci, iar mâine voi privi cerul din țara de care vorbesc legende, și voi sorbi cu nesaț tinerete din izvoarele vieții, și voi dansa alături de frumoasele zâne...

Pentru o clipă îmi trece prin cap că munții s-ar putea să fie mai înalți decât îmi imaginez eu. Alung acest gând înspre perdeaua de nori.

Negustorie

Servim mere din Grădina Edenului. Mere din Eden. Pofțiți, nu sunt deloc scumpe. Domnu' student! Da, da, cel în tricou verde și în ginși, veniți să luați mere din Grădina Edenului. Hei, stați un pic, nu plecați, gustați măcar unul. Haide, domne, ți-l dau gratis. Of, nu știți ce pierdeți. Domnișoara e cu dumneavoastră? Ia, luați de-aici domnișoară, să aveți copii frumoși și deștepți. Ei, cum vi se par? Delicioase, da, asta-i cuvântul. Uitați, mai luați unul, poate îl convingeți și pe logodnic să guste.

NICHITA STĂNESCU

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **12 octombrie 2001**, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA „MAȘINA DE SCRIS”

CONCURS

Premiu:

**CĂRȚI ÎN VALOARE DE
500.000 lei**

Editoria „Mașina de scris”

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

PROUST

ÎN VARA PARIZIANĂ

Text: NICOLAE BALOTĂ ■

În acest sfârșit de vară pariziană ce se întinde în luna septembrie am citit cu delicii cea mai rafinată, mai profundă, mai bine scrisă carte despre Proust (și cred că am citit cam tot ce merită să fie citit de și despre cel mai mare nume al literelor franceze din acest secol și, îmi vine din ce în ce mai mult să cred, din toate secolele), cartea italianului Pietro Citati. Eseiist subtil, critic literar, scriitor, Pietro Citati este autorul unor monografii consacrate scriitorilor săi preferați: Tolstoi, Goethe, Katherine Mansfield și Kafka. Dintre scrierile sale, cred că eseurile monografice despre Kafka și îndeosebi aceasta din urma închinată lui Proust și operei sale ar merita să fie cunoscute în traducere și publicului nostru.

Cu ingeniozitatea ce aparține în egală măsură comentatorului critic și scriitorului, Citati conjugă în *Porumbița înjunghiată „Proust și la Recherche“*, cercetarea asupra omului Proust cu aceea asupra creației sale. El pare să se opună astfel tezei proustiene (dezvoltată de scriitor în scrierea sa *Contra lui Sainte-Beuve*) prin care era negată posibilitatea înțelegerii sau interpretării operei unui scriitor pornind de la cunoașterea vieții sau a ființei sale. Oricât l-aș venera pe Proust, nu pot să fiu în această privință cu totul de acord cu el. Așadar, apreciez modul în care scriitorul italian dezvoltă arcelele personalității atât de particulare a scriitorului cercetat de el, călăuzindu-ne până în apropierea misterului Proust și, totodată, descriind un itinerar inițiat spre centrul acelei cărți-catedrale care e *Căutarea timpului pierdut*. Deschizându-se prin descrierea fină a unui om care, în adolescență a dorit precum puțini alții fericirea, „cu vehemență, dulceață și beție febrilă“, cartea se încheie printr-un admirabil portret al Naratorului fictiv din marea sumă proustiană. Dar dacă semnalez cititorilor noștri interesanta carte a unui eseist străin despre un clasic al secolului al XX-lea (ceea ce nu obișnuiesc să fac în aceste peregrinări ale mele prin „Arhipelagul literelor“ din *Flacăra*) nu este doar pentru valoarea excepțională a lucrării, ci pentru a evoca unele întâlniri ale mele cu Proust. Căci nu pentru întâia oară opera marelui scriitor mi-a parfumat, spiritual vorbind, zilele de vară.

Am deschis pentru întâia oară primul volum din *În căutarea timpului pierdut* sunt mulți ani de atunci la vârsta de 18 ani, într-o zi de vară, instalat pe platforma din spate a micului tramvai verde ce traversa pe vremea

aceea, tropăind mărunț pe liniile sale înguste, strada principală, numită pe atunci Regina Maria, din Sibiu, îndreptându-se spre Dumbrava. Eram în plin război, refugiat din Clujul copilariei, mă pregăteam să-mi încep anii de Universitate. Dar războiul, istoria toată turbulentă a secolului erau abolite în clipa în care am intrat în marea istorie a scriitorului francez. Citati are perfectă dreptate atunci când observă că Istoria ca atare, cu larma și furiile sale tragice și futele, este absentă din *Căutarea* lui Proust. Nu avem acolo decât ecourile îndepărtate ale Primului Război mondial. Tot astfel, scufundându-mă în acea îndepărtată zi de vară în hățșurile

Dumbrăvii sibiene și, mai mult, mai adânc, în cele ale lumii proustiene, ecourile celui de-al Doilea Război mondial se estompau până la dispariție. Volumul pe care-l aveam atunci în mână era cel apărut la Gallimard în ediția „canonică“ în treisprezece volume – singura existentă pe-atunci – tipărite pe o hârtie groasă, foarte proastă, o hârtie pe care o mai simt foșnind între degete.

Mai târziu, mult mai târziu, tot într-o zi de vară, aveam să vorbesc despre Proust, despre *Căutarea timpului pierdut*, cu primul ei tălmăcitor, bietul Radu Cioculescu. Ședeam amândoi pe jos, pe cimentul curții interioare a penitenciarului pentru trădare de la Pitești, înconjurați de vreo sută de alți deținuți, care așteptau ca și noi, sub cerul blând al începutului de vară, să ni se bată lanțurile pentru ca, spre seară, să fim duși sub escortă la vagonul dubă ce ne aștepta, tras pe o linie moartă, în apropierea închisorii, urmând să fim transportați la penitenciarul din Dej.

Aflam, astfel, de la Cioculescu, și el un fervent al lui Proust, cum l-a tradus pe încetul, din plăcere, luând cu sine volumele *Căutării* chiar și în campania din Uniunea Sovietică. Parcă-l vedeam călărind prin stepa rusă, purtând la oblânc *A l'ombre des jeunes filles en fleur* sau vreun alt volum din marea sumă proustiană și, în orele de răgaz, prin bivouri în izbe sărăcăcioase ucrainiene țacănind la mica lui mașină de scris textul tălmăcirii sale. Cred, ce spun, sunt sigur că și lui Proust i-ar fi plăcut, și pe el l-ar fi mișcat până la lacrimi această dovadă de pietate, de atașament la o operă genială, creația sibăstriei sale îndelungate. Când mă gândesc că traducătorul lui Proust, Radu Cioculescu, cu care am petrecut mai multe ore în acea zi de vară vorbind despre lumea imaginară a scriitorului nostru de parcă ar fi fost o lume mai adevărată decât cea aieuea, avea să moară câteva luni mai târziu în pușcărie, că nu avea să vadă niciodată traducerea sa publicată, pusă integral în valoare, că nu apucase decât publicarea primei părți, ce apăruse înainte de război la Editura Fundațiilor Regale, mă doare și astăzi, cum îl va fi durut pe Marcel Proust precipitarea morții sale înainte de a vedea publicate toate volumele marelui sale cârmă.

Dar, cel puțin, chiar dacă nu corectase ultimele tomuri, pusese marelui punct final și putea fi convins că toate aveau să apară, după cum au și apărut.

Tălmăcitorul român nu cred că putea avea o consolare asemănătoare. Doar afară băntuia încă teroarea comunistă și nu putea crede că aceasta va ajunge să se relaxeze suficient pentru ca să permită apariția scriitorului „decadent“ Proust. Și-apoi, nici nu știa ce se va fi ales de manuscrisele sale mîgălite cu atâta grijă în vâltoarea istoriei.

Au mai trecut apoi anii și (ca unui dăruit printre dăruți) mi s-a dat – printre foarte multe altele – să recitesc, nu odată, *În căutarea timpului pierdut*, să țin cursuri, să scriu despre Proust. Aceasta chiar în Franța. În răgazul unor zile de vară îmi place să reiau cartea, de astădată în imensa ediție Jean-Yves Tadié, îmbogățită cu variante, note și comentarii, trasă pe hârtie biblie, din cele patru volume legate în piele, publicate în colecția *Pléiade* de la Gallimard.

Orice întâlnire cu Proust este o incitație la căutarea timpului pierdut. A timpului tău și al altora.

DARCLÉE

O STEA A LIRICII MONDIALE

Text: GRIGORE CONSTANTINESCU ■

De-a lungul anilor, renumele Haricleei Darclee rezistă erodării timpului. Aceasta ar trebui să ne dea de gândit, deoarece vorbim despre arta și faima unei cântărețe care nu ne lasă moștenire – cu câteva excepții minore – decât mărturii scrise despre ea. Restul este, să recunoaștem, închipuire, fabulație, iluzie, ca și în cazul legendarelor Giulia Grissi, Maria Malibran, Adelina Patti. A fost Haricleea Darclee o cântăreață pe măsura Mariei Callas? Iată o întrebare la care nu putem afla un răspuns concludent, dacă ar fi să comparăm documentele sonore, dar în fața căreia nu ezităm să fim afirmativi dacă privim orizonturile repertoriale, semnele gloriei pe cele mai mari scene ale lumii, spectacolele de la Scala din Milano. Se pot adăuga, compara și elementele de senzație ale vieții particulare – Darclee a fost iubită de regele Spaniei, Don Carlos de Brabanza, Callas de cel mai bogat armator al lumii, Onasis. Dar, în primul rând, în ceea ce o privește pe marea artistă venită din România, o țară la fel de aprinsă ca temperament, precum Grecia, să reținem, mai cu seamă, dedicațiile care au adus-o în prim planul unor răsunătoare premiere mondiale – de la *Tosca* de Puccini la *Iris* de Mascagni, *La Wally* de Catalani, de nu ar fi să amintim decât acele titluri care au rămas în permanență pe afișele lirice ale lumii. Tot în această privință, nu numai admirația compozitorilor, dirijorilor, partenerilor susține gloria sa în fața publicului. Există semne ale indubitabilului succes, de la debutul scenic parizian acceptat cu entuziasm de Gounod în rolul Margaretei din *Faust*, până la cuvintele de admirație adresate de Giuseppe Verdi interpretei Violettei Vallery din *Traviata*, la Milano. Nu oricine și... nu oricui.

Tot ce știm despre ilustra artistă seamănă, dintr-un anumit punct de vedere, cu destinul unor alți mari artiști români. Cariera lui Ionel Perlea, spre pildă, a avut o deschidere repertorială, în operă, în multe privințe asemănătoare cu cea a lui Darclee, dacă ne gândim

la specializarea verdiană și veristă, la interesul pentru lirica franceză, și acestea îmbinate cu muzica rusă, cu marile pagini wagneriene și un număr record de prime audiții mondiale, fără a uita aspectul itinerant al prezențelor în continentul european și american. Tot ce nu știm despre Haricleea Darclee este subtilitatea tehnicii sale de cânt. Pentru o carieră care a durat, cu aproximație, trei decenii (debutul, la Paris, în 1888, ultimele spectacole la Florența, în 1918) și pentru felul în care și-a acoperit cerințele repertoriale, pe drept cuvânt suntem interesați de calitatea acestei stăpâniri exemplare a glasului, în stiluri variate și situații dramatice diverse. Nu avem intenția să inventariem aici acest repertoriu, fără a fi întreprins în mod special un studiu în această direcție, căci am repeta doar ceea ce se știe. Deși a cântat multă muzică franceză, germană, alături de alte configurații naționale, Haricleea Darclee dovedește încă o dată că România este țara cea mai apropiată ca spirit și sensibilitate, ca limbă și vocalitate, de Italia. Iar stăpânirea tehnică a darurilor cu care au înzestrat-o natura, precum și drumul splendidei cariere pe care a parcurs-o, ne-ar îngădui, în loc de orice răspuns, să repetăm altfel întrebarea formulată la începutul acestor considerații: A fost Maria Callas o cântăreață pe măsura Haricleei Darclee?

Cum orice basm cu zâne are și un final, ultimii ani de carieră n-au împiedicat-o pe artistă să exploreze mereu alte domenii, arătând în continuare care este secretul unei

voci de sopran care nu cunoaște jumătățile, de măsură nici măcar în categoria prevăzută cu caracteristica de „mezzo”. Carmen va fi soarele de apus al drumului început cu Margueritte, un început și un final francez... într-o existență italiană. Ultimii ani de viață, fără glorie și în sărăcie, s-au desfășurat în România, parcă voit departe de lumea scenică a acestei mari artiste. Se pare că destinul a intersectat pașii acestei strălucite care fusese, cu pașii unui astru ajuns la apogeu cu câțiva ani mai târziu. Decorul acestor intersectări, despre care nu avem vreo altă relatare decât propria noastră închipuire, este modestul hotel „Bratu”, astăzi și el dispărut, de pe bucureșteana Calea Griviței. Acolo, poate, uneori, Haricleea Darclee îl putea zări, trecând sfios, pe pelerinul George Enescu, ajuns pentru un răstimp acasă. De atunci, de când s-a pierdut lumina acestor creatori de lumină, a trecut deja mult timp. Dar ar merita totuși să le asociem numele cu versul eminescian, aievea vieții lor:

„... demult s-a stins în drum
În depărtări albastre,
Iar raza ei abia acum
Luci vederii noastre...”.

Sfârșitul lunii august și primele zile ale lui septembrie au trezit din nou reverberațiile de lumină ale acestei stele inegalabile, de pe firmamentul liricii mondiale: Haricleea Darclee și Concușul de canto dedicat ei, în orașul natal, de pe malurile cu depărtări albastre ale Dunării...

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

CONCURENȚA

Text: REMUS ANDREI ION ■

Concurența din lumea teatrului românesc se dovedește a fi o problemă de fidelitate. Și de temperament. Nu este, așa cum s-ar crede, o problemă a economiei de piață. Teatrele, oamenii de teatru, nu concurează după reguli ale economiei, ci mai degrabă, după criterii emoționale, așa cum funcționează de altfel și instituțiile de spectacole.

Nu există o concurență reală, provocată de performanțe profesionale, ci o competiție care se reduce la clasamente de buget. Avem prieteni bogați, sus-puși, în guvern dacă se poate, atunci avem bani, producem spectacole, ne facem publicitate, mergem la festivaluri. Directorul unui teatru montează pentru o sumă frumusică la teatrul de peste drum, actorii își adună admiratorii în fața mai multor scene, scenografii de talent abia mai reușesc să facă față comenzilor de pe întreg cuprinsul țării sau Capitalei.

Nu există exclusivități, nici un teatru nu este în stare să își plătească suficient de bine performerii astfel încât să îi convingă, sau să le ceară, să joace pe o singură scenă. Concurența este simțită în mod direct doar de directorii de teatre care au mari încurcături în programarea spectacolelor și la organizarea unui repertoriu. Spectacolele se joacă în funcție de programul actorilor, premierele se lansează dacă regizorul și scenograful nu au contracte în altă parte.

DIRECTORI

Un teatru este condus de un director, dar își câștigă reputația prin calitatea spectacolelor și legendele trupei. Un spectacol bun

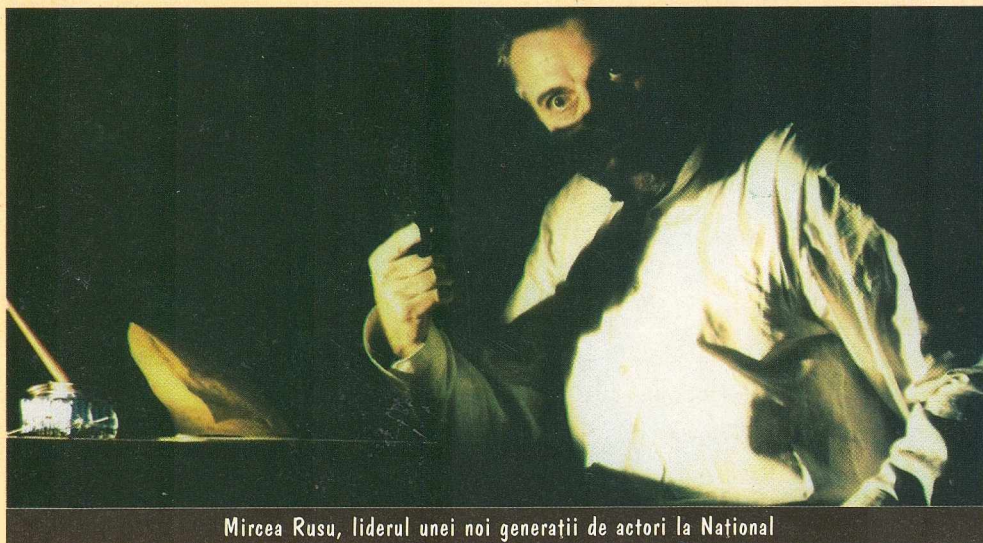
rămâne în memoria mai multor generații și legenda merge mai departe. Această legendă însă trebuie întreținută pentru că spectatorii nu vin la spectacolele noi doar din nostalgie. În teatru nostalgia este distructivă dacă nu este repede înlocuită de performanțe ale momentului. Teatrul Bulandra și-a construit o legendă prin numele marii actrițe al cărei nume îl poartă, dar a avut repede nevoie de gloria lui Liviu Ciulei, Lucian Pintilie, Toma Caragiu, Amza, Cotescu, Bănică, apoi a lui Besoiu, Rebengiuc, Iureș, Oana Pellea, Ducu Darie, Purcărete, Caramitru, Tocilescu pentru a rezista pe culme. Acum are nevoie de alte glorii pentru a merge mai departe: are nevoie de noi performanțe, ale tinerilor, are nevoie de acea viață a scenei care îți strânge inima de emoție, care îți taie răsuflarea și te umple apoi, instantaneu, de o bucurie nemaiîntâlnită.

Cum poate un director în ziua de azi să construiască un repertoriu pe criterii de performanță, urmărind în același timp un program cultural? Greu. Greu pentru că nu poate face față dezorganizării, bugetului mic, veniturilor absolut întâmplătoare. Rezistă programele de scurtă durată, proiectele legate de un spectacol cu număr limitat de reprezentații pentru care se strâng bani mulți de azi pe mâine. Pe de altă parte rezistă foarte bine

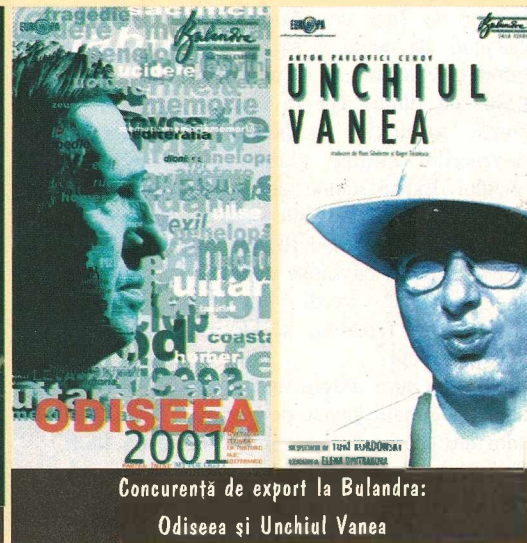
directorii care s-au pus bine cu autoritățile, prietenii politice, echipele bine sudate în anii în care cultura era dictată de partid. Un teatru național nu are producție dacă directorul nu este bine văzut de cei care împart bugetul, cu oamenii de afaceri care își datorează succesul colaborării eficiente cu „regimul” momentului.

Aceasta este concurența financiară: cine „cerșeste” mai repede, mai eficient, cine strânge mai mulți bani ACUM.

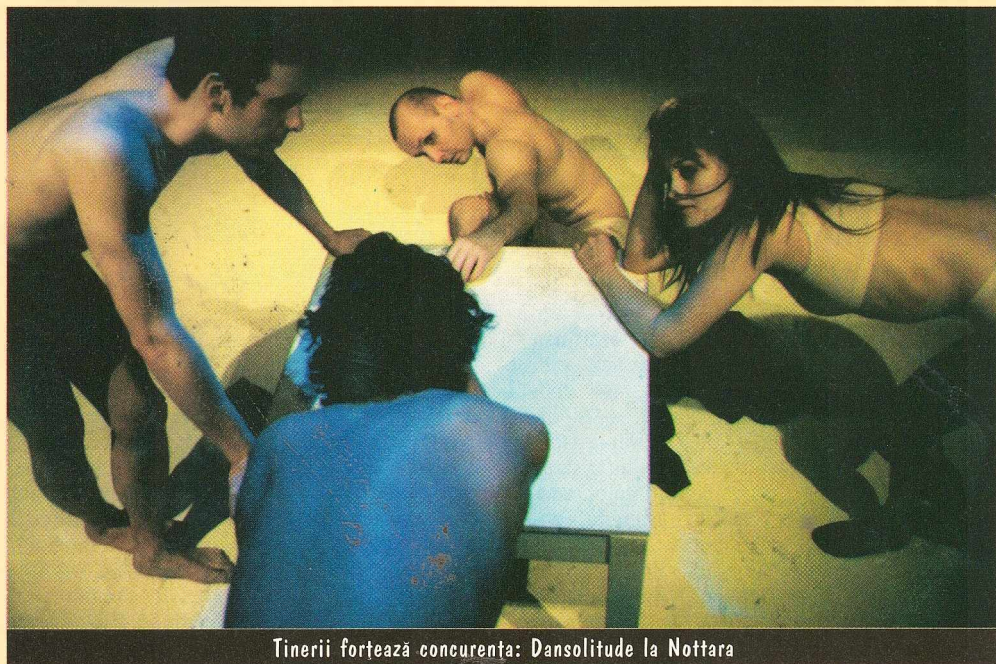
În plus, directorul trebuie să facă față concurenței de program, de repertoriu: cine strânge mai repede trupa pentru a juca un spectacol, cine angajează mai repede un regizor pentru o premieră, cine invită spectatorii la mai multe reprezentații. Cine joacă mai mult, nu contează dacă bine sau prost, își ține publicul în sală. Directorii trebuie să cumpere regizori, actori, scenografi angajați cu „carte de muncă” în alte teatre. Le oferă venituri suplimentare mai mari decât leașa de bugetar. Iar un contract de colaborare destramă aproape orice urmă de fidelitate față de teatrul care oferă „banalul” salariu lunar. Nu de puține ori un spectacol de la Nottara, să zicem, nu se poate juca pentru că un actor angajat preferă să joace la Comedie, de exemplu, unde contractul de

Mircea Rusu, liderul unei noi generații de actori la National

Concurență de export la Bulandra:
Odiseea și Unchiul Vanea

Tinerii fortează concurența: Dansolitude la Nottara

colaborare îi poate aduce într-o singură seară banii pe care îi primește ca salariat într-o lună. Bani și mai buni vin de la filmări pentru reclame, clipuri, filme ocazionale, înregistrări radio sau tv.

Directorul nu poate să pună piciorul în prag, nu poate să lege actorul de o trupă cu salariul foarte mic pe care îl pune la dispoziție bugetul. Poate în schimb prin prestigiu și relații personale să construiască un repertoriu atât de bun încât să aducă turnee, sponsori, să umple sălile, să aducă fericire trupei și publicului.

Este o soluție de moment, banii mulți nu vin constant, iar eșecurile sunt răsunătoare: directoratul lui Silviu Pucărete sau Victor Rebengiuc la Bulandra, „fenomenul” SMART atât de dependent de succesul ProTv, salturile de performanță (profesională și politică) de la Naționalul clujean condus de Dorel Vișan, „relantiul” UNITER-ului lipsit de Ion Caramitru, interimatul lui Nicolae Scarlat la Nottara, ca să nu mai vorbim de subțirimea repertoriului Teatrului Național din București după plecarea lui Andrei Șerban.

AUTORITĂȚILE

Autoritățile au o vină perpetuă. Criticii și ziariștii de asemenea. Au vina de a întreține o falsă concurență, perfidă chiar: unii împart bugetul de cele mai multe ori pe criterii clientelare, iar alții susțin spectacole fără să aibă o panoramă a producțiilor și să cântărească profesionist valoarea.

Sunt acuzații vechi, de pe vremea lui Dulea, Tamara Dobrin, a prim-secretarilor de partid. Sunt „obiceiuri” de care se ține cont de fiecare dată când se organizează un festival, când se aprobă fonduri pentru un turneu. S-a format probabil o castă a teatrului care nu poate rezista decât ronțind din interiorul ei. Își consumă energia și se va trezi săracă și fără vlagă.

ACTORII

Actorul este prin excelență creatorul de emoții, este singurul care ne oferă pe viu arta teatrului, prin sacrificiu permanent. El este chemat de fiecare dată în linia întâi a teatrului. Este dorit de public și de aceea este căutat, curtat de regizori și manageri. Vrea bani și glorie, ca orice artist și pentru asta îi înțelege capriciile, i se tolerează eșecurile de moment, este chemat pentru încă și încă și încă o plecăciune, o reverență, la sfârșitul unei reprezentări fabuloase. Actorul își trăiește fericirea pe scenă. Simte însă și concurența: în buzunar. Are nevoie de bani ca să trăiască decent, ca să trăiască mai bine, ca să poată fi un reper în societate. Actorul român bea încă vodca cea mai ieftină, doar câțiva își permit un coniac fin.

Se teme de concurența directă și cu reguli stricte. Cei tineri găsesc extrem de greu o trambulină, cei în vârstă nu au curajul să renunțe la statutul de rentier bugetar. Salariul mic dar sigur pe de-o parte și goana după colaborări pe de alta. Fidelitatea față de o trupă e pierdută, exclusivitatea pentru un anume teatru este un vis urât.

Câștigă bine actorii care joacă peste tot, Horațiu Mălăele de exemplu. După agenda sa se programează spectacole la mai multe teatre, se amână premiere, se vând biletele la șușe. Este adevărat că este adorat de public, numele lui aduce sponsori, fotografia lui apare oricând în ziare. Succesul său este fabulos pentru că talentul și puterea sa de muncă sunt provocatoare.

Un alt geniu al scenei, Dan Puric intră în „competiție mondială” cu spectacolul *Made in Romania* – produs cu ajutorul lui Ion Caramitru la Rapsodia Română, dar pentru asta este „în căutare disperată de fonduri”. „Iubim arta dar și pe susținătorii ei!” Își dorește turnee în țară și în străinătate și pentru ele va amâna probabil mai multe reprezentații de la Teatrul Național. Nu o

face însă pentru bani, nici pentru glorie mărunță, o face pentru că are nevoie să fie cât mai bun, să „cucerească lumea”, să simtă cât de puternic este, să își exploreze și să își exploateze talentul. *Made in Romania* este un spectacol mai performant decât *O scrisoare pierdută* sau *Jocul dragostei și al întâmplării*, pentru care Dan Puric este salariat al Naționalului.

Actorul vrea performanță profesională. „Sunt nebun după meserie”, declară Cristi Iacob. Mircea Rusu vorbește despre rolurile sale ca despre o marfă. Oana Pellea la fel. Marcel Iureș joacă în țară pe onorarii mici, chiar și gratuit, dar numai la independenți, pentru că s-a săturat de „mediocritatea instituției”. Actorul bun își dă viața pentru scenă, pentru un rol bun. Cei mediocri vin pe la teatru doar ca să își ridice salariul. Lor le este atât de frică de concurență!

REGIZORI, SCENOGRAFI

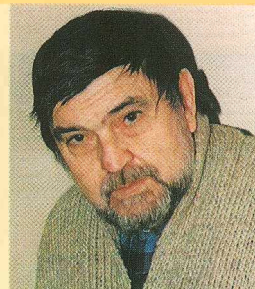
Regizorul este liber-cugetătorul teatrului. Scenograful îi urmează imediat. Regizorul dictează de multe ori soarta unui repertoriu, impune calitatea, bugetul și destinul unei producții. Regizorul bun este curtat și bine plătit. Migrează de la un teatru la altul, lucrează în paralel, decide din mers de multe ori programarea unei premiere. Fără regizor nu există spectacolul. Este un mic șantaj de multe ori. O producție cu buget mic este amânată sau chiar suspendată la jumătatea repetițiilor pentru că regizorul a preferat un alt angajament. Mihai Mănișiu, Alexandru Dabija, Alexandru Tocilescu, Ducu Darie, Tompa Gabor, Cătălina Buzoianu (mai ales), Horațiu Mălăele, dar și mulți alții, se concurează pe ei înșiși lucrând în mai multe teatre. La fel și scenografi de renume. O concurență fără reguli, o concurență neloială! Este o realitate provocată și întreținută de instituția de spectacole bugetară, cu schemă de angajați. Orice colaborare este mult mai bine plătită decât un spectacol trecut pe „normă”. Pe de altă parte, trebuie să recunoaștem că mai ales performanțele regizorale sunt motorul creativității teatrale.

PUBLICUL

Publicul se dovedește cel mai adesea fidel și docil. Oamenii iubesc teatrul, prezența lor în fotoliu este de fapt rațiunea pentru care se joacă spectacolele. Nu știm dacă teatrul va muri vreodată – cel mai probabil că nu, ca să încercăm o previziune – dar cu siguranță că se va schimba permanent, ca modalitate de expresie, program cultural, management. Nu putem renunța la teatru. Ne oferă, pe scenă și în afara ei, modele spirituale, deconectare și tensiune, provoacă stări de spirit, sentimente irepetabile, este una dintre marile bucurii ale „vieții de spectator”, dar și o mare provocare pentru cei care au genul suetei, neastâmpărul jocului, bucuria de a cuceri sau provoca fericirea altora. Concurența pentru ei este ceva necesar, este un act de curaj.

O plimbare pe lună

"A Walk on the Moon" – S.U.A., 1999 – 105 minute
Distribuit de: NEW FILMS INTERNATIONAL ROMANIA

HORIA PĂTRAȘCU ■

Sosit, pe ecranele noastre, cu o inexplicabilă întârziere – și beneficiind de o campanie „promoțională” ce... **lipsește cu desăvârșire!** – acest admirabil film te pune pe gânduri...! Sigur că, dacă ai fost atent, ai reținut încă de la început – adică din generic – UN NUME: este vorba de **Dustin Hoffman** (celebrul actor, laureat a două importante premii OSCAR; cel din *Kramer contra Kramer*, *Rain Man*, *Toți oamenii prezidentului*, *Papillon*, *Tootsie* etc.), aflat însă aici în calitate de **producător**... ???

Ei bine, ce-a făcut acest Dustin Hoffman în calitate de producător?! A susținut scenariul unei tinere liceene din anii '60, **Pamela Gray**; l-a susținut, pentru regia filmului, pe **debutantul** în lung-metraj-artistic: **Tony Goldwyn**; și a purces la înfățișarea unei povești simple, plină de un umor adeseori tragic, bazată pe clasicul „triunghi conjugal” – adică soț, soție, amant...! (plus doi copii și o soacră).

Nu întâmplător, acțiunea filmului este plasată în vara anului 1969, an în care au

avut loc două evenimente aparent fără nici o legătură unul cu altul: debarcarea lui Neil Armstrong pe Lună (**o culme a inteligenței umane!**), și festivalul „hippie” desfășurat la Woodstock în aer liber, una dintre acele revolte pacifiste ale tineretului american marcând împotrivirea sa nativă față de războiul din Vietnam (**o altă „culme” a umanității contemporane, de data asta la modul barbar**).

Fiți însă liniștiți: **NU E VORBA DE UN FILM POLITIC...**! Dimpotrivă: familia unui reparator de televizoare – familia făcând deci

DE JUR ÎMPREJURUL
ECRANULUI

SCARY MOVIE 2

"Scary Movie" – S.U.A., 2001 – 95 minute, comedie de groază
Distribuit de: NEW FILMS INTERNATIONAL ROMANIA

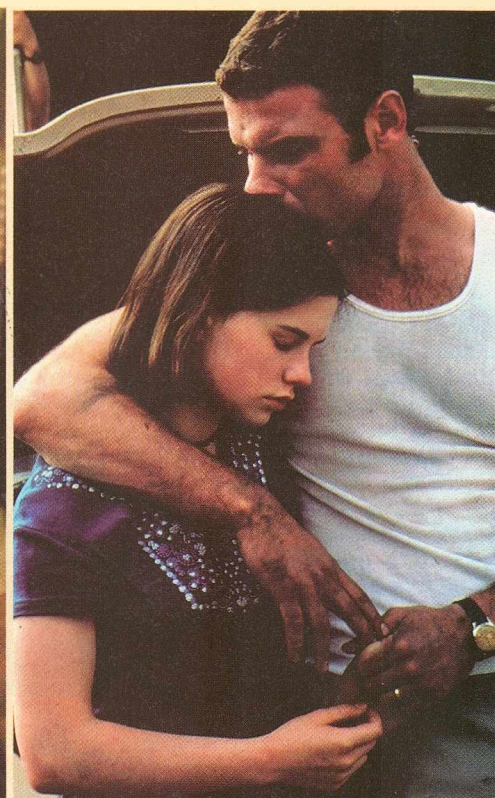
Să sperăm că acest film încheie seria acelor așa-zis denumite, de către distribuitori, **de vacanță**... Dacă nu, problema e gravă: înseamnă că, în foarte mare măsură, cinematografia americană se află **în cădere liberă**...!

Realizat de către frații **Wayans** (Marlon și Shawn: actori și co-scenariști – iar **Keenen Ivory Wayans**: regizor și co-scenarist, de asemenea), filmul se pretinde a fi o **PARODIE** a unor altora, de succes (vezi

Exorcistul, *Castelul bântuit*, *Hannibal* etc.), adică o parodie a unor filme de groază...!

Perfect...! Parodia a reprezentat – și reprezintă! – un gen artistic mai ales **nobil**: vezi, de pildă, în film!, parodiile lui Mel Brooks, sau *Robin Hood în izmene* (cu Kevin Costner) – sau, la noi, în literatură de data asta: parodiile lui Topârceanu, Sorescu, sau ale lui D. Mazilu, cel cu *Revoluția furată* – apropo de cea din decembrie '89...!

parte din „clasa de mijloc” a Americii! – își petrece vacanța într-o așezare semi-turistică, cu căsuțe de oaspeți dotate cu întreg confortul (și unde difuzoarele anunță, din oră în oră, principalele evenimente ale acestei așezări ad-hoc, precum într-un lagăr de concentrare nazist sau gulag sovietic!). Frumoasa soție, despărțită temporar de cam bleagul ei soț, are o aventură cu un... „vânzător de cămăși”...! **Vă spun ceva toate astea...?! Ei bine:** mergeți și vedeți filmul!

Film cu șase personaje (**Diana Lane**, soția; **Anna Paquin**, fiica cea „rebelă” și care

tocmai și-a plătit primul tribut al trecerii către feminitate – laureată a unui OSCAR pentru un rol secundar; **Liev Schreiber**, soțul; **Tovah Feldshuh**, bunica; **Viggo Mortensen**, „vânzătorul de cămăși” – precum și un țânc, îndrăgostit de filmele cu cowboys) – toți acești șase eroi ducând pe umerii lor o poveste, simplă așa cum v-am spus, dar profund adevărată și valabilă din punct de vedere psihologic pentru oricare dintre noi, spectatorii...

Reținute – dar incitante până la grație! – secvențele (puține!) de sex.

Remarcabilă coloana muzicală (la care – împotriva temerilor realizatorilor că li se vor cere sume enorme de bani pentru reconstituirea sonoră a unui Festival WOODSTOCK – celebrități precum **Bob Dylan**, familia regretatului **Jimi Hendrix** etc. au contribuit voluntar la realizarea ei).

Excepțională secvența finală: doi soți debusolați, după ce au trecut printr-o experiență dezastruoasă... încearcă să danseze, singuri ei doi!, după o melodie ritmică, modernă... Fastuos!

Atâta doar că „parodia cinematografică” a fraților **Wayans** este departe de a parodia ceva anume! Și degeaba susțin ei, prin presă, cum că au intenționat să facă „o comedie scilpitoare”, sau că... „s-au distrat cu toții de minune în timpul filmărilor...!?”

După UMOR (care e obligatoriu!), o parodie presupune, poate că mai ales, o INTELI-GENȚĂ ieșită din comun: ori, care e umorul, sau inteligența acestei pelicule, bazată pe scene absurde și de-sine-stătătoare – fără pic de legătură una cu alta deci, și frizând nu atât absurdul (care ar mai fi ceva!), ci o înspăimântătoare lipsă de logică, o lipsă de bun simț și gust ce te interzice...?! CARE e umorul acestei „parodii”, în care unii

vomită în valuri peste ceilalți; în care – socotită pesemne o secvență de vârf! – o frumoasă și tânără interpretă își masturbează partenerul, care geme de plăcere, și care în final îi trimite din... (cenzurat – n.a.)... un

MUMIA REVINE

"The Mummy Returns", S.U.A., 2001 – 130 minute
Distribuit de: RO IMAGE 2000

Parcă nemulțumit de uriașele încasări obținute de filmul *Mumia* din 1999, același regizor-scenarist pre numele său **Stephen Sommers**, preia „povestea” – așa cum îi șade bine oricărui realizator american care se respectă! – aducând deci pe piață „o a doua serie”, un soi de continuare a poveștii, din prima, în care folosește **aceeași echipă** (cu foarte ușoare modificări!), mizând mai mult de astă dată pe efectele vizuale obținute pe calculator – aparținând în bună măsură specialistului **John Berton** și echipei de la *Industrial Light and Magic*.

Departa de „mumia” învelită în simple feșe de pânză (din filmul cu același titlu, devenit clasic, realizat în 1932 și avându-l pe **Boris Karloff**, specialist în „horror”, în rolul principal – și care a băgat groaza în spectatori acelor vremi...!), actuala superproducție, în care apar mii de figuranți și palate magnifice, își începe acțiunea mai întâi acum... 5.000 de ani; apoi... acum 3.000... ca în cele din urmă să ajungă tot prin anii '30, în Londra, ba chiar în superbe interioare ale Muzeului britanic de artă (care sunt făcute praf, printre altele, de rafalele de arme automate – chiar și bazooka! – ale unor gangsteri împătimiți în a-și însuși niște

comori aparent pierdute ale Egiptului antic).

În prima parte a filmului – încălciată ca acțiune, dar plină de desfășurare de forțe – te adâncești în fotoliu încercând să înțelegi

ce se petrece (mai ales cum naiba, **acum mii de ani!**?, luptători înarmați cu bâte și cuțite preferă să-și termine adversarul prin superbe lovituri de „karate”, sau se dau peste cap – **din toate pozițiile!** – izbînd cu picioarele, extrem de eficient și în cel mai veritabil stil de luptă „kung-fu”, asiatic...!?).

În cea de-a doua parte, înțelegând că **nu mai poți înțelege absolut nimic**, te lași ori cuprins de un somn binefăcător – ori, pentru că

tot ai plătit o sumă considerabilă la intrare! – admiri, pe cât poți, rafalele în cauză... urmărirea de mașini, sau răsturnarea acestora provocând explozii magnifice... precum și inițiativa unui puști (admirabil interpretul: **copilul Freddie Boath**, despre care aflăm că a văzut de 30-40 de ori prima serie, cea din 1999, pe video)... care, folosind o simplă „praștie”, elementară, izbește în poponeții unor criminali feroși și plini de arme sofisticate, făcându-i pulbere!

Iar către finalul filmului, îți poți imagina orice scenă: poate fi ea și „horror”, și „sexi”... și „contras”, poftim!?

Și asta numai pentru că – dacă ai rămas totuși în sală!, **ai adormit cu mult înainte...** Fără drept de apel!

jet. ce o expediază pe fată prin două uși și un perete...?!)

La un moment dat, ai senzația că acești frați-actori-producători-regizori nu fac altceva decât să parodieze (tâmpit!), propria lor secvență anterioară (și mai tâmpită!)... și uite-așa, din secvență **parodică** în secvență **parodiată**, ajungi la **starea parodică de SIC-TIR...**

Cine-s, domnule, acești realizatori?! Și – mai ales! – **CARE este publicul**, căruia li se adresează ei...?! Această peliculă a costat binișor și în valută (este plină de cascadorii, explozii, valuri de săpun aruncate peste dansatori de la „Disco”... etc.). Încă o dată: căror spectatori le este destinată pelicula...?! Sau, și mai grav, „căror” specii dintre aceștia...?!)

DE JUR ÎMPREJURUL
ECRANULUI

Aripi și ÎNGERI

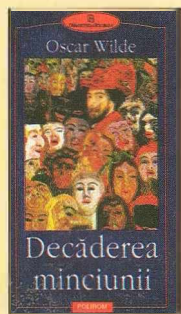
Text: ANA BARTON ■

Cu patru ani în urmă, la Cotroceni, în cuhnie, am văzut prima dată lucrări ale Marilenei Murariu. Atunci am cunoscut-o și îmi amintesc că am fost frapată de asemănarea dintre artistă și lucrările sale. Fragilitate, seninătate, puritate – acestea o caracterizează pe autoare, dar și arta ei. Am fost apoi, acum un an, la o altă expoziție a sa care mi s-a părut dominată de un albastru sobru, nu rece, însă purificator. De curând am întâlnit-o din nou și am vrut să știu mai mult despre ea, dar și despre ceea ce lucrează în ultima vreme. Pictura sa denotă o intensă căutare a surselor cu adevărat fertile ale artei adevărate. Deși aparține generației '80, Marilena Murariu se delimitează de tot ceea ce înseamnă experimentalism sterp, inutil, precar. Spune că esența picturii rămâne figurativul. „Să spunem că sunt atrasă de un fantastic liric pe care încerc să-l descopăr fie în microuniversul cotidian, fie într-o realitate imaginară. În orice caz nu sunt adepta curentului abstract, a performance-ului etc., care sunt oboseite, consumate deja. Este, desigur, și asta o modă. Simt

nevoia de a salva ceva din arta figurativă și pentru că lumea reală din punct de vedere plastic nu ne mai este favorabilă, prefer să explorez imaginarul figurativ.“ Despărțirea artistei de tot ceea ce înseamnă căutare vană, modă artistică sau experimentalism radical se poate deduce și din regretul cu care vorbește de faptul că nu a avut șansa de a fi cunoscut „legendele picturii românești: Baba, Ciucurencu, Catul Bogdan“. A avut parte însă de profesori de care își amintește cu drag – V. Grigore, F. Mitroi, M. Cilievici. „În ceea ce privește cariera mea de artist, rămâne ca o mare bucurie participarea mea alături de alți 31 de artiști din Europa la expoziția «Angeli», o inițiativă italiană, dedicată îngerului. Înțelegeți, desigur, caracterul șocant și, de ce nu, provocator al acestei expoziții. În acest timp în care tot egoismul și toată ferocitatea ființei umane au putut face răul pe care îl știm, a putut să existe totuși acest mesaj, venit din partea artiștilor care au strigat lumii să-și amintească din nou de îngerii.“

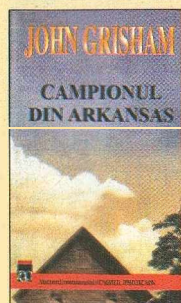

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

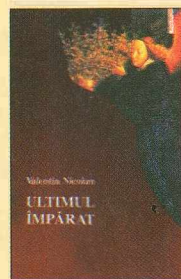
Oscar Wilde
„Decăderea minciunii”
Editura POLIROM,
Iași, 2001, 232 p.

„Maestru al replicii spumoase, al *self-advertisement*-ului și al umorului coroziv, ofensiv, Wilde și-a subsumat creația vieții cu un soi de veselă inconștientă. Comentator al imediatului, el s-a lăsat sedus, mai ales în eseuri de farmecul faptelor brute, al întâmplărilor cotidiene. S-a scufundat în concretețea imediată doar pentru a-i identifica resursele de artificial, pentru a descoperi, printr-o admirabilă absență a inhibiției, stropii de estetism ce există chiar și în cel mai rarefiat, burghez, aer.” Textul aparține lui Mircea Mihăieș și face parte din prefața volumului.

JOHN GRISHAM
„Campionul din Arkansas”
Editura RAO, București, 2001, 424 p.

„Noul roman al lui John Grisham este o poveste inspirată din propria-i copilărie petrecută în Arkansas. Povestitorul este un băiat de la țară în vârstă de șapte ani, Luke Chandler. El locuiește împreună cu părinții și bunicii lui într-o căsuță care nu a fost niciodată zugrăvită, aflată în mijlocul unei plantații de bumbac. Romanul redă trecerea eroului de la inocență la maturitate.” Un scurt rezumat al romanului care sperăm că v-a trezit interesul.

VALENTIN NICOLAU
„Ultimul împărat”
Editura POLIROM, Iași, 2001, 160 p.

Valentin Nicolau, cunoscut o vreme doar ca director al prestigioasei edituri *Nemira*, se impune, tot mai evident, și ca un dramaturg de valoare. Recentul său volum *Ultimul împărat* reunește piese asupra cărora criticul Dan C. Mihăilescu atrage în mod justificat atenția: „De altfel, Puterea și transferul ei compun numitorul comun al celor trei texte cuprinse aici. Puterea absolută, trecută de la rege la bufon, în *Fotograficul Majestății Sale* («Împăratul și Măscăriciul sunt frați de mamă»), puterea mediatică și transferul ei fantasmatic la individul alegător, în *Zi că-ți place*, amurgul puterii sexuale și pedagogia transferului ei, în cazul Don Juan-ului Mitică din *Ultima haltă în Paradis*. Puterea e totul, iar totul... va să zică nimic! – iată morala fabulelor.”

FILM

Exceptional

O PLIMBARE PE LUNĂ (SUA – comedie dramatică)

DOAR CU EXTRAVERAL

MUMIA REVINE (SUA – horror)

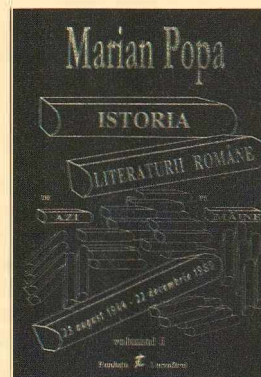
CURATĂ SÎNUCIDERE

SCARY MOVIE 2 (SUA – „parodie”)

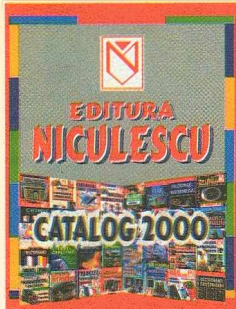
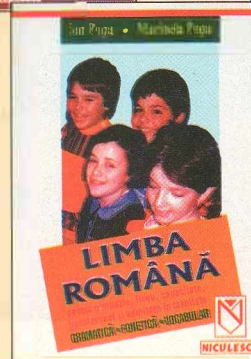
MARIAN POPA

„Istoria literaturii române de azi pe mâine”
Editura FUNDAȚIA LUCEAFĂRUL, București, 2001,
vol.1 – 1.230 p., vol. 2 – 1.274 p.

Această prestigioasă lucrare începe cu un avertisment din care redăm: „Istoria literaturii române postbelice va fi văzută în cele ce urmează ca un aranjament structurat din trei tipuri de fapte: permanente, repetabile și noi. Dintr-un punct de vedere instituțional, permanente sunt cele mai noi fapte care se opun ideoformal unor permanențe omologate într-un trecut violent sau tacit clasat. Repetiția constă în prezența succesivă a unui fapt în cel puțin două contexte diferite. (...) Unele fapte sunt repetabile în cadrul istoriei «noi», altele în raport cu istoria ante- și nonsocialistă. (...) Pentru că orice epocă are structura monadei chineze, s-a considerat și posibilitatea uneori dramatică, alteori ironică, de a găsi într-o permanență proclamată contrariul ei.”

Vă semnalăm noi apariții la **Editura Niculescu:**

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de
350.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este
12 octombrie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

Niculescu

„AM TRĂIT TOATE PARADOXURILE PE CARE MI LE-A OFERIT VIAȚA”

Ce n-ar putea face niciodată? Să se lase
de fumat. În rest, trebuie doar să-și
propună ceva și totul vine de la sine.
Obstacolele sunt doar stimulente.

Text: ANA BARTON ■
Foto: M.FELIX, MARIUS MACSENTIAN,
VASILE BLENDEA ■

În anii '90 Jeana Gheorghiu a revenit la Televiziune. Acest fapt a însemnat ceva nou, proaspăt, viu. „Când m-am dus spre Televiziune ('90) a fost un moment de reacție. Am zis: *E clar, așa nu trebuie să fie...* Nu știam cum... La fel și acum. Mi-e greu să spun cum ar trebui să se facă televiziunea, dar cred că atunci, acum și peste un mileniu socialul va fi întotdeauna un teren proaspăt, obligatoriu de abordat cu sinceritate și seriozitate pentru că este singurul capabil să reconstruiască societatea. Politicul este – ca și vestimentația – modă. Nu că n-ar fi un lucru important și consistent sau că nu mi-ar plăcea... Dar cum ar trebui făcut... pentru acest *cum* nu am răspuns.” Dacă maturii o cunoșteau din perioada '70-'80, pentru cei tineri a reprezentat o revelație: s-au recunoscut și s-au identificat cu spiritul ei tânăr, vivace, caracterizat în primul rând de creativitate. Aveau nevoie de un reper moral și unul dintre acele repere necesare în jurnalistică s-a dovedit a fi Jeana Gheorghiu. În vremea aceea erau căutați cei ce puteau juca rolul de ghid în noua societate. Dar s-o luăm de la început. „N-am fost deloc un copil liniștit. Cred că am avut și șansa unei copilării într-un loc cum puține probabil că mai există în București, în sensul că aveam de jur-împrejur case cu poduri, iar podurile au însemnat pentru mine o fascinație extraordinară.”

ÎN POD

A descoperit în podul unuia dintre vecini cărți interzise și cum citea și soria „de la patru ani fluent, probabil că era un prilej de a mă da mare pentru că strângeam toți gorobeții din cartier, ne urcam în pod la Mircea și, din când în când, mă puneau să le citesc și le citeam comedii

d-acolo, din cărțile alea”. De mică s-a dovedit a fi nestăpânită și niciodată nu i-au plăcut lucrurile rutiniere, doar cele creative. La trei ani a primit de Sfântul Nicolae o bicicletă de la o mătușă, lucru care a fost marea atracție a copiilor din cartier. Urmarea: o închiria pe prăștii.

Jeana Gheorghiu are ceea ce se numește darul elocvenței, este spectaculoasă și foarte sigură pe sine în discurs. Când vine însă vorba despre mama ei, lucrurile se schimbă: vocea coboară, ochii strălucesc altfel. „Mama era extrem de feminină și de frumoasă. Ambii părinți erau foarte frumoși, foarte tineri, nesăbuiți. Mama era o gospodină de excepție în ciuda faptului că a trăit greu și complicat. Taică-meu avea o gașcă destul de numeroasă de băbați tineri, veseli, care făceau muzică. A terminat Conservatorul – la contrabas – când aveam eu trei ani. Cînta la toate instrumentele.” A învățat singură să cânte la acordeon. „Am și compus niște valsuri. Fapt este că nu cântam decât atunci când cățelușă noastră din curte făcea pui și distrăm puii. Numai pentru ei cântam. Când mi se cerea nu voiam.” Primul contact cu școala s-a dovedit dezastruos. „Mi se părea cumplit să fiu cuminte, ordonată, să stau locului și să fac bastonașe. Gulerășul și fundița de la uniformă nu stăteau niciodată la locul lor așa că învățătoarea a făcut o convenție cu mama ca să mi le dea numai când e inspecție.” A urmat liceul iar după aceea admiterea la facultate. Voia la ziaristică. Deja din clasa a zecea colabora la *Scânteia tineretului*. „Muncesc cam de mult pe lumea asta. Lucrasem toată vara înainte de admitere. Alergam tot Bucureștiul de-mi ieșeau ochii să dau meditații pe 10-15 lei ora la

Pe teren, în anii tinereții

15 decembrie 1987, Centenar „Cella Delavrancea”

română. Munceam de-mi să-reau capacele. Ca studentă, cu bursa, cu ce scriam pe la ziare și cu meditațiile câștigam chiar mai mult decât mama." O vreme, a fost și ghid la baza de agrement Lacul Tei.

NUCU GHEORGHIU

„Din '66 am început să scriu constant, lucrând chiar într-o redacție – ziarul *Sportul popular* – unde făceam cronică sportivă pe care n-o puteam semna cu numele meu pentru că nu era în regulă ca o fată să facă așa ceva. Acum e o banalitate. Semnam Nucu Gheorghiu. Nucu era numele de alint al logodnicului meu.”

În '67 i s-a propus să facă o revistă. S-a numit *Universitas*. „După absolvire m-am dus ca nebuna să-mi ofer serviciile la un cotidian din provincie pentru că n-am vrut să rămân în București.” A plecat la Focșani, „într-un moment în care era o mizerie de nedescris”. A locuit întâi la hotel, apoi a făcut naveta pentru că i s-a îmbolnăvit mama. Ziarul se numea *Milcovul*. „În Vrancea totul se numea *Milcovul* sau *Miorița*, cu o singură excepție: moara din Focșani care se numea *Mihai Eminescu*.” Și-a dat demisia și a plecat. „De peste tot mi-am dat demisia. Zburdălniciile mele structurale mi-au atras multe la viața mea. Nu regret nici o clipă. În general, la mine instituția regretului nu există. Mă înfurii, dar ceva învăț din fiecare întâmplare.” A ajuns în Televiziune, unde datorită inițiativelor și nesupunerii a fost „remarcată” imediat. Deoarece a inventat un concurs pentru tinerele perechi de însurăței de la două fabrici bucureștene, i s-a interzis apariția pe post timp de un an. I s-a imputat și faptul că e necăsătorită și face emisiuni cu tineri căsătoriți. „În fiecare lună te chema biroul de

partid al redacției și ți se puneau întrebări al căror răspuns era consemnat într-un catastif mare, cu coperti de carton, pe care scria *convorbiri individuale*. Veșnica întrebare era de ce nu mă căsătoresc. Iar eu răspundeam invariabil: *Pentru că încă nu am găsit persoana care să-mi corespundă din punct de vedere ideologic*. Sigur că toată lumea știa că este o chestie la mișto. Dar ea se consemna ca atare și se ținea minte pe răboj.” A fost mutată la Canalul 2, dar nici acolo n-a fost „cuminte”. Și pentru că era „și indisciplinată pe linie de partid, și nepregătită profesional”, dar nu o puteau da afară deoarece partidul era „cumsecade”, Jeana Gheorghiu a fost mutată la Radio. „Pentru mine, Radio-ul a fost un cadou”. Programul 3 s-a dovedit a fi o mană cerească: îi plăceau atât echipa, cât și libertatea pe care o avea un post ce emitea pe ultrascurte. Acolo putea face anchetă socială, ceea ce la Televiziune era cu desăvârșire interzis. „Am trăit cu o mare pasiune radioul descoperind că nu este deloc o televiziune fără imagine.” În '90 s-a întors la Televiziune, unde succesul său a fost uriaș, dar după câțiva ani a produs surpriza de a demisiona în direct. A înființat Radio Total, însă după o vreme s-a întors la Radiodifuziune. Acum este Director al Direcției de Promovare a Imaginii și Comunicare. În profesie, cea mai mare pasiune s-a dovedit a fi socialul. „Am făcut publicistică în social pentru că simțul meu de echitate este mai presus de raționament uneori.”

VREAU ACEST COPIL!

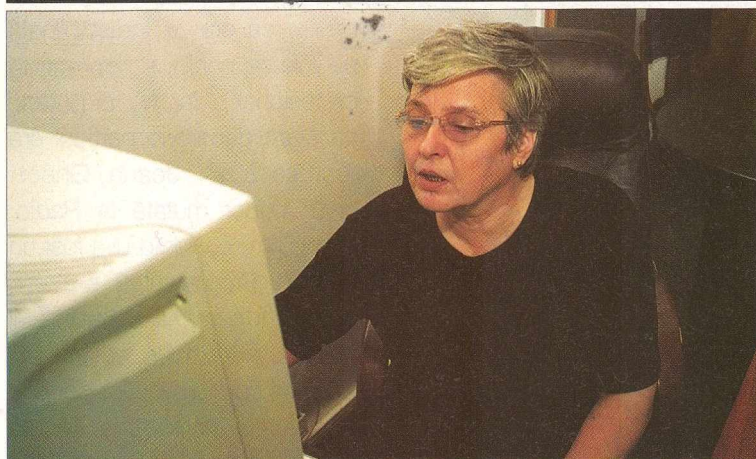
În 1986 l-a adoptat pe Ionuț. Lucra la o anchetă și, la orfelinat, directoarea l-a arătat un copil. A fost dragoste la prima vedere. Dintre toți cei care

Mama și fiul

O iubitoare de animale

S-a născut la 6 iunie 1946 la București.

1964 – a absolvit Liceul Ion Neculce din București, secția umanistă

1967 – a absolvit Facultatea de Limba și Literatură Română a Universității din București, specialitatea principală – teoria și practica presei, specialitatea secundară – literatura universală comparată

Este unul dintre jurnaliștii care au profesat în toate sectoarele mass-media importante (presa scrisă, radio și televiziune): *Săptămâna culturală a Capitalei* (1970-1971), *Flacăra* (1971), TVR (1971-1982, 1990-1993), Antena 1 (1998), Radiodifuziune (1982-1990, din 1994 până în prezent).

erau în încăpere, copilul s-a dus țintă la ea și i s-a urcat în brațe. La plecare, cu greu l-au mai putut desprinde. Deși nu se gândise la acest lucru înainte, după trei zile Jeana Gheorghiu s-a întors la orfelinat pentru că voia acel copil chiar dacă nu știa nimic despre el. „Am ieșit în curte, fumam, când l-am văzut venind cu o îngrijitoare de mână și își dă drumul cu mânuțele întinse strigând *mami* și s-a cățarat direct pe mine. Am zis: ăsta e! Poate să aibă 15 picioare, 13 cocoase... îl iau. Mă ține minte după trei zile. După aceea am aflat ce vârstă are, că nu știe să vorbească, nu știe să mănânce, că nu știe nimic.” Toate acestea din cauza neglijării specifice copiilor instituționalizați. Cu atenție și iubire, copilul a recuperat extraordinar de repede. Mama și fiul au o relație cu totul specială: fiecare este partea cea mai luminoasă a vieții celuilalt. „Îl iubesc foarte tare. Sunt un pic probabil prea severă, prea rigidă cu el. Nu prea-i trec cu vederea nimic. Am considerat că trăind cu două femei – cu mine și cu mama –, eu trebuie să-mi păstrez poziția de cap de familie: sunt și mamă și tată în același timp.” Dar toleranța ei față de ceilalți a fost sancționată de copil: „Tu pe toată lumea ierți, numai pe mine nu.” De atunci o preocupă acest lucru. „Am fost nedreaptă cu el. Am trecut cu vederea toate porcăriile care s-au spus, s-au scris, care mi s-au făcut. Și am zis: Halt! Copilul meu are totuși dreptate. Într-o bună zi o să ia o colecție de ziare și o să zică: *Mamă, dacă nu era nimic adevărat, de ce n-ai ripostat?* Așa se face că mi-am dus unul dintre colegii de aici – pe care l-am menajat, de altfel – la tribunal. Mi-a fost destul de greu să-i spun lui

Ionuț că am luat această hotărâre, dar a fost foarte încântat.” Își dorește să fie rațională în relația cu Ionuț „și aș vrea să-mi păstreze Dumnezeu mințile întregi pentru că ar fi îngrozitor să fiu o soacră din aia tipică, o mamă de băiat pentru care nici o fată nu e destul de bună; el e cel mai cu moț și nimic nu e suficient pentru el. Eh, dar n-o fi așa aproape. Mai am timp să mă înțeleptesc.”

AM PISTOL!

Își amintește cu plăcere de vremea când colabora la *Flacăra*. A scris cronică mondenă, a făcut anchete, a lansat câțiva cântăreți printre care Doru Stănculescu. Se autocaracterizează ca fiind o luptătoare. Obstacolele sunt doar provocări. Spune despre sine că este de o loialitate exagerată, de o toleranță nesfârșită, în același timp fiind extrem de lucidă. Nu suportă suferința oamenilor, dar nici a animalelor „pentru care am o dragoste de-a dreptul bolnăvicioasă.” Nu e ranchiunoasă deloc și cel mai mult apreciază la ceilalți sinceritatea. Deși e profesoară la Școala Superioară de Jurnalistică, nu crede că e bună de „dascălie”; nici de șef nu crede că ar fi bună. Și-a cumpărat un pistol (calibru 9 mm) fiindcă hoții au atacat-o în mașină chiar în mers, iar după câteva luni i-au spart și casa. „Uneori îl reproșez lui Dumnezeu că nu e foarte consecvent: îngăduie cam multe lichele și trece cu vederea cam multe lucruri. Probabil că ar fi monoton într-o lume profund morală, compusă din oameni cu totul exemplari. Cel mai tare îmi doresc ca oamenii să aibă relații în care înțeleg că respectul este unul conținut, și nu explicit. Eu respect desăvârșit pe oricine, indiferent de condiție.”

Un emotiv care se tratează... pe scenă

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: ARHIVĂ PERSONALĂ ■

PRINȚISORUL

„Îmi plăcea muzica de mic, n-am ce să fac“, își începe Marius Țicu povestea. Dar, în același timp, îi plăcea și să se plimbe cu bicicleta. „Am avut bicicletă cu două roți de pe la doi ani și ceva, când am și învățat să merg pe ea. Am mers pe bicicletă până la terminarea liceului de muzică din Timișoara.“

S-a născut la Reșița, dar când a împlinit trei ani, s-a mutat cu al lui la Timișoara. La Reșița i-au rămas toți cei patru bunici, care în timpul vacanțelor se întreceau în a-l chema la ei. Această situație îl făcea să se simtă extraordinar de bine: Un prințisor!

Pe la cinci ani, s-a îndrăgostit pentru prima dată. Tot atunci a aflat și de înseamnă să nu te bage în seamă fata pe care o iubești. „Eu eram în seria mică la grădiniță, iar ea, în seria mare. Îmi plăcea fata asta, dar ea nu se prea uita la mine. La un spectacol, fiind îmbrăcat în prinț, m-am gândit că o s-o dau gata. M-am dus foarte mândru, dar ea tot nu și-a aruncat privirea spre mine. Am fost atâta de rășărit. Am suferit, dar nu am spus nimănui.“

Marius Țicu

este un emotiv, dar nu a lăsat să se vadă acest lucru. Până acum două luni, când Patricia, fiica sa, a fost mireasă. În biserică, mâinile și picioarele nu au vrut să-l asculte. „Care-i dreptul și care-i stângul?“, se întreba. Emoțiile i-au dat de furcă, nu a putut să și le ascundă, așa cum face, de obicei, pe scenă, unde este volubil, înainte de a fi timid și este exaltat, înainte de a fi rezervat.

Printișorul de trei ani

În 1949 avea 4 ani

Tânăr soldat în 1969

Încercând să uite de prima lui decepție, s-a avântat în jocurile copilăriei, „Hoții și var-diștii” sau „De-a v-ați ascunse-lea”. În spatele blocului unde locuia, existau doi nuci, pe care-i studiasse cu mare atenție pe toate părțile, în desele lui escapade tarzaniene. „Îmi plăcea să mă cațăr și să culeg nuci atunci când încă erau verzi. Urmarea era că mi se cam în-negreau degetele. Fiind elev la Școala Elementară de Muzică, trebuia să cânt la oboi sau la pian (pentru că le-am studiat pe amândouă) cu degetele nu toc-mai albe.”

Statutul de elev la o școală de muzică îl obliga să studieze mai mult decât un copil ce mergea la o școală obișnuită. Era slăbuț și „cam luam bătaie” de la golanii mai mari. Acesta era un lucru rău. Dar, prin compensație, începeam să fug de «inamicii» mei, astfel încât, la un moment dat, alergam chiar bine. Aveam viteză și mă des-curcam și la săritura în lungime. Mai târziu, am început să cresc și să mă uit de sus la acela care mă bătuseră în trecut. Se poate spune că impuneam respect.”

Perioada adolescenței a însemnat pentru Marius Teicu Liceul de Muzică din Timișoara, deci studiu aprofundat de pian și oboi. În același timp, ca orice tânăr, în liceu a cunoscut prima dragoste, ce a durat cât a

durat, după care, firesc, a ur-mat o a doua dragoste, o a treia dragoste etc. În clasa a XII-a a avut chiar o prietenă cu o vârstă mai mare și cu o expe-riență pe măsură. Era studentă.

SLAGĂRE, SLAGĂRE

După liceul de muzică nu putea să urmeze decât Con-servatorul. A venit la București, a reușit la examen, și în anul II a contactat „microbul” muzicii ușoare. Împreună cu Petre Magdin și cu Marcel Dragomir a cântat în mai multe trupe: *Dixie '67*, *Modern Group* ș.a. În anul 1968, după ce a terminat facul-tatea, a devenit profesor la Școala Populară de Artă. „Eram corepetitor la clasa profesoarei Florica Orăscu.

Acolo am avut niște elevi nemaipomeniți: Mihai Constan-tinescu, Olimpia Panciu, Mira-bela Dauer, Angela Similea, Adrian Romcescu. Eram apro-piat de vârsta lor. Pentru că ei cântau așa de frumos la cursuri, am început să compun melodii de muzică ușoară. Ne-am lansat împreună.” Lan-sarea oficială a lui Marius Teicu pe piața muzicii ușoare a avut loc la Festivalul de la Mamaia din 1973, când Adrian Romcescu i-a interpretat piesa *Chemarea dragostei*. Au luat atunci Premiul Uniunii Compozitorilor și Muzi-cologilor Români. Mai târziu, piesa respectivă a fost

„Studentia a fost perioada speranțelor, a gândurilor frumoase de viitor. Săracă financiar, dar bogată în realizări.”

„Sotia mea, Rodica, este cu 8 ani mai mică. Ne-am căsătorit în 1975.”

Crăciun în familie

Vacanță de iarnă la Predeal în 1966. În dreapta, jos, Petre Magdin.

interpretată și de Dida Drăgan. *Frumoasele duminici*, piesă cântată de compozitor în duet cu Olimpia Panciu sau *Oameni*, al cărei solist a fost inegalabilul Aurelian Andreescu, i-au adus consacrarea în muzica românească.

A urmat o perioadă plină de șlagăre, de discuri și casete, apariții tv. A scris show-ul de televiziune *Un trio formidabil*, care a avut succes mai întâi în interpretarea autorului alături de Olimpia Panciu și Mihai Constantinescu, pentru ca mai târziu, Corina Chiriac, Radu Gheorghe și Alexandru Arșinel să fie cei care doreau să se lanseze în muzica ușoară. De această dată, Marius Țicu era „regizorul cu mustață” consacrat.

„AM FOST IUBIT DE OAMENI”

„Cele mai mari satisfacții mi-au fost date de piesele care au devenit șlagăre. Nimic nu poate fi mai plăcut și mai dorit de un compozitor decât să fie acceptat, să fie cântat de toată lumea. Să fie oprit de oameni pe stradă, pentru a i se cânta piesele. Din punctul acesta de vedere, dacă aș muri mâine, aș fi fericit. Îmi dau seama că n-am trăit degeaba.

Am fost iubit de oameni, în general. Sigur că am fost și dușmănit, ca oricare dintre noi, dar mai puternice au fost dovezile de afecțiune sau de prietenie. Acest lucru m-a ajutat, pentru că eu sunt un tip căruia dacă i se întâmplă ceva rău, sau dacă citesc ceva neadevărat într-un ziar, sufăr foarte mult.

Nu sunt un om tare, sunt foarte slab din punctul acesta de vedere. Însă oamenii m-au ajutat enorm și m-au ținut pe poziții.”

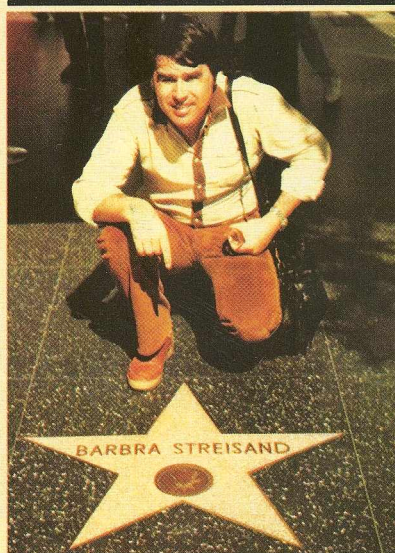
„Am cântat și în Perpetum Mobile Group”

Schimb de experiență între doi colegi de breaslă: Marius Țicu și Ion Cristinoiu

Modern Group la mare

Zoe Câmpeanu, Ion Dichiseanu, Gioni Dimitriu, Olimpia Panciu, Mihai Constantinescu și Marius Țicu în turneu. 1975

„Tricolorii”

Tradiție infirmată

Text: POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Foto: EPA-ROMPRES ■

Dat fiind numărul impar de echipe din grupa a 8-a preliminară, reprezentativa României nu a fost programată să joace în „etapa” din prima zi a lunii lui Răpchiune. Rezultatele înregistrate (Lituania – Italia 0-0 și mai ales, Georgia – Ungaria 3-1) au fost însă dintre cele mai favorabile selecționatei noastre. Așadar, pentru accederea la baraj, „tricolorilor” le era suficient un rezultat de egalitate în partida de la Budapesta din 5 septembrie, după cum o înfrângere a acestora (coroborată cu o nouă victorie a gruzinilor, tot pe teren propriu, în fața balticilor) ar fi complicat serios calculele. Astfel, se putea ajunge la situația – absurdă, spunem noi –, ca pe 6 octombrie să disputăm un meci de „care pe care” cu trupa lui ...adze și ...așvili. Și, într-adevăr, 2-0 la Tbilisi, dar, din fericire, am învins

cu același scor pe malurile Dunării, fiindu-i dat lui Gică Hagi, la debutul său în noua postură, să infirme o tradiție veche de șapte decenii.

Dar ce a fost până atunci? Investit pe 26 iunie ca selecționar, pentru trei ani, Hagi a purces la treabă organizând câteva trialuri. A mai fost și amicalul de la Skopje (2-2 cu Slovenia), unde însă o problemă de sănătate l-a împiedicat să se aplece pe banca tehnică. Față de „mini-eră” Băloni, în lotul lărgit i-am regăsit pe „veteranii” Gheorghe Popescu și Ioan Ovidiu Sabău, dar din care au lipsit – pe motive medicale – Bogdan Stelea, Viorel Moldovan și Paul Codrea. De asemenea, Florin Prunea (probabil, Hagi nu-i iartă gafa de la World Cup '94) și Ionuț Lupescu n-au fost solicitați, în timp ce Costel Gâlcă s-a autoexclus. Surprin-

zătoare a fost neconvocarea celui mai în formă atacant „autohton”, Daniel Pancu. În fine, asta e mai puțin treaba noastră...

Important este că pe *Nepstadion* a existat parcă o singură echipă, care s-a impus fără probleme prin golurile lui Adrian Ilie și Marius Niculae. Victorie incontestabilă, care ne oferă prezența în baraj (10/11 și 14 noiembrie), iar o tresărire de orgoliu a maghiarilor în fața *squadrei azzura* (căreia, *mi scusi*, nu-i vom ura *in bocca al lupo!*) ne-ar situa chiar pe primul loc în grupă. Înaintea ultimei „etape”, decisivă pentru ocu-

parea celor 32 de locuri la turneul final, din Europa au obținut calificarea Polonia (după 16 ani) – grupa a 5-a, Suedia (pentru a 10-a oară) – grupa a 4-a, Spania (pentru a șaptea oară consecutiv și a 11-a în total) – grupa a 7-a și, bine-înțeles, Franța (deținătoarea titlului). Au ratat prezența la „mondialul” asiatic Olanda (grupa a 2-a), Irlanda de Nord (grupa a 3-a), Norvegia și Țara Galilor (grupa a 5-a). Pe continentul african s-au încheiat întrecerile preliminară, Nigeria aflându-se la a treia prezență consecutivă, Tunisia și Africa de Sud la a doua succesivă, Camerun pentru a cincea oară și Senegal în premieră. Acestora li se adaugă Argentina (Zona America de Sud), Costa Rica (Zona CONCACAF), precum și țările co-organizatoare (Japonia și Coreea de Sud) – în total 13 reprezentative. Pe 2 decembrie sortii vor stabili configurația celor opt grupe ale turneului final.

P.S. Când ne pregăteam ca rândurile de față să ia drumul tiparului, selecționarul Gică Hagi a declarat într-o conferință de presă că apreciază evoluția lui Pancu și este „forțat” să-l convoace la echipa națională. Gând la gând cu bucurie...

„Mondialele” de vară

Ca de obicei, după încheierea unui ciclu olimpic, sezonul imediat următor programează numeroase întreceri la nivel suprem. Nu a făcut excepție nici primul an din noul mileniu, numai în lunile iulie și august sportivii români fiind angrenați în cinci competiții de amploare, desfășurate pe trei continente. Astfel, „mondialele” de înot au avut loc în Japonia (Fukuoka, 17-29.07), judokanii s-au înfruntat în Germania (München, 26-29.07), atleții și-au dat întâlnire tocmai în Canada (Edmonton, 3-12.08), canotorii au brăzdat piste de apă de la Lucerna (Elveția, 18-26.08.), iar caiaciștii și canoștiștii pe acelea de la Poznań (Polonia, 22-26.08).

Desigur, spațiul tipografic restrâns de care dispunem și trecerea timpului de la consumarea evenimentelor respective nu ne permit decât evaluări sumare. Deși formularea vi se poate părea oarecum desuetă, nu ne sfiim să o spunem deschis: „ai noștri” au fost la înălțime, pe alocuri obținând chiar rezultate de excepție.

Considerată o simplă revelație la Sydney, **Diana Mocanu** (foto) a confirmat și în „țara cireșilor în floare”: „aur” la 200 m spate și „argint” la 100 m spate. Ca și la J.O. 2000, când a adus prima medalie pentru România, tot **Beatrice Câșlaru** a „spart gheața”: „bronz” la 400 m mixt. Medalie din același metal și pentru **Camelia Potec** (200 m liber). România a realizat astfel cea mai bună performanță din istoria participării la C.M. de natație din 1973 încoace (trei medalii atunci).

Propunându-și ca obiectiv minimum două medalii, atletismul ne-a adus din „țara frunzei de arțar” două de aur (**Gabriela Szabo** la 1.500 m și **Lidia Șimon** la maraton – primul succes românesc la această probă), una de argint (**Violeta Beclea-Szekely** la 1.500 m) și alta de bronz (**Nicoleta Grasu** la disc). Favorită în proba de 5.000 m, **Gabriela Szabo** a „venit” (surprinzător) abia pe locul 8, victoria revenindu-i rusoaicei **Olga Egorova**, depistată pozitiv și apoi readmisă în concurs. Oricum, **Gabi** rămâne singura atletă din lume care a câștigat șapte titluri mondiale, trei medalii olimpice, fiind și deținătoare a numeroase recorduri mondiale și europene pe diferite distanțe. În acest context se cuvine să menționăm și că **Violeta** și-a adjudecat primul loc în toate cele șapte reuniuni ale Golden League, alături de alți cinci atleți și atlete (între care **Marion Jones**, dar și **Egorova**...) împărțind jackpot-ul de 50 kg de aur.

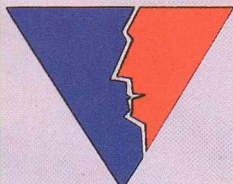
Canotajul ne-a oferit două premiere. Una plăcută, echipajul masculin de 8+1 dobândind

medaliile de aur – și alta neplăcută: echipajul feminin similar, care nu cunoscuse înfrângerea din anul 1996, a acuzat faptul că **Elisabeta Lipă** și alte șase coechipiere s-au retras din activitate, clasându-se pe poziția a doua. Componente și la 8+1, **Georgeta Damian** și **Viorica Susanu** au ocupat primul loc la dublu vâsle fără cârmaci, băieții la dublu vâsle plus cârmaci și fetele la dublu vâsle categoria ușoară obținând al treilea loc pe podium.

Având ca obiectiv cucerirea a două medalii și prezența în alte două finale, „flotila” lui **Ivan Patzaichin** a avut reprezentanți în șapte finale, obținând „aurul”

prin canoea alcătuită din **Ionel Averian**, **Florin Popescu**, **Iosif Anisim** și **Mihai Vartolomei** pe distanța de 500 m, „argintul” la C2 – 200 m și K4 masculin – 500 m, „bronzul” la C2 – 500 m (**Popescu – Pricop**) și C4 – 1.000 m. O decepție, totuși: campionii olimpici **Florin Popescu – Mitică Pricop** s-au clasat pe locul 6 la C2 – 1.000 m!

Recapitulând, „recolta” constând în cele 19 medalii (6 de aur, 5 de argint și 8 de bronz) a situat România pe locuri fruntașe în lume, la atletism sau kaiac-canoe chiar pe poziția a 7-a (din păcate, judokanii au venit cu mâna goală din Germania).

CONCURS

Premiu:
Consultație și examene paraclinice
în valoare de
500.000 lei

CABINET INDIVIDUAL „Dr. CRISTIAN CIOCĂLTAN” – MEDICINĂ GENERALĂ –
MEDICINĂ DE FAMILIE EXPLORĂRI PARACLINICE EKG – ECOGRAFIE

Cabinetul și laboratorul sunt concepute și dotate la standarde medicale internaționale, după model german.
Adresa: Calea Moșilor 290, Bl. 36, Sc. 1, Ap. 2
Telefon: 212.33.26; Urgențe: mobil 092.25.75.45

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **12 octombrie 2001**, dată poștei

Concurs sponsorizat de PARAMED – Cabinet de Medicină Generală

Paramed

Cupele europene

Visul unei serii de toamnă

Deplângem recent palidele evoluții din ultimii ani ale reprezentanțelor noastre în cupele europene și totodată apreciam blândețea sortilor în ceea ce privește adversarele care ne-au fost hărăzite în vara/toamna aceasta. Într-adevăr, nici-un fel de probleme pentru Steaua (3-0 și 2-1 cu Sloga Jugomagnat – Macedonia) în turul II preliminar al Ligii Campionilor, Dinamo (1-0 și 3-1 cu Dinamo Tirana – Albania), FC Brașov (5-1 și 2-0 cu Mika Aștarak – Armenia) și Rapid (8-0 și 4-0 cu Atlantis Klaipeda – Lituania) în singurul tur preliminar din Cupa UEFA. Chiar dacă Steaua (2-4 și 1-1 cu Dinamo Kiev – Ucraina) a ratat accesul în grupele Ligii, ea continuă în cea de-a doua competiție valorică. Astfel, este pentru a doua oară în ultimii 10 ani (ca și în 1996) când „ambasadoarele” noastre s-au calificat *in corpore* pe tabloul principal.

De această dată sortii și-au întors fața de la noi: FC Brașov „a căzut” cu Inter Milano, Steaua cu St. Gall și Dinamo cu Grasshopper Zürich – ambele din Elveția, iar Rapid cu Paris Saint-Germain.

De-atâtea ori am invocat graficul implacabil al procesului tipografic încât și nouă înșine acest motiv a început să ni se pară puțin credibil. Totuși, suntem obligați să o „comitem” din nou. Așadar, singura referire pe care putem să o facem este aceea legată de prima manșă, în care Rapid a fost programată cu două zile mai devreme decât suratele sale. Giuleștenii din „micul Paris” s-au deplasat în

„orașul luminilor” pentru a întâlni reprezentanta unei țări care deține ultimele titluri – mondial și european. Să spunem doar că este cea mai bogată echipă din Franța, având un buget anual de 65 de milioane dolari, că s-a întărit cu trei atacanți brazilieni (Ronaldo Gaucho, Aloisio și Alex), de parcă nu îi ajungeau Nicolas Anelka sau „Jay-Jay” Okocha. Tuturor ne este încă vie în memorie pățania steliștilor (destul de misterioasă) din 1997.

...Era prin anul două mii douăzeci și cât oare? Pe stadionul „Giulești” avea loc o semifinală a Ligii Campionilor între Rapid și Real Madrid. Încă de pe la orele 18, în gara ultramodernă de lângă Podul Grant au început să coboare cei peste 40.000 de

spectatori care sosiseră cu trenuri circulând cu 500 km/oră. Suporterii, care își plățiseră abonamentul pentru următorii 25 de ani, pătrundeau în tribunele luminate feeric de cei 2.500 de lămpi. În cazul unor precipitații, o cupolă acționată Ana-Electronic proteja imediat terenul de joc. Fotoliile rabatabile instalate inclusiv la peluze erau prevăzute cu un sistem propriu de aer condiționat și un minibar. Pentru celelalte milioane de simpatizanți care nu dețineau miraculosul tichet de intrare, postul de televiziune „Giulești I” transmitea prin cablu imagini tridimensionale.

Trebuie să vă spunem că, de vreo două decenii, Rapid – care deținea trei echipe de aceeași valoare și pe care le utiliza alternativ – câștigase fără a cunoaște

înfrângerea și fără a primi vreun gol tot ce se putea: titlurile de campioană națională, Cupa României, cele două trofee europene, Cupa Intercontinentală. În loji, regi și regine, prințese, președinți de state, oficialități din lumea politică și a sportului.

Am uitat să vă spunem că în prima manșă susținută în capitala Spaniei se înregistrase o remiză albă, ceea ce justifica interesul enorm de acum...

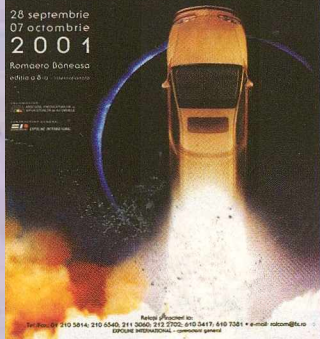
M-am trezit din ațipeala unei serii de toamnă tocmai atunci când comentatorul lăuda prestația formației rapidiste pentru excelentul joc practicat pe celebrul „Parc des Princes”, regretând în același timp că nu obținuse chiar victoria.

(Orice asemănări cu faptul că Rapid este lider neînvins în campionat și că acest 0-0 îi dă șanse sporite de calificare sunt absolut întâmplătoare. Dar dacă, în ediția precedentă, Rapid nu era eliminată de „cormoranii” din Liverpool, oare ar fi cucerit trofeul în locul acestora?)

SALONUL AUTO BUCUREȘTI & Accesorii

28 septembrie
07 octombrie
2001
Romaero Băneasa
ediția a 8-a - internațională

**SALONUL AUTO
BUCUREȘTI &
ACCESORII 2001,
28 SEPT. – 7 OCT.**

Romaero Băneasa,
ediția a 8-a, Internațională.

Organizatorii (Asociația Producătorilor și Importatorilor de Automobile și firma specializată Expoline Internațional) contează pe o participare de minimum 250 firme expozante. Pe întreaga perioadă a manifestării se estimează că vor fi cel puțin 200.000 de vizitatori. Standurile pot fi vizitate zilnic între orele 10 și 19.

Vizitatorii vor avea prilejul să admire noi modele precum: **Daewoo** Lanos, Tacuma și Matiz (facelift), **Mercedes** A Klasse (versiunea lungă) și C Klasse standard & Sports-Coupé, lansate în februarie, respectiv mai 2001. Premiere naționale: Mercedes ML facelift și SL, lansate la Frankfurt; **Fiat** Stilo 1.8 Sport și 1.9 JTD, **Mazda** 323, 626, MX 5, Xedos și Tribute, **Hyundai** Sonata, Coupé, Terracan și Matrix, **Renault** Laguna (berlină și break), **Renault** Vel Satis, **SAAB** 9-5: Linear, Arc, Vector, Aero, **Toyota** – Celica și MR 2, **BMW** 3 facelift.

Automobilele viitorului sau computere pe roți?

Text: **POMPILIU L. DUMITRESCU**

Probabil că în domeniul construcțiilor de autovehicule termenul de „concuranță” își găsește cea mai pregnantă reliefare. Producătorii europeni se află în fața unor prognoze economice extrem de neplăcute în privința nivelului vânzărilor din anii viitori care vor continua să scadă. În plus, diminuarea puterii financiare a potențialilor cumpărători precum și amenințarea pieței de pe bătrânul continent din partea fabricanților asiatici (în special japonezi) contribuie ca designerii să fie într-o neconținută căutare a noutăților în ceea ce privește fiabilitatea, confortul, eleganța și siguranța modelelor. O amplă trecere în revistă a noilor concepte de automobile s-a produs recent la „Motor Show”-ul de la Frankfurt (13-23 septembrie). Într-o hală de 235.000 mp, peste 1.100 de firme din 40 de țări au expus circa 2.000 de automobile (50 în premieră mondială și 6 – europeană).

Mitsubishi Pajero Evolution s-a numărat printre modelele care au fost mult apreciate. Având numai două locuri, acestea sunt protejate de o cușcă din oțel și în dotare există un rezervor cu apă și o trusă cu hrană rece (un adevărat buncăr!).

Noul model **Ford Fiesta** este construit dintr-o tablă mult mai rezistentă la torsiune și este dotat cu dublu airbag frontal.

Citroën C-Crosser a stârnit de asemenea interesul vizitatorilor: suspensia reglează garda la sol în funcție de viteză, virajele sunt luate cu toate roțile, iar

volanul poate fi poziționat la stânga sau la dreapta ori pe centru. Fără pedale de accelerație și de frână, manevrele respective aflându-se la volan.

Și **BMW seria 7** a renunțat la comenzile clasice. Astfel, schimbarea vitezei, pornirea motorului sau frânarea automată la parcare se realizează prin intermediul unor butoane.

Tot astfel, **Porsche 911 Carrera 4S** dispune de un sistem pentru reglarea electronică a stabilității și pentru repartizarea în mod diferit a puterii motorului către cele două punți în funcție de condițiile drumului.

La **Volvo S60 AWD** tracțiunea este integral controlată electronic, comportamentul mașinii și comenzile șoferului fiind analizate pentru ca sistemul să intre în acțiune doar în caz de necesitate.

Un sistem electronic de control întâlnim și la **Mercedes SL**, computerul intervenind în situațiile când este necesară acționarea pedalei de frână în funcție de starea drumului.

Tot pentru siguranța deplasării, noul **Volkswagen Polo (IV)** a introdus un program de stabilitate electronică, iar frânarea este asistată hidraulic.

CONCURS

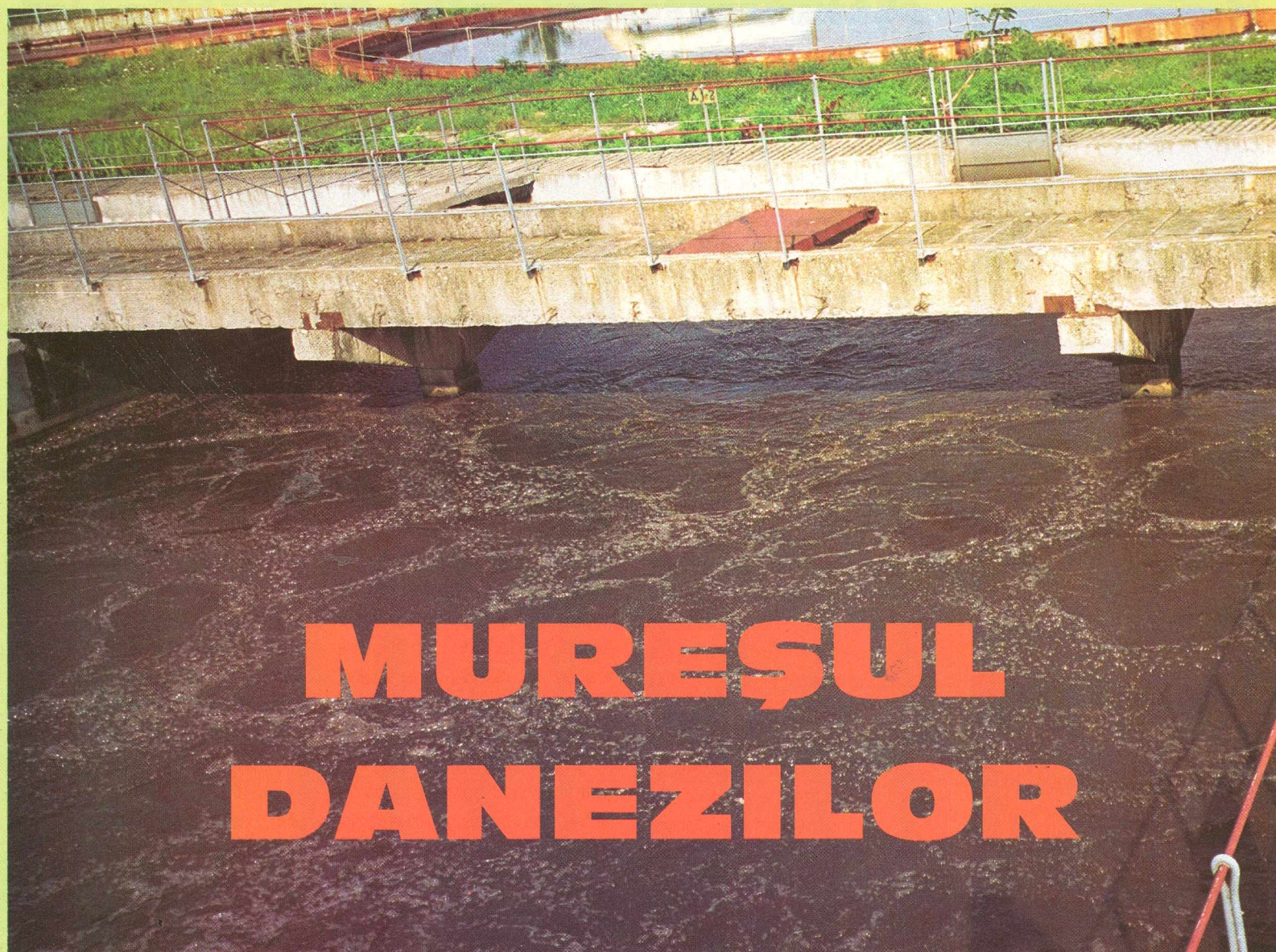
Premiu:
Cărți în valoare de
350.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **12 octombrie 2001**; data poștei

Concurs sponsorizat de **EDITURA NEMIRA**

Nemira

MUREȘUL DANEZILOR

În această toamnă se împlinește un an de când revista noastră a început să semnaleze, aproape număr de număr, implicarea Danemarcei în protecția mediului din România. Cititorii preocupați de viitorul ecologic al planetei, în general, și al României, în special, au putut lua contact cu o mulțime de informații legate de această temă. Și pentru că lipsa apei a fost unul dintre cele mai disputate subiecte ale verii ce abia a trecut, materialul de față va „vorbi” despre cum a devenit mai curat râul Mureș.

Mureșul este coloana vertebrală a „Transilvaniei de jos”. Frumusețea sa a devenit de multă vreme de notorietate pentru români, pe seama bătrânului Maris născându-se chiar o adevărată cultură populară. Dar, așa cum din păcate a fost dovedit de atâtea ori, splendorile naturii pot fi cu ușurință distruse de mâna lacomă și stângăce a omului.

Aradul și împrejurimile sale au fost dintotdeauna unii dintre utilizatorii cei mai înrăiți ai apelor vechiului fluviu. Dându-și seama de rolul vital pe care-l are Mureșul în viața de zi cu zi a arădenilor, conducerea regiei locale de Apă-Canal a hotărât, în

1996, să dezvolte două proiecte majore: unul viza modernizarea și reabilitarea sistemului hidrotehnic al alimentării cu apă a municipiului Arad (finanțat de Banca Europeană de Reconstrucție și Dezvoltare); cel de-al doilea avea drept scop reabilitarea sistemului de epurare a apelor uzate din Arad, cu ajutorul unor fonduri nerambursabile, oferite de Agenția Daneză de Protecție a Mediului (DEPA). El a fost cuprins în cadrul programului de schimburi bilaterale dintre România și Danemarca, al cărui obiectiv îl reprezintă acțiunile de protecție a mediului. În prima etapă, partea daneză a oferit 1,6 milioane de dolari,

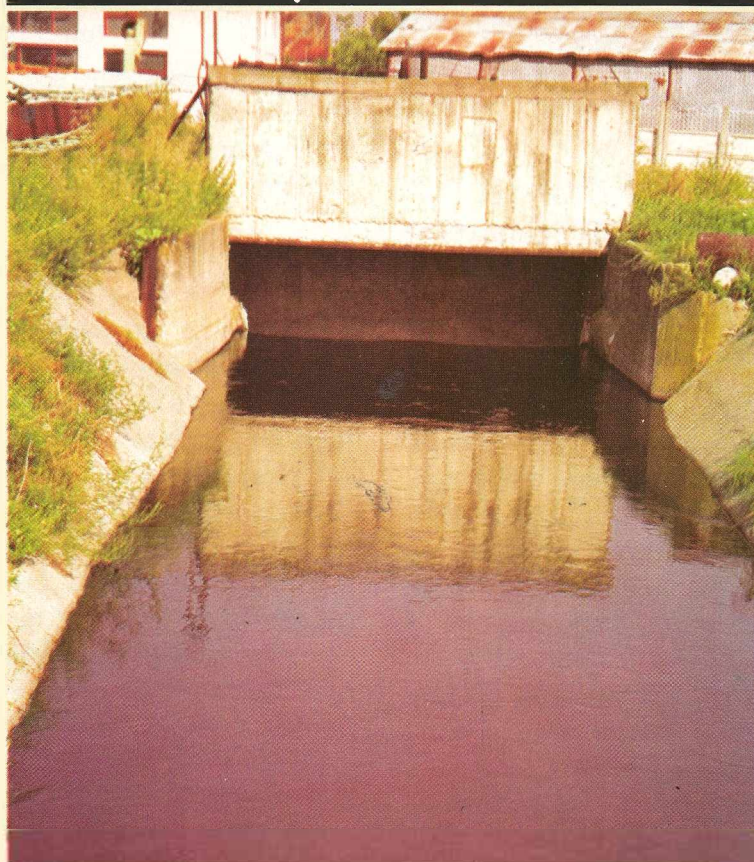
Text și foto:
CIPRIAN ENEA ■

nerambursabili. Profitând de sprijinul financiar și de logistica celor de la DEPA, arădenii s-au pus pe treabă: „Obiectivele imediate ale acestui proiect au fost mai multe, ne-a declarat Marius Toma, directorul tehnic al regiei. În primul rând au fost vizate îmbunătățirea purificării apelor uzate, reducerea poluării deversate în râul Mureș, reducerea emisiilor de gaz metan și scăderea consumului energetic. Punctul de pornire al întregii acțiuni l-a constituit raportul făcut de firma de consultanță Ramboll, efectuat în urma unei «misiuni de recunoaștere». La începutul lui 1998 au fost demarate lucrările de montare a pom-

pelor în stațiile de pompare din cadrul rețelelor de canalizare precum și la stația de epurare. La mijlocul aceluiași an am pornit și lucrările la bazinele de aerare și la decantoarele secundare. Lucrările de construcție și montaj au fost efectuate de către partea română, dar echipamentele au fost oferite de către danezi. Aceștia au livrat Regiei Autonome Apă-Canal Arad (RAAD) pompe de diverse utilități și parametri, stăvilare de intrare, transmisitoare de nivel, convertoare, sisteme de aerare cu bule fine, turbosuflante etc. Toate aceste utilaje au fost achiziționate în urma unei licitații ce a avut loc în Danemarca și la care au participat 12 firme. De construcție și montaj s-au ocupat, în exclusivitate, românii. Această parte a lucrării a fost realizată de către societatea brașoveană ICIM și de către angajații noștri. Pe întreaga perioadă a lucrărilor danezii au avut în permanență câte 3-4 oameni care supravegheau construcția și montarea echipamentelor. În final a rezultat o treabă excelentă, iar datele vorbesc de la sine despre eficiența lucrării. Să luăm, de exemplu, partea de aerare, comparând luna ianuarie a anului 1996 (înainte de instalarea noului sistem) cu aceeași lună a anului 1999 (după instalarea noului sistem). Media suspensiilor solide a scăzut de două ori și jumătate, ceea ce reprezintă o îmbunătățire mai mult decât considerabilă. Aceste lucrări însă nu ar fi fost posibile fără sprijinul acordat de către Daniela Căncescu, reprezentanta DEPA în România, de către Morten Pedersen, reprezentantul pentru Europa de Est al Agenției de Protecția Mediului din Danemarca, și nu în ultimul rând, al factorilor locali care s-au implicat în acest proiect.”

Directorul tehnic al Regiei, Marius Toma, însoțit de doi subalterni

Apa este mult mai curată datorită noii tehnologii

Stațiile de pompare sunt utilizate cu aparatură daneză modernă

STAȚIA VRĂJITOAREI

Pentru a-și ajuta clienții să o găsească mai ușor, ghicitoarea Maria Cîmpina a botezat stația de autobuz din fața casei sale cu titlul câștigat la Congresul Vrajitoarelor din Occident: „Regina Magiei”. Astfel, toți cei care doreau să o viziteze, nu trebuiau decât să coboare din autobuzul 460 la stația amintită și ajungeau la destinație. De puțină vreme, însă, plăcuța indicatoare și-a modificat din nou numele.

Text: EMA CĂTĂLIN; Foto: FLORIN IONIȚĂ

„LA CEREREA PUBLICULUI”

Comuna Mogoșoaia. Cum treci de „Doi cocoși”, pe partea dreaptă a drumului apare, dintr-un tufiș plăcuța unei stații RATB: „OPRIRE. Reg. Magiei”.

Să fie oare posibil? Din păcate, celebra vrăjitoare nu era acasă, pentru a răspunde la întrebare, dar ne-a lămurit soțul Mariei Cîmpina, dl Traian Pandeluș. „Pentru că aicea vine foarte mult public, și nu era stație, am făcut o cerere la RATB, ni s-a aprobat, și am cerut la conducerea instituției să numească stația Regina Magiei. Obținerea aprobării a durat o lună și ceva, pentru că cererea a trecut prin primărie și pe unde a mai fost nevoie.” Soțul cunoscutei ghicitoare ne-

a mai spus că asemenea solicitări sunt onorate de RATB în mod gratuit, fiind considerate „la cererea publicului”.

DECLARAȚII CONTRADICTORII

Sperând că vom obține o confirmare, am încercat să discutăm cu Regia Autonomă de Transport București. Interlocutorul nostru, dl inginer Dumitru Paulescu, șeful Serviciului Circulație.

Regina Magiei Albe sau „alții puși de ea”, ar fi falsificat numele stației de autobuz, stație care, pe listele RATB, apare cu numele de OPRIRE.

– Cum se aleg numele stațiilor RATB?

Ing. Dumitru Paulescu: Numele se dau în funcție de obiective importante din zona stației

și de străzile care intersectează traseul în dreptul stației. Stațiile noi se înființează în urma unor sondaje de circulație. Este o inițiativă comună a RATB și a cetățenilor.

– Lucrăm la un material despre o stație RATB care este numită cu numele unei vrăjitoare...

– Nu este numită cu numele unei vrăjitoare.

– E numită Regina Magiei.

– Nu există. Aia a fost modificată de aia din zonă de-acolo. Dacă vă duceți acum, o să vedeți că nici nu mai este.

– Noi am vorbit cu familia vrăjitoare și am aflat că au făcut o cerere oficială la dv., care a mers prin primărie și pe unde a mai fost nevoie.

– Aia e altă treabă.

– Deci au cerut oficial ca

stația să se numească Regina Magiei?

– Nu. N-a făcut așa ceva.

– De ce șoferii de autobuz nici măcar nu opresc acolo, ci mai departe, undeva unde nu există nici un indicator de stație?

– Șoferii nu opresc în semn de protest, tocmai pentru că aia din zonă au schimbat denumirea stației. Pur și simplu au trecut altă denumire pe placa noastră de stație.

– Deci, în nici un caz nu au avut acordul sau aprobarea dv.

– Nici nu știu dacă au solicitat o asemenea stație și, în orice caz, noi nu am aprobat asta.

– Așadar, vi s-a cerut sau nu o stație acolo?

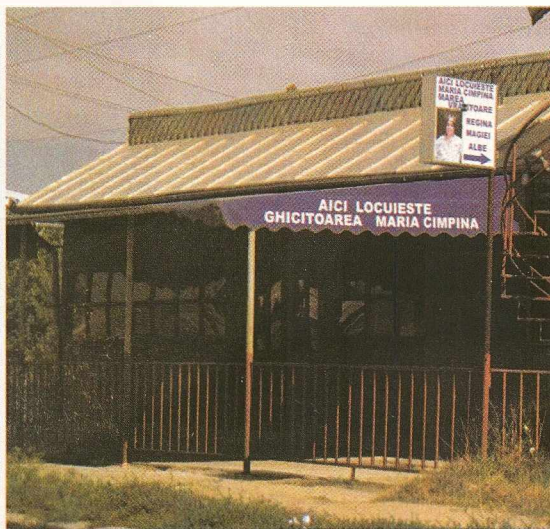
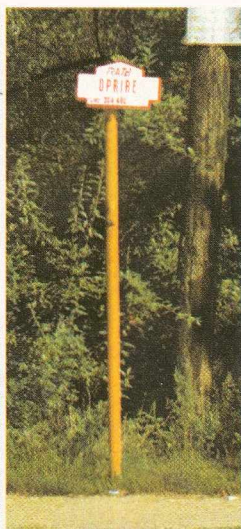
– Mai mulți cetățeni au cerut stație acolo, printre care și ei.

– Deci au cerut și cererea li s-a aprobat...

– S-a și înființat, nu numai că s-a aprobat. Stația s-a numit OPRIRE și au inscripționat și REGINA MAGIEI ALBE.

ÎN LOC DE CONCLUZIE...

Acum stația de autobuz are un nume surprinzător de banal „OPRIRE”. Dar șoferii RATB continuă să nu oprească acolo, deși nu mai au nici un motiv de protest. Opresc la câțiva metri mai sus, într-un loc unde nimic nu indică faptul că ar fi o stație de autobuz.

Acest autobuz nu oprește ...aici, la indicatorul de Opreire...

Ospitalitate și bună dispoziție în stațiunea Oglinzi

re. Se poate spune că din acest motiv satele din jur practicau un agroturism intens, iar pentru cazarea doritorilor erau folosite chiar și gamizoanele locale.

De prin părțile locului s-au ridicat boierii Oglinză și Oglindescu, oameni care au dat și numele satului: Oglinzi. Astăzi, turiștii care trec prin zonă afirmă cu o reală încântare că realitatea întrece cu mult povestea. În plus, la Dumbrava se află o frumoasă herghelie de cai. Precizarea este extrem de folositoare dacă stăm să ne gândim că toate obiectivele turistice sunt situate la o „aruncătură de cal” față de stațiune: rezervația de zimbri și casa lui Sadoveanu, ambele din comuna Vânători, Humuleștii lui Creangă, casa și mormântul Veronicăi Micule precum și mănăstirile Neamț, Agapia, Secu sau Voroneț. Gazda ospitalieră în stațiunea Oglinzi este dl Florin Isachievici, ieri un mare şahist, azi un priceput manager.

În perioada Evului Mediu, Cetatea Neamțului s-a dovedit a fi un bastion de necucerit pentru dușmanii care i-au jinduit semeția și fala: Sigismund de Luxemburg, Mahomed al II-lea sau Sobiesky. Acest loc, deosebit de pitoresc, și-a câștigat în inima moldovenilor un renume atât de mare încât boierii sau răzeșii veneau aici pentru a se relaxa și a se simți bine. Documentele vremii atestă faptul că încăperile destinate oaspeților erau deseori neîncăpătoare.

Energie solară la Giurgiu

Giurgiu este una dintre zonele defavorizate ale țării. Pentru trecătorul nefamiliarizat cu peisajul locului, orașul de la Dunăre i se înfățișează drept un amestec de opulență și sărăcie lucie – tablou specific lumii a treia.

Din acest motiv nu mică ne-a fost uimirea când am descoperit aici o serie de blocuri banale dotate cu panouri moderne de captare a energiei solare. Din investigațiile noastre am aflat că energia soarelui este folosită pentru încălzirea apei. Diferențele dintre temperatura apei din timpul verii și cea din timpul iernii sunt insesizabile (de câteva grade), datorită faptului că întregul sistem este izolat termic.

Posesorii instalațiilor respective nu-și fac probleme nici în ceea ce privește apa caldă pe timpul nopții, pentru că rezervoarele sunt umplute ziua și temperatura se păstrează, de asemenea, ridicată, până a

doua zi. Bine, bine, veți comenta dumneavoastră, dar când cerul este acoperit de nori timp îndelungat, ce-i de făcut? Temperatura apei din rezervoare scade până la o anumită limită, întreg sistemul de alimentare se racordează automat la rețeaua de aprovizionare cu apă caldă a regiei locale.

C.E.

Talon de abonament

FLACĂRA

TOT despre TOT

s.c. Publicațiile **FLACĂRA** S.A.

Piața Presei Libere, nr. 1, sector 1, Cod poștal 71.341, București, ROMÂNIA

NITA'S EUROPEAN BAKERY

*Cofetăria Niță din New-York
vă așteaptă s-o vizitați când aveți
ocazia și să faceți cunoștință
cu produsele tradiționale românești*

**40-10 Greenpoint Ave.
Sunnyside, L.I.C., N.Y. 11104
Tel: 718-784-4047**

Micii pornografi subterani

De la o vreme încoace, a apărut printre puști o modă a revistelor „subterane”. În cârciumi, în cluburi de tot felul, sau chiar pe stradă se apropie de tine diverși juri, care, cu un aer conspirativ vor să-ți vândă la un preț modic (de regulă 5.000-10.000 de lei) revista lor underground. Producțiile lor sunt ori scoase pe imprimantă ori trase la copiator. Conținutul e variabil: opinii ale unor „rebeli”, benzi desenate pornografice, topuri muzicale, considerații despre manele, versuri porcoase. Joaca micilor pornografo-revoluționari e chiar simpatcă. Nu se știe niciodată, dar dintre omuleți cu

asemenea apucături pot să răsără la un moment dat jurnaliști adevărați, la fel cum de la posturile de radio pirat au ajuns să lucreze destui la posturi legale și vestite.

T.R. jr.

Câștigătorii concursurilor din revista **Flacăra** nr. 8-9 sunt:

- ✦ Concurs „O istorie...” – RADU ANGHELUȚĂ, str. Moise Nicoară nr. 38A, bl. C3, sc. A, et. 9, ap. 107, sector 3, București
- ✦ Concurs Niculescu – ION TÂRZIU, str. Victoriei nr. 136B/2, Baia Mare, jud. Maramureș
- ✦ Concurs Albatros – NICOLETA MARAVELA, com. Măstăcani, jud. Galați, cod 6200, O.P. Chiraftei, cod 6247
- ✦ Concurs Alfa – VICTOR BAN, bd. Vasile Milea nr. 6, ap. 3, cod 2900, Arad
- ✦ Concurs Paramed – ATANASIE STRĂMBEANU, Calea Victoriei nr. 48-50, sc. B, et. 2, ap. 68, sector 1, București
- ✦ Concurs Globe Impex S.R.L. – RODICA GROSARIU, p-ța Samuil Vulcan nr. 1, bl. U, ap. 2, Beiuș, cod 3600, jud. Bihor
- ✦ Concurs „Mașina de scris” – MARIANA SÂRBEANU alea Costinești nr. 8, bl. 6, sc. D, et. 3, ap. 48, sector 5, București

Talon de abonament

Expeditor
NUMELE PRENUMELE Tel.
Str. Nr. Bl. Sc. Ap.
Cod Poștal O.P. Localitatea Jud./Sector.

Abonându-vă la Flacăra, deveniți automat membru în clubul **Flacăra**. În această calitate veți primi:

- pentru un abonament pe 6 luni – Almanahul Rebus Estival 2001 **gratuit** ● pentru un abonament pe 12 luni
- Almanahul Rebus Estival 2001, Almanahul **Flacăra** 2002 și Almanahul Rebus 2002 **gratuit**

-20%

Da, sunt interesat să mă abonez la revista **FLACĂRA**

☐ Pe 6 luni (în perioada) - 95.000 lei

☐ Pe 12 luni (în perioada) - 190.000 lei

Am achitat suma lei, cu mandat poștal nr. data în contul
2511.1-789.1/ROL al S.C. Publicațiile **FLACĂRA** S.A. - B.C.R. sector 1, București

Taxe de expediție vor fi suportate de către redacție.

Pentru relații suplimentare telefonați la

(04) 01-222.66.28 (difuzare)
(04) 01-224.36.88 (secretariat)
Fax: (04) 01-224.37.13

FLACĂRA

ZILELE CARE CONTEAZĂ **SKOL** LE PREMIAZĂ

*De data asta, uită-te pe capac
și poți câștiga*

10 AUTOMOBILE
HYUNDAI ACCENT 1.3L

10 PETRECERI LATINO

UN MILIARD
de lei

SKOL BEER
E limpede că-i bună!

Noua promoție lansată de SKOL, în această toamnă,

„Zilele care contează, SKOL le premiază”, aduce o avalanșă de premii atrăgătoare și multă pasiune latină. Mecanismul de participare este foarte simplu

– pe capacul sticlelor de bere SKOL de 0,5 l a fost inscripționat un număr de la 1 la 31. Cei ce doresc să participe la acest concurs trebuie să trimită într-un plic două capace astfel selectate încât

numerele inscripționate pe ele să reprezinte o dată (ziua și luna) relevantă în viața lor: data de naștere, prima întâlnire cu persoana iubită, ziua căsătoriei sau orice alt moment semnificativ, potrivit imaginației și creativității fiecăruia.

Participanții trebuie să menționeze în scris semnificația datei obținute prin alăturarea celor două numere de pe capacele de bere SKOL. În fiecare săptămână, cu doar două capace, se pot câștiga premii atrăgătoare: un automobil Hyundai Accent 1.3 l sau o petrecere latino

organizat special pentru câștigător. La extragerea finală a Marelui premiu de un miliard de lei, din data de 23 noiembrie, participă toate plicurile necâștigătoare de la extragerile săptămânale. Promoția se desfășoară între 1 septembrie și 23 noiembrie 2001 și va avea 10 trageri la sorți săptămânale.

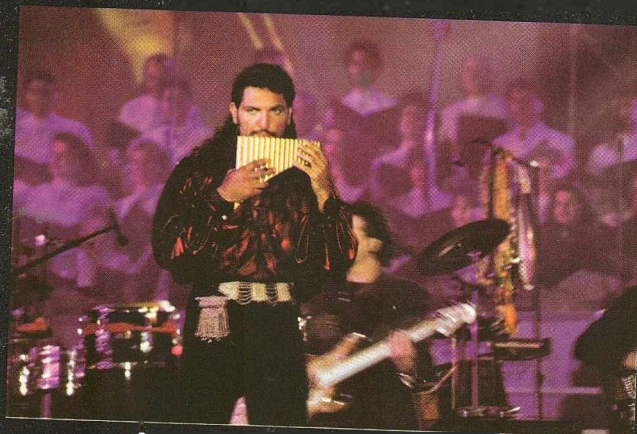
Spectacolul *Damian's Fire* a fost deschis de un grup de cântăreți care au suflat în buciume

Nadine și-a pus lentilele de contact special pentru lansarea CD-ului

Doina Levintza a avut grija de vestimentația lui Damian și a soției acestuia, Jennifer (care a purtat în seara spectacolului cinci rochii, una la fiecare piesă interpretată). Aici, cu actrița Elvira Deatcu, prezintă și ea în Piața Constituției.

Damian Drăghici nu și-a ascuns emoțiile la prima piesă din spectacol

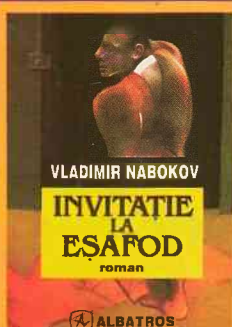

În primele rânduri, curioasă, Silvia Dumitrescu

● După ce, în urmă cu vreo două luni, Nadine și-a lansat albumul *Fericirea mea*, la începutul lunii septembrie a revenit pe piața muzicală cu *Prima dragoste*, oferind publicului 10 piese, înregistrate pe suport CD Multimedia. Casa producătoare, Alpha Sound, i-a făcut și un videoclip pentru piesa „Cerul meu”. Unii spun că solista nu ar fi chiar mulțumită de acesta din cauza imaginilor care o înfățișează în costum de baie.

● Concertul supermediatizat de PRO TV, *Damian's Fire*, a început cu o jumătate de oră întârziere. Se pare că Damian Drăghici a avut succes la publicul român. O demonstrează gestul pe care l-a făcut a doua zi după concert: renunțarea la plete și la mustață. Am înțeles că s-a tuns fără părere de rău. În orice caz, s-a ținut de cuvânt în fața trupei lui, onorând promisiunea că își va tăia părul dacă va beneficia de aplauze și bis-uri repetate.

● În perioada 10-16 septembrie a.c., la Teatrul Odeon s-a desfășurat cea de-a patra ediție a festivalului *Humorror*, pe care organizatorii îl numesc „singurul festival de umor negru pur sânge românesc”. Desfășurat sub genericul „Mama, bubal!”, acesta a beneficiat de trei secțiuni de concurs: Schizographia (caricatură), Lethalia (teatru) și Fotofobia (fotografie). În fiecare seară, până pe 14 septembrie, în cadrul secțiunii Lethalia au concurat cinci spectacole. A câștigat *Trilogie belgrădeană*, pusă în scenă de Theodor Cristian Popescu, la Teatrul Lucia Sturdza Bulandra. Tudor Chirilă, de la Teatrul de Comedie, a luat premiul pentru cel mai bun actor, iar Ada Milea, cea care a compus și muzica spectacolului câștigător, premiul special pentru interpretare.

CONCURS

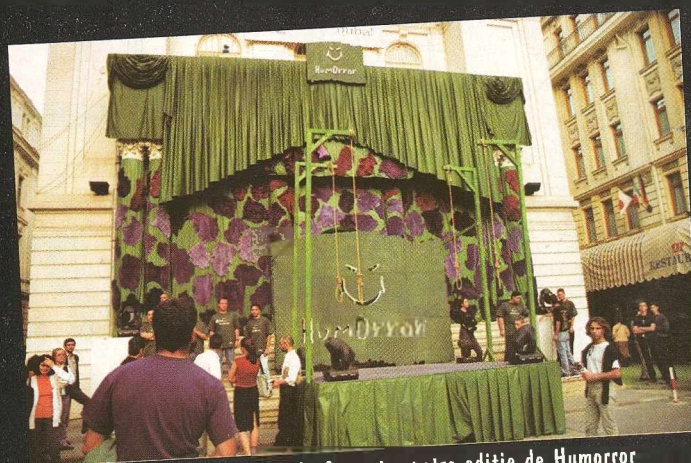
ALBATROS

Premiu:
Cărți în valoare de
500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este
12 octombrie 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA ALBATROS

La Teatrul Odeon s-a desfășurat a patra ediție de *Humorror*

Albatros

Previziuni – octombrie 2001

CARACTERIZARE GENERALĂ

La începutul lunii, opoziția Marte-Jupiter va crea o stare de tensiune și va îngreuna desfășurarea activităților practice. Tranzitul retrograd al lui Mercur va genera dificultăți de comunicare și mici neplăceri legate de călătorii. În ultimele zile ale lunii, situația se va îmbunătăți simțitor.

Text: CRISTINA VANEA ■

BERBEC

La începutul intervalului sunt posibile tot felul de neînțelegeri cu superiorii ierarhici. N-ar fi exclus nici ca familia să vă reproșeze că o neglijați. Pe cât posibil evitați să semnați documente oficiale sau să vă implicați în discuții în contradictoriu.

TAUR

Nu este o perioadă bună pentru a călători. La serviciu evenimintele se precipită, dar dacă vă veți păstra calmul totul va fi bine. Starea psihică s-ar putea ameliora simțitor dacă vă veți dedica timpul liber întâlnirilor cu prietenii.

GEMENI

Chiar dacă în actuala perioadă nu duceți lipsă de bani, cheltuielile neprevăzute care se vor ivi vă vor ridica serioase probleme. Nu vă implicați în activități noi căci vă va fi greu să le finalizați. De pe alte meleaguri veți primi vești care vă vor binedispune.

RĂC

Șansa este de partea dv., dar dacă nu veți fi prudent nu veți avea succes. Altercațiile cu partenerul de viață vă pun nervii la grea încercare. Ar fi bine să vă stăpâniți impulsivitatea. În gospodărie ați putea face unele schimbări pentru îmbunătățirea confortului.

LEU

Comunicarea cu cei din jur evoluează excelent. Va fi nevoie să lămurii unele neînțelegeri mai vechi. O sumă de bani la care nici nu mai sperați vă va intra în buzunar. Totuși, dacă doriți să faceți tranzacții financiare, fiți cât se poate de prudent.

FECIOARĂ

În anturajul dv. apropiat vor exista unele dispute care vă vor accentua starea de neliniște. Relația cu șefii nu este nici ea dintre cele mai bune, așa că ar fi bine să vă implicați în activități de rutină, unde riscul de a greși este mai mic. Ceva realizări în plan material vă vor aduce zâmbetul pe buze.

BALANȚĂ

Pe la serviciu veți avea câteva altercații cu superiorii ierarhici, ceea ce vă poate crea mari neplăceri. Fiți cât se poate de conștiincios și mai ales evitați reacțiile impulsive. O mai veche problemă de sănătate va reveni în atenția dv. și ar fi bine să o tratați cu toată atenția.

SCORPION

Unele dintre planurile dv. secrete ar putea căpăta contururi reale. Energia mentală atinge limita superioară și ați putea să vă implicați în activități intelectuale. Șansele de a avea succes în această direcție sunt mari. Din păcate impulsivitatea verbală poate genera discuții aprinse.

SĂGETĂTOR

Veți cheltui o mulțime de bani pentru activități de divertisment. Persoanele mai tinere din familie vor avea și ele nevoie de o susținere materială. După 7 octombrie veți avea un succes în plan socio-profesional. Puteți miza pe sprijinul unui prieten mai vechi.

CAPRICORN

De energie nu duceți lipsă, dar nu reușiți să v-o canalizați în scopuri practice. Deciziile pripite vă pot determina să faceți greșeli mari; prudenta trebuie pusă pe primul plan mai ales în prima jumătate a lunii. Relația cu asociații va fi cam tensionată.

VĂRSĂTOR

Chiar dacă lucrurile vă ies mai greu decât v-ați așteptat, nu trebuie să vă impacientați; situația în ansamblu vă favorizează. Va trebui să acordați ceva mai multă atenție sănătății. Dacă doriți să plecați într-o călătorie, așteptați-vă la tot felul de obstacole.

PEȘTI

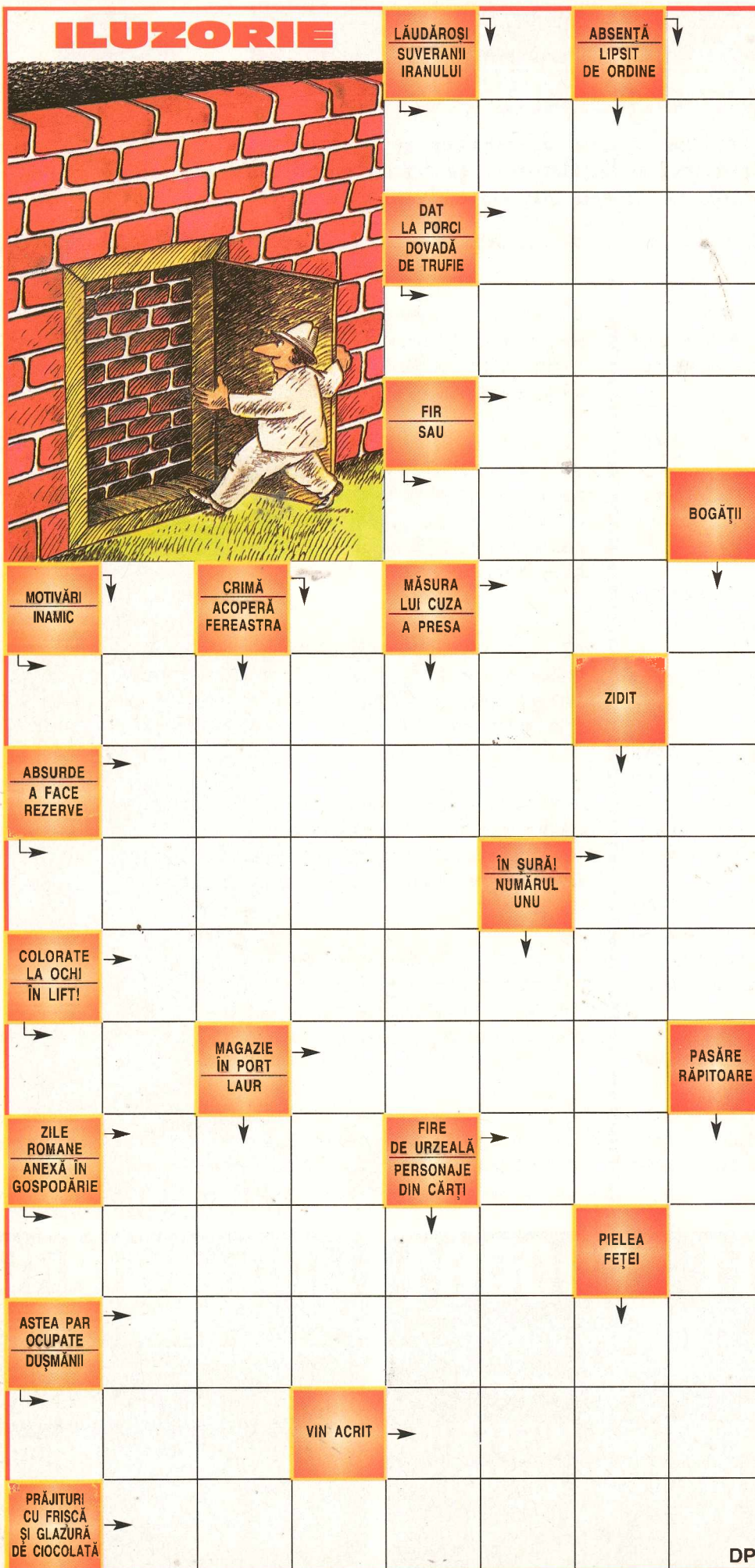
Neînțelegerile cu ființa iubită vă creează o stare de iritare și nemulțumire. Spre sfârșitul lunii situația se va ameliora simțitor. Situația financiară este în ansamblu bună și vă permite să vă satisfaceți unele mofturi. Banii vor veni mai ales din colaborări.

ASTROLOGIE
Tarif 57600 lei/minut
**NON STOP
ÎN DIRECT**
SUNĂ ȘI AFLĂ
CUM STELELE
ÎȚI INFLUENȚEAZĂ VIAȚA!
01-8990016

01 8990081
Tarif 57600 lei/minut
ÎN DIRECT
**NUMEROLOGIE
NON STOP
CARTOMANTIE**
DEZLEAGĂ MISTERUL
ÎMPREUNĂ CU NOI!
LINEIE DE TAROT

LINEIE DE TAROT
Tarif 57600 lei/minut
NON STOP
DACĂ AI PROBLEME DE
SĂNĂTATE, BANI, CARIERĂ, DRAGOSTE
SUNĂ ȘI NOI TE VOM AJUTA!
ÎN DIRECT
01-8990078

ILUZORIE

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Fiscal R 1582276

S.C. PUBLICAȚIILE FLĂCĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Vicepreședinte: **ALEXANDRU PĂȘĂRIN**

Membri: **Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Arion, Dorin Stana**

Director executiv: **BEATRICE ANCA ARION**

Director distribuție: **GABRIEL BUMB**

Contabil șef: **ELENA ANGHEL**

Director publicitate și marketing: **EMIL DUMITRU**

Secretariat: **ILEANA TEȘELANU** Tel: 224.36.88; 224.37.44

Fax: 224.37.13 E-mail: redactia@flacara21.ro

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341.

Cont lei: 2511.1-789.1/ROL BCR, sector 1, București

Cont valută: 2511.1-789.3/USD BCR, sector 1, București

2511.1-789.2/DM BCR, sector 1, București

Fundația „Premiile Flacăra - România”

Președinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 2511.1-1373.1/ROL

BCR sector 1, București

Cod Fiscal 9607228

Flacăra

Fondată în 1911 de Constantin Banu

Director: **ALEXANDRU ARION**

Redactor-șef: **REMUS ANDREI ION**

■ SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE - Petruț Stoian

■ SENIOR EDITOR - Tudor Călin Zarojanu

■ REDACTORI - Ema Cătălin, Ciprian Enea, Carla Mihăilă, Toma Roman jr.

■ SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ FOTOREPORTER - Florin Ionită

■ COLABORATORI PERMANENȚI - Nicolae Balotă, Ana Barton, Grigore Constantinescu, Ștefan Nicolae, Victor Niță, Horia Pătrașcu, Ioana Preda, Bazil Ștefan, Alex. Ștefănescu

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE - Gabriela Adam-Opaiț (Austria), Alexandru Graur (Italia)

Director al publicațiilor de divertisment: **ALEXANDRU PĂȘĂRIN**

REBUS

Redactor-șef: **MIHAI ZGUBEA**

REBUSACHE

Redactor-șef: **DANIEL POPA**

■ REDACTOR ARTISTIC: Aurel Ștefan Alexandrescu

■ CORECTURĂ: Ioan Grigoriuță

JEHNOEDACTARE COMPUTERIZATĂ: Laura Tîbăr, Doru Vintilă

DISTRIBUȚIE: (222.66.28; 222.67.38): Elizabeta Blagoci, Mircea Botean, Marian Celcan, Cătălin Helișan, Valerică Leon, Valeriu Radu

PUBLICITATE: Agenția **ADJUST** Tel/Fax: 232.14.43

FINANCIAR-CONTABILITATE: Florența Tudor

ADMINISTRATIV: Mihai Spiridon

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28 222.67.38, fax. 224.37.13. la adresa: Piața Presei nr. 1, sector 1, cod 71341 - București, România

Cititorii se pot abona și prin **S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L., București**
Tel./Fax: 01/627.66.65; 01/323.38.56

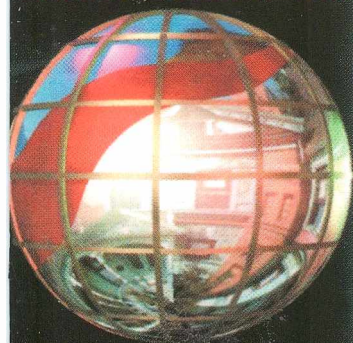
Foarte important!

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: **MEGAPRESS - BUCUREȘTI**

CONIMPEX

CONSTRUCȚII ȘI SERVICII

SEDIUL CENTRAL:
ROMÂNIA - BUCUREȘTI
Calea 13 Septembrie
Nr. 129 - Sector 5
Tel.: 01-411 33 46
Fax: 01-140 16 61

CONIMPEX HOLDING CO. este format din două firme cu capital integral privat, cu personalitate juridică română:

CONIMPEX COMPANY SRL.

Nr.Reg.com. J 40 /8128 /1991, s-a clasat în 1997 pe locul 7 în *Topul Național al Firmelor* la categoria "firme mari de construcții din sectorul privat", și pe locul 3 în *Topul Firmelor din Municipiul București* - categoria firmelor mari de construcții.

CONIMPEX GROUP S.A.

Nr.Reg.Com. J 40/2415/1994, cu realizări similare dar cu un obiect de activitate mai larg.

Grupul de firme CONIMPEX are sediul central și bazele principale de producție în București, și sucursale în județele: VÂLCEA, PRAHOVA, HARGHITA și ARGES, astfel încât poate desfășura activități pe o arie largă, incluzând județele Ilfov, Dâmbovița, Călărași, Ialomița, Covasna și Brașov.

Obiectul principal al activității grupului de firme CONIMPEX este plasat în domeniul construcțiilor: clădiri civile și industriale drumuri și poduri, lucrări edilitare etc.

Pentru aceste categorii de lucrări, firmele CONIMPEX oferă execuție completă în antrepriză generală și servicii auxiliare:

- studii și asistență tehnico - economică,
- proiectare urbană și arhitectură peisageră,
- proiectare completă pentru noi obiective de investiții, renovări, consolidări, amenajări, extinderi,
- obținerea avizelor și autorizației de construire,
- design publicitar și intermedieri imobiliare.

PROIECTARE ASISTATĂ DE COMPUTER

PROFILUL COMPANIEI

OBIECTIVE INDUSTRIALE

CLĂDIRI DE BIROURI ȘI BĂNCI

HOTELURI ȘI SPITALE

CASE ȘI VILE

RENOVĂRI, CONSOLIDĂRI, EXTINDERI

BANCA
COMERCIALA
ROMANA

Banca de care aveți nevoie!

București, sector 3, b-dul Regina Elisabeta nr.5. Tel./Fax: 01-315 82 99 <http://www.bcr.ro>; e-mail: bcr@bcr.ro